

Imogen

1. Ruben	3
2. Imogen	7
3. Ruben	12
4. Imogen	16
5. Ruben	23
6. Imogen	30
7. Ruben & Imogen	35
8. Imogen	43
9. Lenin.....	52
10. Imogen	58
11. Lenin.....	66
12. Imogen	72
13. Ruben	78
14. Imogen & Ruben	85
15. Imogen & Lenin	94
16. Erika	101
17. Imogen	106
18. Ruben	113
19. Lenin.....	121
20. Ruben & Imogen	130
21. Ateş.....	136
22. Imogen & Ateş	142
23. Louvain.....	149
24. Ruben & Imogen	154

1. Ruben

[Jon McLaughlin – Four Years]

İçinde olduğum araba gereksizce sert bir frenle duruyor ve ben de kucağımdaki çantayla birlikte ön camdan fırlayacakmış gibi sendeliyorum. Arabayı kullanan kuzenim gayet rahat, üniversitenin kampüs sınırlarına girdiğimizden beri yüzünde olan sırtışla el frenini çekip emniyet kemerini çıkarıyor.

Onun deyimiyle bu “özgür hayatımızın ilk günü”, diğer herkesin deyimiyle de üniversitenin ilk günü. 19 yaşına henüz basmış binlerce öğrencinin aynı anda yaşadığı özel bir gün.

“Sadece çantayı al, gerisini sonra hallederiz—adamım Ruben, şu fıstıklara bak...”

Kuzenimin bakmamı istediği ve “fıstık” olarak etiketlediği yarıçıplak kızlara bakıyorum. Lisedeyken sık sık üniversitede her şeyin istisnasız iki kat daha fazla olduğunu söylerlerdi, çıplaklık da buna dahil. Lisede gereğinden kısa etekler giyip ders notlarından çok göğüs dekoltelerini düşünen kızlar şimdi iç çamaşırından farkı olmayan yırtık kot şortlar ve iki parça ufak kumaştan oluşan bikini üstleriyle dolaşıyorlar.

Ben lise ve üniversite arasındaki çıplaklık formülünü hesaplarken kuzenim başını almış gidiyor. “Ateş, nereye gidiyorsun? Bizim yurt bu tarafta!”

Kuzenim Ateş benim gösterdiğim taraftan çok daha kalabalık ve *çıplak* olan başka bir bölgeye adeta koşturarak giderken bana da eliyle onu takip etmemi işaret ediyor. Ben içi evden getirdiğim kitaplarla dolu olan kaya gibi ağır çantayı sırtıma takmakla cebelleşiyorken Ateş biraz ilerde, tanımadığı kızlara eşyalarını taşımak için yardım teklif etmekle meşgul.

“Ateş! Ben arabaya gidiyorum.”

Kuzenim bir an heyecanla bana dönüyor, ama yüzündeki “harika bir fikrim var” ifadesi çantamın ağırlığından kamburlaşmış duruşumu, yorgunluktan baygın bakan gözlerimi ve dibine kadar açık araba camları yüzünden dağılıp yağlanmış saçlarımı görünce değişiyor.

“Tamam Ruben, bu güzel bayanlara yardım ettikten sonra oradayım! Sen takıl!”

Ateş güzel bayanlara yardım ederken ben takılmaya gidiyorum ve cebimdeki yedek anahtarla bagajı açıp çantamı içeri atmaya teşebbüs ediyorum, ama imkansız. Benim tek bavulum ve sırt çantama karşılık Ateş’in iki büyük bavulu, kaykayı ve yeni bilgisayarının kutusu en az bilgisayar kadar yeni olan spor arabasının bagajını tamamen işgal eder durumda.

Çantayı tekrar omzuma atıp bavulumu diğerlerinin arasından çekistirmeye uğraşıyorum, ama bütün bunları buraya sıkıştırmayı başarmış olan iri yarı kuzenimin aksine ben—standartlara göre oldukça zayıf bir erkek olan Ruben Mills—pek başarılı olamıyorum. Tam ıkınıp sıkınmaya başlamışken Ateş yanımdan kıvrılıp bavulu çektiği gibi tek harekette bagajdan çıkarıyor. “Al bakalım tüy siklet...”

“Ne o, kızlarla işin çabuk bitmiş?”

Ateş omzunu silkiyor. “Birinin babası, birinin abisi oradaymış, üçüncüye de ne düşer sen bilirsin...”

Ben gülerek kendi bavulumu çekiştirirken Ateş kaykayını kolunun altına alıp bilgisayarının kutusunu da kucakladığı gibi bagajı kapatıyor. “Odanın anahtarlarını nereden alacaktık?”

“Yurda girince imzayla verecekler, şimdi de sen beni takip et bakalım.”

Birkaç basamak tırmanıp yurdumuzun olduğu yere çıkınca yan yana sıralanmış iki katlı bodur apartmanlara bakıyorum. “Bizimki en solda, Glenwood, 2 numara.”

“Girişteyiz, yaşadık adamım, yürü...”

Ateş sanki adı gibi bir anda alev alıp elindeki kutuyla birlikte Glenwood binasına yürürken ben de bavulumu taşlara taka taka onu takip ediyorum. Sonunda kapının önünde adımızı verip imzamızı atarak anahtarlarımızı alıyoruz.

“Odanız dört kişilik, bütün isimler kapılarda yazıyor.”

Kapının üzerine yapıştırılmış Transformers şeklindeki etiketlerde odadakilerin adları var. Optimus Prime’in göğsünde Ateş, Bumblebee’nin üzerinde Ruben, onun hemen yanındaki Ratchet’in üzerinde Suk ve son olarak Jazz’ın göğsünde Langton yazıyor.

“Optimus Prime ve Bumblebee merkeze ulaştı! Otobotlar?”

Biz elimizdekileri girişteki ortak odaya bırakırken koridordaki iki odanın birinden Ratchet ve Jazz çıkıyor. Ratchet’in—yani Suk’un kim olduğunu anlamak zor değil, çekik gözleri kısılarak gülümsüyor ve bir eliyle yerçekimine karşı koyan siyah saçlarını yatıştırmaya çalışırken diğer elini da bana uzatıyor. “Selam! Chin-Mae Suk, ama herkes Suk der.”

“Ateş Meriç, bu da kuzenim Ruben Mills.”

Suk’un aksanına bakılırsa Ateş’in adını söylemekte zorlanacağı kesin, ama kuzenim “Etis” olmaya alışkın olduğu için buna da aldıracağını sanmıyorum. Suk ve Ateş birbirlerine isimlerini doğru okumayı öğretiyorken Langton bana elini uzatıyor ve koyu İngiliz aksanıyla kendini tanıtıyor. “Langton Richards, biz ilk odayı aldık, sorun olmaz, değil mi?”

Olmayacağını söyleyerek başımı iki yana sallıyorum ve yedinci kez adının sonundaki “ş” sesini bastırarak söyleyen Ateş’e dönüyorum. “Langton, bu da kuzenim Ateş.”

Ateş yanındaki kısa boylu Kore’liyi bırakıp en az kendisi kadar yapılı ve uzun boylu olan İngiliz’e dönüyor. İkisi el sıkışırken Langton ikimizi işaret ediyor. “Ateş Türkçe, değil mi? Türkiye’den mi geliyorsunuz?”

“İki yaşından beri Amerika’dayım, babam Türk,” diyor Ateş.

“Annelerimiz kardeş, ikimiz de burada yaşıyoruz, şehir merkezinin biraz dışında...”

Langton keyifle gülümsüyor. “Kasabalılarla kalıyoruz Suk, iyi iş! Nerelerde takılıyorsunuz?”

Ateş bana gerek kalmadan lafa girip Langton'a küçük kasabamızdaki sınırlı eğlence mekanlarının reklamını yapıyorken ben de Suk'a hala yabancı olan bir gülümsemeyle bakıp çantam ve bavulumla birlikte odaya gidiyorum.

Odanın karşı duvarına bitişik iki metal başlı yatak, açık renk ahşaptan dümdüz iki çalışma masası ve iki sandalye yerleri halı kaplı odada kullanılmayı bekliyor. Bavulu odanın ortasında bırakıp çantayı sol taraftaki yatağın üzerine koyuyorum ve masayla yatağın etrafındaki prizlerle, telefon ve internet girişlerine göz atıyorum, her şey yerli yerinde. Ben tam teknik olarak odayı onaylamışken Ateş içeri giriyor, şöyle bir etrafına bakıp diğer boş yatağa kaykayını atıyor. "Benim bilgisayar bu masaya sığar mı?"

"Defterlerin ve kitapların için yer kalmayabilir, ama umrunda değildir diye tahmin ediyorum."

Ateş sırtarak başını sallıyor ve kaykayı yere ittirip kendini yatağa atıyor. "Araba kullanmaktan kemiklerim birbirine kaynamış. Masaj yapacak biri olsaydı şimdi..."

Sırt çantamda kitapların arasında duran ufak dizüstü bilgisayarımı çıkarıp masanın üzerine koyarken yan gözle kuzenime bakıp gülümsüyorum. "Nasıl bugün yarın birini bulursun, ayrıca sadece 45 dakika araba kullandın."

"Kullandım mı? Kullandım. 45 dakikasını karıştırma—acıktım ben. Otobotlar, yemek yok mu bu civarda?"

Ateş yemek aramak için odadan çıkınca ben masanın başına geçip bilgisayarımı açıyorum ve masanın bir köşesinde duran telefonu kendime çekip annemi aramak için kaldırıyorum, ama aynı anda odaya yine Ateş dalıyor.

"Hadi kalk yemeğe gidiyoruz, kütüphanenin orada bedava sosisli sandviç veriyorlarmış—yürü hadi, kalk."

"Bizimkileri araya—"

"Mesaj atarız. Hem zaten yok bundan sonra zırt pırt aramak, üniversiteye geldik adamım, kapiş? Yalnız şu saçları limonlayacak mısın, tarayacak mısın ne yapacaksan yap, ben işeyip geliyorum."

Ateş geldiği gibi tekrar odadan çıkarken ben de kapının arkasındaki aynadan halime bakıyorum, ama daha elimi sağıma götüremeden kapı suratıma açılıyor. Ateş ne zaman başkasının anlamak istemediği bir şey olsa Türkçe konuşmaya başlar, yine o zamanların biri olmalı ki odaya dalıp benim rahatlıkla anlayabildiğim, ama adam akıllı konuşamadığım dille konuya giriyor. "Ruben oğlum bana bak—"

"Yine ne var?"

"Oğlum bu Langton'da bir PS3 oyunları var, aklını alır yemin ederim."

"Türkçe neden konuşuyor, söyle ingilizce?"

"Ulan yine batırdın, iyi hadi ben işemeye gidiyorum."

Langton'ın oyunları gerçekten çok özel olmalı, çünkü Ateş kolay kolay başkasının sahip olduğu şeylere aç gözlerle bakmaz. Babası Can Meriç ünlü bir plastik cerrah ve iş oğluna gelince parayı hiç esirgemez. Mümkün olan en iyi okullara gönderir, limiti yüksek kredi kartlarını cebine koyar ve özel günlerde hem Ateş, hem de yıllar önce boşanmış

olsalar bile teyzem Florence için en pahalı hediyeler hep ondan gelir. Oğlu için en son hediyesi olan son model araba da yurdun park yerinde bekliyor.

Zengin ve şımartılmış bir çocuk olsa da Ateş benim en iyi dostum, hiç olmayan kardeşim gibidir. Beni pek dinlemez, ama her zaman arkamı kollar. Kimsenin beni eleştirmesine katlanamaz, ama kendisi eleştirip düzeltmekten çekinmez. En çok da saçıma takılır. O bir kez bile saçlarını uzatmamış maço bir erkek olarak benim enseme rahat rahat kapatan uzun saçlarıma sık sık gıcık olur, sarhoşken kesmekle tehdit eder, kızdığında avuçlayıp çeker, ama kanı kaynayınca da sevmek hoşuna gider.

Garip bir karakterdir Ateş. Bazen aramızda kan bağı ve annelerimizin hatırı olmasa kesinlikle anlaşılamayacağımızı düşünüyorum, çünkü hayatımın büyük bir kısmı Ateş'in "siyah" dediği şeye "beyaz" demekle geçti, şimdi de durum pek farklı olacakmış gibi görünmüyor.

Ateş'in hiç hazzetmediği ve sahip olduğum en kontrol dışı parçam olan açık kumral saçlarımı elimle yatıştırmaya çalışırken kapı tekrar açılıyor. "İşedim, salla saçları gel—bir kere güldün mü millet kafadan tav olur zaten..."

Ateş'e göre benim en büyük silahım çocukluktan beri değişmeyen geniş gülümsemem. Her ne kadar kuzenim kadar kaslı, doğuştan bronz ya da çarpıcı koyu kahverengi gözlere sahip olmasam da, uzun boyum, ince duruşum ve kirli bir yeşille bakan gözlerimin aksine gülümseyişimin güçlü olduğunun ben de farkındayım. Yine de çok sık kullanmayı akıl edebildiğimi söylemem.

"Otobotlar! Yemek!"

Langton ve Ateş önden çıkarken Suk ve ben de kapıyı çekip onların arkasından çıkıyoruz. Dışarı az önce bıraktığımdan katlarca daha kalabalık. Bikinili kızlar ve yerleşmekten çok çimlerde frizbi atacak yer arayan yarıçıplak sporcu tipler her yerdeler. Müzik, gülüşmeler, konuşmalar, bağırışlar...

Burası lise gibi dört duvar arasında derslere girdiğimiz, şehir içindeki o ufak bahçeli bina değil, burası bir kasaba, ayrı bir şehir—hayır, tamamen özgürlüğüne kavuşmuş gençlerin bir arada yönettiği bir *uygarlık*. Bikinili kızları, robot etiketleri, frizbileri ve bedava sosislileriyle burası benim geleceğim.

* * *

2. Imogen

Sonunda karanlık çöktüğünde barın kapısındaki "Açığz" ışığı yanıyor ve kapıyı örten jaluzinin ardında parlayan kırmızı neon, panjurları açmamız gerektiğini hatırlatıyor. Barın arkasında bardakları kurulayan babam şöyle bir kapıya bakıp tekrar işine dönerken ben tezgahın üzerine yığdığım kitapları ve defterleri toparlayıp yüksek tabureden aşağı zıplıyorum. "Kitapları arkaya alır mısın baba, ben panjurları hallediyorum."

İlk panjuru kaldırdığımda kapının önünde bekleyenlerin sesleri yükseliyor. Saat daha dokuz, ama kapıdaki öğrenciler şimdiden yollara taşıyor. Yeni senenin başladığı ne kadar belli... Sahte kimliklerini telaşlı bir şekilde sürekli cüzdanından çıkarıp bakan çaylaklarla onların efendisi olduğunu düşünen son sınıflar bir arada.

"Kapıyı açma Imogen, Hank'in gelmesini bekle."

Başımı sallayıp son panjuru da kaldırarak tekrar bara, babamın yanına dönüyorum.

"Annem nerede?"

Babam elindeki havluyla merdivenleri işaret ediyor ve "Yukarda, uyanmak üzeredir," diyor ama birazdan yakışıklı yüzü güldüğünde annemin geldiğini anlayıp oraya bakıyorum.

"Panjurlar kalkmış, günler kısalıyor Lenin, farkında mısın?"

Babam gülümsüyor ve annemi yanına alıp yasemin gibi kokan sarı saçlarını öperek başını sallıyor. "Günaydın..."

Gecesi gündüze dönmüş aşıkların öpüşmesini izliyorum—izlemekten çok gözlerimi alamıyorum demem daha doğru. Annem Erika'nın saçları benimkilere benziyor, uzun, parlak, açık sarı buklelerle sırtından akıp gidiyor, uykudan yeni uyanmış mavi gözleri babamın ela gözlerine bakarken mutlulukla parlıyor. Annemle birbirimize bu kadar benzediğimiz için çoğu zaman kimse benim onun gerçek çocuğu olmadığını tahmin edemiyor. Saçlarımız, gözlerimiz, boyumuz... Anne kızıdan çok, iki kızkardeş gibi olduğumuzu söyleyenler bile oluyor, bazen düzeltmiyoruz bile.

Babam ikimizden de bir hayli uzun ve bizim açık renk saçlarımıza karşı onun saçları çok koyu bir kahverengi. Gözlerinin etrafında ve kalın kaşlarının çatıldığı yerde yılların ve öfkenin getirdiği kırışıklar var, ama bu onu yaşlı değil, aksine güçlü gösteriyor. Öfkeli kırışıklıkların tam tersi, güldüğü zamanlardan hatıra kalan çizgilerse sakallarıyla kapanmış. Ne sivri çenesini kapatan sakallarında, ne de saçlarında tek bir ak var. Baba dediğim bu yakışıklı adam 18 yaşında bir kızı ve 20 yılı aşkındır birlikte olduğu bir eşi olabilecek gibi değil de, motorsikletiyle dünya turu atacak kadar maceracı bir playboy gibi görünüyor. Halbuki gerçek hikayesi bütün o maceracı ruhlardan bile daha uzun, daha farklı ve daha gerçek. Lenin'le başlayan, Imogen'le devam eden ve Erika'yla uzayıp giden bir hayat...

"Hank geldi..."

Barın kapısı açılıp içeri benim en az dört katım genişliğinde, kule gibi uzun ve gece kadar siyah olan dev adam Hank giriyor. "Kapıdakilerin yarısı velet, kimi kandırıyor bunlar? Hey, Imogen, damgayla bileklikler nerede?"

"Dün gece nereye koyduysan orada Hank."

Hank uzanıp at kuyruğumu çekiştiriyor. "Çok bilmiş, git getir."

Ben gülerek bileklikleri ve 21 yaşından küçüklerin utanç damgası olarak kabul ettikleri BAR damgasını getirirken babam, Hank için en iyi viskisinden bir shot dolduruyor.

"Gecenin ilk ve son içkisi, tadını çıkar."

"Bu bardaklar her gün küçülüyor mu Lenin?"

Babam sırtarak bar taburelerine sığmayacak kadar heybetli adama bakıyor.

"Bardaklara bir şey olduğu yok, sen her dakika büyüyorsun Hank."

Dev Hank omuzlarını silkerek elinin içinde kaybolan bardaktaki viskiyi gözünü bile kırpmadan kafasına dikip bana dönüyor, başımı kaldırıp elimdekileri uzatıyorum. "Yardım ister misin?"

"İstemez. Eskiden buraya nefesi bira kokan kamyonculardan başka kimse gelmezdi, barın adı bile yok!"

Hank doğru söylüyor. Kasabanın merkezindeki binbir farklı barın yanında bizim neredeyse şehir dışında kalan mekanımızın ismi "Bar". Jo'nun Yeri, Boğa Dizgini ya da Gökkuşağı gibi gösterişli değil, sadece Bar. Kısa, net, sıradan. Belki de fazla sıradan...

"Bir de şu halime bak!" diyerek isyan ediyor Hank. "Süt çocuklarına fosforlu bileklik takıyorum."

Babam gülerek boş bardağı kaldırırken Hank elimdeki bileklikleri ve damgayı tek avcunun içine alıyor. "Çok mızızlanan olursa çıkar kendini gösterirsin, yumruğum kaşınıyor, bugün birinin suratını dağıtmazsam şanslıyız."

Annem derhal itiraz ediyor. "Hank, lütfen, şakası bile kötü. Onların hepsi çocuk."

"Ben de onu diyorum! Veletler!"

Hank homurdanarak barın kapısını açıyor ve gürleyerek herkese sıraya geçmelerini söylüyor. Kapının açılmasıyla içeri dolan gürültüyü bastırmak için babamın arkasından dolaşp dinlediğimiz hafif müziği daha "genç" bir tanesiyle değiştiriyorum ve kapıdan içeri adım atan ilk çiftle birlikte gece başlıyor.

*

[Brooke Hogan – Incognito]

İçeri girenlerin ilk durağı bar oluyor. Kimisi elinin üzerindeki damgayı gösterip düşük suratlarla bir bardak kolaya talim ediyor, kimisi de son senesini okuyan şanslılardan, geceye votka ve Redbull'la başlıyor. Masalar yavaş yavaş dolmaya başlarken ben de

silmeyi bırakıp bezi arka cebime sıkıştırarak ayak altından çekilmeye yelteniyorum, ama o sırada kapının önündeki Hank'ın öfkeli sesi bara kadar duyuluyor.

"Bana bak velet, ya elini uzatıp damgayı yersin ya da kıcına tekme, sen seç!"

"Ama kimlik—"

"Kimlik!? Hala mı kimlik—sen bana baksana, alnımda enayi mi yazıyor, oku, oku ne yazıyor?"

Hank zavallıyı yakalarından tuttuğu gibi atmak üzereyken ben ikisinin arasına girerek sırtımı ısrarcı velete verip Hank'e gülümsüyorum. "Hank, tamam, sakin... Sen sol taraftakilere geç ben bunlara bakıyorum—"

"Kimlik diye gözüme sokuşturduğu şey sahte!"

"Tamam, sen şu tarafa geç."

Hank elindeki kimliği bana verip kızgın bir köpek gibi arkamdakilere hırıldayarak sol tarafa doğru geçince ben de arkamı dönüp merdivenlerin dibinde bekleyen dörtlüye bakıyorum. "Diğer kimlikleri de görelim."

Elimdeki kimliğin sahibi olan esmer tip dışındaki diğer üçlü—soluk benizli, çekik gözlü ve uzun boylu—aceleyle okul kimliklerini bana uzatınca sırtıyorum. "Langton, Suk ve Ruben... Sol elinizi yumruk yapıp bana uzatın."

Hemen sonra önüme gelen üç yumruğun üzerine damgayı basıp elimle arkaya geçmelerini işaret ediyorum. Soluk benizliyle, çekik gözlü geçiyor, ama uzun boylu olan kimliğini almadan önümde dikilmeye devam ediyor. "Kuzenimi de bu seferlik affederseniz—"

"Hey! Benim affedilmeye falan ihtiyacım yok—"

Uzun boylu arkasını dönüp anlamadığım dilde bir şeyler söylüyor, hemen sonra esmer tip de diğerleri gibi okul kimliğini uzatınca başımı sallıyorum ve uzun boyluya da kimliğini verip sahte kimliği kendime saklıyorum. "Bu bende kalıyor, geçin bakalım—sen, esmer, damgayı unutma."

Damgayı bastırarak diğerinin de eline vurduktan sonra uzun boylu olanı bana teşekkür ediyor ve üçkağıtçı kuzeniyle birlikte içeri giriyor.

"Tamamdır Hank, sen devam edebilirsin."

Hank bir kızın koluna fosforlu bilekliği takarken homurdanarak başını sallıyor, ben de içeri giriyorum. Az önceki dörtlü bir köşede tartışmakla meşgulken ben onların haline gülerek bara yanaşıyorum. "Dört tane kola."

Babam büyük bir bira sürahisini doldurup altı tane plastik bardakla birlikte gülüşen kızlara verdikten sonra bana dönüp tezgaha bir tepsi koyuyor. "Acemilere mi?"

Başımı sallıyorum. "Korkularından kaçamadılar bile, en azından bir şey içsinler."

Tepsiadaki bardakların köpükleri yatışınca tepsiyi ucundan çekip tek elimi üstüne alıyorum ve kalabalığın arasından sıyrılıp hala aynı köşede birbirlerine bağırarak dörtlünün yanına yaklaşıyorum. Uzun boylu olan beni görünce yanındaki kuzenini dürtüp işaret ediyor, diğerleri de görüp iki yana açıldıklarında elimdeki tepsiyi ortalarına indiriyorum. "İlk içkiler bizden."

Esmer olan bardağı alıp koklarken soruyor. "Romlu mu bunlar?"

"Şansını zorlama şampiyon, sadece kola. Alın, korkmayın."

Çekik gözlü olan bardağı alıp neredeyse duvara yapışırken onun yanındaki soluk benizli bir şey söylemeden bardağın yarısını kafasına dikeyor, ben de son bardağı alıp uzun boyluya uzatıyorum. "Al bakalım..."

"Teşekkür ederim, başımızı belaya sokmadığınız için..."

"Tek seferlikti, bir daha sahte kimliklerle kapıya bile yaklaşmayın. Kapıdaki dev adam derinizi yüzer, benden söylemesi."

Esmer olan ukala bir ses çıkararak gülerken uzun boylu olan sanki onun adına özür dilemek istercesine gülümsüyor. Boyu uzun olmasına uzun, ama ensesini kapatan dalgalı, dağınık saçları ve kocaman gözleriyle gülümseyince yüzü saf bir ilkokul çocuğu gibi aydınlanıyor, ben de gülümseyince elini uzatıyor. "Ruben Mills, bu akşam hayatını kurtardığınız bu adam da kuzenim Ateş. Bunlar da Suk ve Langton."

Elim onun uzun ve muhtemelen az önceki Hank korkusundan soğumuş parmakları arasında kayboluyor, ama yine de el sıkışmayı başarıyoruz. "İmogen. Memnun oldum. Keyfinize bakın. Kolaları bu sefer ben getirdim, ama normalde bardan alıyorsunuz. Bardaki adam babam, Lenin."

Ruben başını sallarken ben göz ucuyla kuzeninin bana göz kırptığını yakalıyorum, ama aldırmdan tepsiyi kolumun altına sıkıştırarak acemilerden uzaklaşıyorum. Tepsiyi tekrar tezgaha bıraktığımda babam gözü acemilerde, soruyor:

"Nasıl tipler?"

"Uzun boylu olanın adı Ruben, o adam gibi birine benziyor. Hank'in kafasını bozan ukalanın garip bir adı var, Etes, Etis, bir şey. Duvarı delip saklanmaya çalışan çekiğin adı Suk, diğeri de Langton, zararsızlar."

"İyi, esmer olandan uzak duruyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Merak etme, başımın çaresine bakarım."

Babam başını sallayıp bakışlarını bana çeviriyor. "Merak etmiyorum, daha kötülerini de gördük."

"Bana ihtiyacınız olursa mutfaktayım, Hank'e göz kulak ol, kafası bozuk."

Babam gülerken başını sallıyor ve durmadan önüne gelen boş bira sürahilerini sırasıyla alıp doldurmaya başlarken ben de gürültüden uzaklaşmak ve kendi susuzluğumu gidermek için mutfağa giriyorum. Kızartma kazanlarının başında bekleyenler sohbetlerine ara verip bana selam veriyorlar, onların arasından geçip plastik perdelerle kapalı arka alana geçiyorum.

Burası mutfağın girişine göre daha geniş, serin ve karanlık. Duvara bitişik üç buzdolabından en soldakine gidiyorum ve kapağına asılı olan asma kilidi avcuma alıp belimdeki anahtarların biriyle açıyorum, ama kapağı açmadan önce içerdekilerin hala sohbet ettiğine emin olmam gerek. Kızlardan biri diğerklerine eski sevgilisinin nasıl onu sürekli arayıp rahatsız ettiğinden bahsediyor, bana aldırmdıkları kesin. İşime dönüp asma kilidi elime alarak kapağı açıyorum ve ağzına kadar koyu kırmızı hayvan kanıyla

dolu boy boy cam şişeye bakıyorum. En üst sıradaki küçük şişelerden biri şimdilik işimi görecek gibi. Şişenin kapağını çevirip kolayca açıyorum ve içini kokluyorum. Tavşan... Hiçbiri insan kanı gibi olamaz, ama ben de kendi eşimi bulana kadar bunları içmek zorundayım, o yüzden elimdeki şişeyi kafama dikip nefes bile almadan bir çırpıda bitiriyorum ve tekrar doldurulmak üzere dolaba geri koyup kapağı kapatarak asma kilidi tekrar yerine takıyorum.

1990 yılında şimdi baba dediğim o adam, Lenin, ölmek üzere olan 18 yaşındaki bedenimi tekrar canlandırıp, şoktan asla hatırlayamadığım için adımı Imogen koyduğundan beri güneşe çıkamayan ve kan içerek yaşayan bir vampirim. Her ne kadar "vampir" kelimesini sevmesem de diğer insanların bizim gibilere koyduğu ad o.

Lenin ve Erika hayatım boyunca sahip olduğum tek ailem, bu bar evim ve bu kilitli buzdolabı geçmişim, bugünüm ve eğer Lenin'in Erika'yı bulduğu gibi kendime kanını paylaşabileceğim bir eş bulamazsam uzun yıllar bana arkadaşlık edecek olan geleceğim.

* * *

3. Ruben

[*Timbaland & Katy Perry – If We Ever Meet Again*]

“Bu-buraya ne-ne-neden geldi-diğimizi—”

“Suk, sen kekeliyor musun?”

Üçümüz de şaşkın bakışlarla elindeki koladan hala tek bir yudum almamış olan kısa boylu Kore’liye bakıyoruz, o da gözlüğünü yukarı ittirerek başını sallıyor. “Ç-ç-çok heye-c-c-canlan-nınca bö-ö-öy—”

Ancak nefesi kesilince kolasından bir yudum alıyor ve onun yarım kalmış sorusunu Langton bitiriyor. “Neden buraya geldiğimizi merak ediyor. Benim şikayetim yok, kızlar güzel.”

Ateş ve Langton el altından bir beşlik çıkışırken ben de etrafıma bakıyorum.

“Yıllardır bu kasabada yaşıyorum, buranın var olduğunu bile bilmiyordum.”

“Artık öğrendin kuzen—ve buraya geliş sebebimiz de kapıdan girdi baylar...”

Ateş’in kıvılcım saçan bakışlarının kilitlendiği tarafa döndüğümde arkadaşlarıyla birlikte içeri giren Tori’yi görüyorum. Ateş’in üvey kızkardeşi, asıl adı Victoria, ama Tori’yi tercih ediyor. Bizden hem yaşça hem de arkadaş grubu olarak bir boy büyük, ama boy ve cüsse bakımından cebe girecek kadar narin bir kız.

“Hey, Tori!”

Ateş kulağımın dibinde gürlediğinde sol elimle kulağımı kapatıyorum, o sırada Tori de bizi görüyor ve arkadaşlarını bir süre bırakıp bizim yanımıza geliyor. Şimdi ne yapacağını şaşırıp kekeleme sırası bana gelmiş gibi görünüyor, çünkü teyzem Florence iki sene önce yeniden evlenip Tori ve babasıyla birlikte karşıımızdaki eve taşındıklarından beri bu güzel, narin, melek gibi sarışın kıza karşı çok da asil olmayan duygular beslediğimi inkar edemiyorum.

Ufak tefek güzelliğiyle yanımıza gelip Ateş’in koluna giriyor ve başını kaldırıp rengini hala tam olarak sınıflandıramadığım harelî gözleriyle bana bakıyor. “Ruben, sen böyle barlara gelir miydin?”

“Ben—tabii, böyle mekanları hep sevmişimdir—ahşap zemin—içki—tabii bu kola—elimde damga var—kapıdaki adamı gördün, evet.”

En azından ağızımdan çıkmayı başaran kelimeler tamdı, bu da başarıdır. Ben tek iyi yapabildiğim şeyi yaparak ağızım kulaklarıma varan kadar gülümseyip içimden kafamı duvarlara vururken Tori her zamanki “ne kadar garip bir insansın Ruben” gülümsemesiyle bana bakıp başını sallıyor, sonra da diğerlerine dönüyor.

“Beni yeni arkadaşlarınıza tanıştırmak yok mu?”

Hiç olmaz mı, Ateş hemen atlıyor. “Ruben bizim Ruben, onun yanındaki Langton,”

“Langton Richards, memnun oldum leydim.”

Tori, Langton'ın aksanını duyduğu anda ısıldıyor. "Aksanın çok seksi Langton. Ben Victoria..."

Tori kimseye kendini Victoria diye tanıtmaz, ama bu sefer eminim ki adını aksanlı bir şekilde duymak istediği için özellikle uzun uzun söylüyor, Langton da fırsatı kaçırıyor mu? Hayır. Hayatım boyunca bir tane Ateş'le yeteri kadar mücadele verdim, şimdi ikincisi geliyor ve ne tesadüf ki bunun da aksanı var! Biri beni vursun.

"Victoria, ne kadar fevkalade bir isim."

Fevkalade, evet, Oxford İngilizce sözlükteki en cafcıflı kelimeyi kullanabildiği için Langton'a 10 bin puan!

Ben yapay bir şekilde sırtımdan yanaklarımın uyuştüğünü hissetmeye başlamışken Tori de keyifle kıkırdayıp dudaklarını ısırmaya ve nasıl bu kadar çabuk bir araya getirdiğini anlayamadığım cinsellik oranı yüksek sinyaller vermeye başladığında Ateş onun ilgisini hemen başka bir yöne çekiyor. "Bu da Çin-Mek Suk."

"Chi-chin-Mae—Suk, evet."

Tori ona da az önce bana yaptığı gibi başını salladığında kendimi elimdeki kola bardağında boğmak istiyorum, ama acı çekerek ölüme ulaşmanın şu anda Tori'yi etkileyeceğini hiç sanmıyorum. Hoş, ne kadar zeki bir adam olsam da iş Tori'yi etkilemeye gelince hangi yolu seçmem gerektiği konusunda zerre kadar fikrim yok. Fikirlerin hepsi arsızca üvey kardeşini tavlamaaya çalışan Ateş'te. Şimdi de iç cebinden oraya nasıl girdiğini bilmediğim metal bir içki matarası çıkarıp ucunu Tori'ye gösteriyor. "Belki arkadaşlarını satıp biraz daha bizimle takılmak istersin, ne diyorsun?"

Tori tüm vücuduyla Ateş'e dönüp koluna biraz daha dolanıyor ve elini uzatıp matarayı onun cebinden çekiyor, ama Ateş bırakmıyor. "O kadar basit değil güzelim."

"Hadi ama Ateş, kardeşinle paylaşmayacaksan başka kiminle paylaşacaksın?"

Ateş bildiğim en ukala kahkahalarından biriyle soruyu yanıtlarken aynı anda Suk aldığı ikinci kola yudumunu adeta püskürterek elini ağzına kapatıyor. "Siz kardeş misiniz!?"

Langton ilgiyle kaşlarını kaldırarak sırtırken Ateş ve ben aynı anda lafa atılıyoruz.

"Üvey!"

"Kan bağımız yok!"

Tori tıpkı yavru bir köpeği okşarmış gibi elini Ateş'in göğsünde gezdirirken Langton'a dönüp durumu daha normal bir insan tonunda açıklıyor. "Ateş'in annesi iki sene önce benim babamla evlendi. Kan bağımız yok, ama ben Ateş'i kardeşim gibi seviyorum—değil mi *canım kardeşim*."

Ateş birini yumruklamak istemiş gibi yamuk bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Yaa, ne demezsin."

Bunun üzerine Tori uzanıp bol parlaticı sürülmüş dudaklarıyla Ateş'in çenesini öpüyor ve ben elimdeki kola bardağını sıkarken rüyalarımın kızı kuzenimin karnını okşayarak ona göz kırıyor. "Fikrini değiştirirsen nerede olduğumu biliyorsun."

Ateş tatsızca başını sallayıp matarayı iyice cebine sokuştururken Tori biz geride kalan zavallı kullarına da el sallayıp az önce beraber geldiği gürültücü grubun yanına dönüyor.

"Küçük sürtük..."

Ateş'in homurdanmasıyla Suk yine kolayı yanlış boruya yolluyor, ben uzanıp onun sırtına vururken Langton ilgiyle soruyor:

"Demek üvey kardeş? Sınırları nerede çekiyorsun Optimus?"

Ateş elini çenesine koyarak bir süre düşünürmüş gibi yapıyor. "Şöyle diyelim, eğer Tori'ye dokunursan çükünü bir daha yerinde bulamazsın Jazz, bu sınır nasıl?"

Langton gülerken ellerini kaldırıyor. "Anlaşıldı patron, denizde daha çok balık var."

"O halde rastgele Langton."

*

Ateş ve Langton adeta kız mıknatısı olan matarayla barın karanlık köşelerinde kız avlıyorken Suk ve ben de boş kalan masaların birinde oturuyoruz.

"Etis gerçekten üvey kardeşiyle yatmaya mı çalışıyor?"

Başımı arkaya eğip bardağımda kalan son damlayı dilimin üzerine dökerken başımı sallıyorum. "Etik olarak kulağa çok da hoş gelmediğinin farkındayım, ama teyzemin Tori'nin babasının evli olması dışında ikisini *aile* yapan başka hiçbir faktör yok. Ateş ilk günden beri Tori'ye niyetini belli etti."

"Karşılık aldığı da belli. Baksana..."

Suk'un başıyla işaret ettiği yere baktığımda barın diğer ucundaki bilardo masasının başında üzerindeki ceketi atmış, beyaz atletiyile kaslı kollarını etrafındakilerin gözüne sokan kuzenimi ve onun etrafında pervane olan Tori'yi görüyorum.

"Aslında Tori'nin tavrı Ateş'e özel değil."

"Farkındayım, az önce şuradaki kızla öpüşüyordu."

Ben oturduğum yerde yükselerek etrafımızda dans eden kalabalığın arasından Suk'un bahsettiği kızı görmeye çalışırken kafam hemen üzerimden geçen bir tepsiye çarpıyor ve sırtımdan buz gibi bir şeyler akarken ben ayağa fırlıyorum. Ani hareketim duruma hiç de yardımcı olmuyor, çünkü az önce çarptığım tepsinin içindeki diğer bardaklar da bu sefer omzuma çarparak yuvarlanıyorlar.

Garson kız tepsiyle birlikte ayaklarımın dibine eğilip bardakları toparlamaya başlıyor. "Pardon—ah tanrım ne salağım, çok özür dilerim!"

Ben bir taraftan kızın üstüne basmamaya çalışırken bir yandan da gömleğimin içine giren buzları sırtımdan düşürmeye uğraşıyorum. "Önemli değil—yani önemli, ama değil—yerden kalksanız, elinize basacağım!"

Garson kız kalabalığın arasında yerden kalkmaya uğraşıyorken biraz sonra birisi onu kollarından tuttuğu gibi kaldırıyor ve bize bedava kola getiren kızla tekrar karşılaşıyoruz.

"Ruben... Bu sefer ne yaptınız?"

Gözlerim telaşla büyüyor. "Ben sadece ayağa kalkıyordum—sonra tepsi birden—"

Bedava kolacı kız, Imogen, gülüyor. "Takılıyorum, sakın ol. Julie sen git üzerini temizle, dönerken de paspası getir, bardakları ben hallederim, koş."

Az önce yerlerde emekleyen garson kız Julie koşturarak uzaklaşırken ben hala kıvrılıp yamularak buzların yerini değiştirmeye çalışıyorum, ama Imogen ona da bir çözüm bulmuş, gömleğimi sırtımdan tuttuğu gibi çekip pantolonumdan kurtarıyor ve buzlar tıkr tıkr yere düşüyor.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Bu gece sırayla hepinizi bir şeylerden kurtaracağım galiba.”

“Mümkündür. Ben çok uzunum, ve burada çok fazla devrilecek şey var.”

Imogen ilk bakışta bile içten olduğunu anladığım bir gülümsemeyle kolumu sıvazlıyor. Kafamı başımın üzerinden geçen tepsilere ya da kitap raflarına vurmaya alışkınım, sonrasında gelen garip ilgiye de öyle, ama bu gece Tori’ye o kadar kafayı takmış olmalıyım ki bu kızın koluma dokunuşu beni hazırlıksız yakalıyor.

“Sana barın tişörtlerinden birini getireyim, ıslak gömlekle oturamazsın. Kaç beden giyiyorsun?”

Ben tam cevap verecekken Imogen beni beklemeden parmakları üzerinde yükselip sağ tarafımdan uzanarak gömleğimin yakasını dışarı çeviriyor. “Büyük, güzel, bir tane büyük tişört geliyor. Sen şu kuru iskemleye otur ve ben gelene kadar ayağa kalkma— hey, Suk, sen bir şey ister misin?”

“Te-te-şekk-ür—”

“Rica ederim, hemen dönerim...”

Imogen geldiği gibi hızla uzaklaşırken ben onun az önce gösterdiği kuru iskemleye oturuyorum, Suk yine kekeleyerek soruyor:

“A-adı ne-neydi?”

“Imogen...”

“Gü-z-ze-zel.”

Gülümseyerek başımı sallıyorum. “Bence de...”

* * *

4. Imogen

[*Timbaland – Bounce (Feat. Dr. Dre, Missy Elliott, Justin Timberlake)*]

Kendimi masalardan mutfağın bitişiğindeki ofise nasıl attım hiç bilmiyorum. Başım dönüyor, damarlarımdaki kan her an bulduğu boşluktan fırlamak ister gibi damarlarımı zorluyor, az önce içtiğim bir küçük şişe kan susuzluğumu gidermekten çok beni daha da kuru bırakmış gibi hissediyorum. Ofisin kapısını kapatıp dışardan gelen gürültüyü bastırmaya çalışıyorum, ama müziğin ritmi kafamın içinde çınlamaya devam ediyor.

Derin bir nefes alarak yaslandığım yerden çekilip tişörtlerle önlüklerin olduğu dolaba gidiyorum ve kapaklara asılarak çektiğimde kalbimin atışından daha fazla dayanamayıp öksürmeye başlıyorum. Ciğerlerim sökölürcesine öksürüyorum ve o sırada kapı açılıp babam içeri giriyor, beni gördüğü gibi elindeki kupayı yere bırakıp yanıma koşuyor.

“Imogen—bana tutun—derin nefesler al! Derin, içine çek, bırak, çek, bırak.”

Babam beni bir köşeye oturtuyor ve hala benimle birlikte nefes alıp vermeye devam ederken masasının başına geçip çekmecelerinin birinden kilitli, ufak bir sandık çıkarıyor.

“Devam, çek, bırak, çek, bırak—derin derin Imogen. Ne zamandan beri içmiyordun?”

Aldığım derin nefeslerin arasında konuşmaya çalışırken yine öksürüyorum, ama yine de derdimi de anlatmayı başarabiliyorum. “Sadece üç hafta olmuştu—”

Cevabımın hoşuna gitmediği belli, babam dişlerini sıkarak kilidini açtığı sandıktan önce bir tutam kurumuş mine çiçeği çıkarıp bir kenara koyuyor, sonra da ufak bir cam şişe alıp kutuyu özensizce kapatarak yanıma geliyor. “Bir yudum al, daha fazla değil, çarpıntını azaltacak.”

Söz dinleyip dudaklarıma değen şişeden sadece bir yudum alıyorum, ama o bir damla mine çiçeği özü sanki dev bir lokmaymış gibi boğazımı yakarak geçiyor. Her ne kadar tatsız bir şey olsa da bir an sonra damarlarımdaki kan sakinleşiyor, nefeslerim düzeliyor ve az önceki titrek halimden eser kalmıyor.

Babam şişenin ağzındaki mantar tıpayı tekrar yerine oturturken ayakta durduğu yerden bana bakıyor, ela gözlerinde öfkeyle karışık bir karar verme çabası var. “Ne kadar içtin?”

“Küçük şişelerden birini bitirdim. Tavşandı. Biraz hızlı içtim galiba—”

“Hızla ilgisi yok. Üç hafta bir damla bile içmedikten sonra o küçük şişeyi kafana diktiğin için böyle oluyorsun.”

Suçlulukla bakışlarımı kaçırıyorum, babam önümde diz çöküyor. “Kendine bakmıyorsun. Her seferinde böyle mi olacak Imogen? Ya her gün bir kupa içeceksin—”

“Tadından nefret ediyorum, böyle de yapabilirim—hem mine çiçeği—”

Babam öfkeyle elindeki küçük şişeyi yüzüme doğru kaldırıyor. "Bu senin yemek yanında aldığın vitamin değil! Bu bir silah! Senin gibilere karşı kullanılan bir zehir bu! İçtiğinde sadece sakinleştiğini sanıyorsun, ama çürüyorsun—Imogen beni dinle,"

Çenemi sıkarak gözlerimi karşımdaki adamın ela gözlerine dikiyorum. Yaratıcım, babam ve koruyucum olan adam dizlerimi tutarak gözlerimin içine bakıyor. "Ya sana dediğim gibi her gün bir kupa o tadını sevmediğin hayvan kanlarından içeceksin ya da kendine bir eş bulacaksın. Ben ikincisini yapmandan yanayım. Korktuğunu biliyorum, ama inan bana bir kez o insanı bulduğunda her şey daha kolay olacak. Her şeyden önce buzdolabında o kanları saklamak zorunda kalmayacağız, sen daha güçlü olacaksın—her gün beslenmek zorunda olmayacaksın, sen de bunu istemiyor musun?"

"Ne yapacağım? Bardan birini çevirip 'boynunu aç, kanını emeceğim!' mi diyeceğim? Söylediğin kadar kolay değil!"

Anlayışla başını sallıyor. "Biliyorum. Buraya geleli çok olmadığını da biliyorum, ama arkadaş edinmek senin için çocuk oyuncağı—"

"Deli olduğumu düşünecekler, kaçıp gidecekler, hep aynı şey!"

"İnsanları tanımadan bilemezsin. Erika sana kanını vermeye çok meraklı bir kadın gibi mi görünüyordu?"

Başımı iki yana sallıyorum, elbette hayır. "Siz farklısınız."

Babam gülümsüyor. "Pek de değil. Önce arkadaş olduk, birbirimize güvendik—"

"Aşık oldunuz."

"Güven olduğu sürece gerisi önemli değil, biz aşık olduk evet, ama daha önce en iyi dostlarını da kendilerine eş olarak seçen vampirler gördüm. Seni zorlamak istemiyorum, ama ne kadar geç kalırsan yapması o kadar zor olacak Imogen, anlıyor musun?"

Anlıyorum, hem de çok iyi anlıyorum, o yüzden uykularım kaçıyor, o yüzden kendime hala eskisi gibi yaşayabileceğimi kanıtlamak için haftalarca tek damla içmiyorum, o yüzden korkuyorum. "Anlıyorum, daha çok çaba sarfedeceğim, söz. Şimdi gitmem gerek, birine kuru tişört götürüleceğime söz verdim."

Babam ayağa kalkınca ben de ondan sıyrılıp tekrar dolaba gidiyorum. Bu sefer kapaklara tutunmadan büyük boy bir tişört çekip kapakları kapatıyorum.

"Kime götürüyorsun?"

"Hank'in favori dörtlüsünden birine, Ruben, adam gibi olanı."

Babam gülümsüyor. "Güzel, bak, arkadaş edinmek o kadar da zor değil."

Gözlerimi devirerek tişörtle birlikte kapıya gidiyorum. "Kızlarını zorla evlendirmeye çalışan babalar gibisin."

Babam arkamdan gülerken ben ofisten çıkıp tekrar barın kalabalığına giriyorum. Ruben aynen ona söylediğim gibi yerinde oturmuş, hareket bile etmeden beni bekliyor. Şapşal çocuk...

Gülümseyerek yanına gidiyorum ve tişörtü ona uzatıyorum. "Al bakalım... Kolanın yanında ilk kuru tişört de bizden olsun."

Ruben tişörtü alıyor almasına, ama onunla ne yapmaya çalıştığı meçhul, sürekli etrafına bakınıyor. "Tuvaletler ne tarafta?" diye soruyor.

Gülüyorum. "Etrafta gömleğini çıkarmak için tuvalet arayan tipler görüyor musun? Fazla kafana takma, çıkar gitsin Ruben, ben gözlerimi kapatırım."

Ruben tişörtü göğsüne bastırıp ellerini sallayarak bir şeyler açıklamaya çalışıyor. "Ondan değil—"

"Kuzeninden örnek al, bak, atleti bile üzerinde zor duruyor..."

Masadaki Suk'la birlikte dönerek bilardo masalarının tarafında, birbirlerine sürtünüp elbiselerini ve atletlerini üzerlerinden sıyırmaya çalışan sarışın kızla, Ruben'in kuzenine şöyle bir bakıyoruz. Ruben sarsılmış görünüyor. Ortamı biraz yumuşatmaya çalışıyorum.

"Başka bir kıza sürtünerek soyunmak opsiyonel."

Ruben daha da rahatsızca gülünce arkadaşı Suk da sırtıyor. "Kı-kız-ın ü-ü-vey ka-kardeş o-ol-ma-sı da ek-eks-s-tra puan!"

Kaşlarımı çatarak neredeyse sevişecekmiş gibi duran çifti gösteriyorum. "Kız Etis'in kardeşi mi?"

Ruben hemen atlıyor. "Üvey! Kan bağı yok—çok üvey!"

İkisi bu sefer alıcı gözüyle süzüyorum. "İyiymiş..."

"Tori—yani kızın adı—Victoria, ama Tori."

Başımı sallıyorum, kızın kim olduğu pek umrumda değil. "Sen kızı boşver de o ıslak gömleği çıkaracak mısın çıkarmayacak mısın onu söyle. İçerisi şimdi sıcak ama birazdan klimalar köküne kadar çalışacak, zatürre olmak istemezsin. Hadi Ruben."

"Ha-hadi Ruben!"

Elimi masanın yanından Suk'a uzatıyorum, sırtarak çakışıyoruz ve bizim ortaklığımız Ruben'ı biraz kızdırmış olacak ki elindeki tişörtü masaya atıp gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Kollarımı kavuşturup sırtarak onu izliyorum, ama fazla dayanamadan üçüncü düğmede yine suratı şekilden şekile girmeye başlıyor. "O kadar değil..."

O arkasını dönüp gömleği çıkarmaya devam ederken ben gülerek Suk'un yanına oturuyorum. "İçecek bir şey ister misiniz? Bardaklar boşalmış."

Suk başını iki yana sallıyor. "Ha-hayır, sağol."

"Her zaman mı böylesin? Yani, kekeleyerek mi konuşuyorsun?"

Başını yine iki yana sallıyor. "Sa-sadece heyecanlanınca—geçti."

Ben gülümserken masadaki siyah tişört çekilip yerine ıslak, gri bir yığın geliyor, uzanıp masadan alıyorum ve oturduğum yerde arkaya eğilerek en yakındaki garsona sesleniyorum. "Julie! Bana bir torba getir!"

Julie torbayı bulmaya, yoksa da yaratmaya gidiyormuş gibi koşturarak uzaklaşıyor. Ben tekrar masaya döndüğümde Ruben da oturmuş, gömleğine uzanmaya çalışıyor, ama ıslak yumağı ondan çekiyorum. "Julie torba getiriyor."

"Gerek yoktu, bugün sürekli bizim arkamızdan bir şeyleri topladın, sana borçluyum Imogen."

Omzumu silkiyorum "Daha kötülerini de gördüm."

“Sen de okulda mısın?”

Başımı iki yana sallıyorum. Hayatım boyunca hiç okula gitmedim, ama bunu daha bu gece tanıştığım birinin bilmesine gerek yok. “Annem evde ders veriyor. Babamdan gelen genetik bir deri hastalığım var, güneşe çıkamıyorum.”

Ruben’in ve Suk’un aynı anda yüzleri düşüyor, onları rahatlatmak için gülümsüyorum. “Hey o kadar da kötü değil, ölmüşüm gibi bakıyorsunuz!”

“Hiç mi güneşe çıkamıyorsun?”

“Hiç. Çok yüksek derecede bir güneş alerjisi diyelim, beş dakikadan sonra bile cildimde yaralar çıkıyor.”

Bu sefer de yaralar sanki onlarda çıkmış gibi yüzleri buruşuyor, o sırada masaya grubun üçüncüsü, soluk benizli Langton katılıyor. “Ne konuşuyorsunuz?”

Aksanının kayıklığını gecenin başından beri yarı çıplak kuzenin matarasından otlandığı roma bağılıyorum. “Güneşe çıktığım zaman derimin üzerinde çıkan acı verici yaralardan bahsediyordum.”

O yüzünü buruşturunca ben gözümü kırparak elindeki bardağı işaret ediyorum. “Kola güzel gibi?”

Langton bir elindeki bardağa, bir de bana bakıp yutkunuyor. “Kapıdaki büyük adamı çağırmayacaksın, değil mi?”

“Bir köşede sızıp kalacak mısın?”

Aceleyle başını iki yana sallıyor.

“Güzel, o zaman Hank’e gerek yok.”

“Torbayı getirdim Imogen! Bir de yeni kolalar getirdim, Erika yolladı!”

Ben Julie’nin elinden torbayı alıp gömleği katlayarak içine koyarken o da yeni bardakları koyup eskilerini topluyor, o arada Langton’ın elindeki yarım bardağı da işaret ediyorum. “Onu da al Julie, asiti kaçırmıştır.”

Langton yalvaran bakışlarla bana bakıyor, ama ben başımla kapıyı işaret ettiğimde bardak hemen Julie’nin tepsisine gidiyor.

“Birilerine söyle şu müziği değiştirsin, beynimi sızlatıyor...”

Julie tavşan gibi koşturarak uzaklaşıyor ve birazdan müzik değişirken enstest eğilimleri olan yarıçıplak kuzenle, Tori de masaya gelip birer iskemle çekiyorlar. Grup tamamlanıyor ve ben muhabbetin kıvamını bulacağını hissederek soğuk koladan büyük bir yudum alıp arkadaş edinme konusunda babamın sözünü dinlemeye karar veriyorum.

*

[*Bright Eyes – First Day of My Life*]

“Teknik olarak ben hem İspanyol, hem Fransız, hem de Amerikan oluyorum—babamın büyük annesi İspanyoldu, annem zaten Fransız.”

Ruben soy ağacını çizmeye çalışırken ben boş kola bardağından çıkardığım limonu kemiriyorum, o sırada kuzen lafa karışıyor. "Tabii ki köken sayısında da ben Ruben'ı geçiyorum."

Kuzeninin ukalalığına karşı Ruben sadece gülererek başını sallıyor ve ukala kuzen nerelerden geldiğini anlatıyor. "Babam yarı Türk, yarı Azeri, annem yarı Fransız, yarı Amerikalı, bu da beni dört ayrı milletten yapmış oluyor."

Kuzenin yanındaki sürtünme meraklısı üvey kardeş Tori onun ağzına düşecekmiş gibi güldüğünde onun da mataradan payına düşeni aldığını anlamış oluyoruz.

"Ruben'ı geçtiğine göre al Etis," diyerek masadan yamulmuş bir kapak alıp ona veriyorum. "Madalyan, gazoz kapağından."

Kuzen benim uzattığım madalyayı alırken gülüyor. "Teşekkür ederim, büyük onur!"

Diğerleri gülererek kuzeni alkışlarken ben dizlerimi masaya yaslayıp iskemlemde sallanarak Ruben'a bakıyorum. "Kuzenin ailesi ayrı, seninkiler beraber mi Ruben?"

"Maalesef. Babam askerdi, yedi sene önce Irak'a giden ilk bölükte şehit oldu, 2003'te..."

Herkesin yüzü düşüyor. Aferin Imogen, harika bir soru sordun.

"Üzgünüm Ruben, haddim olmadan—"

Ruben rahat bir ifadeyle gülümsüyor. "Önemli değil, gerçekten... Ben annemle birlikte yaşıyorum, Ateşlerle evlerimiz karşılıklı. Annem çok iyi bir hamur işi aşçısı, özel müşterilerine doğum günü pastaları dizayn edip satıyor."

Pastalar diğerlerinin de yüzünü güldürürken Tori bu sefer de Ruben'a yaslanarak onun koluna dolanıyor. "Evleri hep şeker kokar, Cerise çok tatlı bir kadındır. Kardeşi Florence da öyle, üvey annem..."

Tori'yi süzerek soruyorum. "Sen hangi bölümdesin Tori?"

"Antropoloji, psikoloji, hergün kararım değişiyor, ama oradan buradan ikisinin de derslerini alıyorum."

"Erkek arkadaşın var mı?"

Benim ani sorumla masadaki bayların kaşları kalkıyor, Tori ise manalı bir gülümsemeyle beni süzüyor. "Olabilir..."

"Kız arkadaşın var mı?"

Tori'nin ufak suratındaki gülümseme büyüyor. "O da olabilir..."

Göz ucuyla Langton ve ukala kuzenin masa altından çakıştığını görüyorum, ama aldırmadan Tori'ye bakmaya devam ediyorum. "Demek biseksüelsin, ilginç."

"Ben açıkçası herkesin biseksüel olarak doğduğuna inanıyorum. Yetiştirilme tarzımıza göre ya hemcinsimize ya da karşı cinse ilgi duyuyoruz."

"Gaylik de, homoseksüellik de çevrenin etkisiyle oluyor yani?"

Az önce kalkan kaşlar inerken ukala kuzen ve soluk benizli İngiliz boş bakışlarla bizi izliyor, Ruben ve Suk ise tahmin ettiğim gibi ciddi bir ilgiyle sohbeti dinliyor.

"Cinsellik çok kaygan bir zemin..."

Tori'nin benzetmesi üzerine Langton ve Etis aptal aptal sırtıyorlar, ama Tori onlara aldırmadan bana kendi teorisini anlatmaya devam ediyor. "Psikolojik olarak açıklık getirmek bana zor geliyor, belki de insanları cinsiyetlerine göre ayırmadığım için olabilir, bilmiyorum. Fiziksel ve ruhsal olarak bana çekici geliyorsa kadın ya da erkek olmasının ne önemi var, değil mi?"

"Bence de!"

Ruben biraz fazla ilgiyle onayladığında kuzeninin kaşları çatılıyor, bu sefer de ben ilgiyle onları izliyorum. Kuzenler arası bir rekabet mi var? Hem de Tori için. Bu grup gittikçe ilginçleşiyor.

"Sen de mi biseksüelsin kuzen?"

Ruben bardağını masaya bırakıp ellerini iki yana açarak açıklama yapmaya hazırlanıyor. "Değilim—ya da öyleyim, ama heteroseksüel tarafım daha ağır basıyor. Ben karşı cinsten hoşlanıyorum, ama bu benim genlerime kodlanmış bir şey olmayabilir, belki de ilgimi çeken bir hemcinsimle karşılaşmadığım içindir—"

Ruben lafını bitiremeden Langton ve ukala kuzen masadaki peçeteleri ona atıyorlar.

"Hey! Tori'nin kızlara ilgi göstermesine böyle tepki vermiyorsunuz!"

Bu sefer Langton o çok vurgulu aksanıyla konuşmaya girişiyor. "Bir kızın başka bir kızla öpüşmesi bir erkek olarak benim hoşuma gidiyor—"

"Ama iki herifin yiyişi meraklı olduğumuz bir manzara değil," diyor Ateş.

"Peki ya grup seks?" diye soruyorum.

Masa yine sessizliğe gömülüyor, ben de o sırada barın ne kadar boşalmış olduğunu fark ediyorum ve karşı duvardaki saate bakıyorum, neredeyse 5 olmak üzere, pencereden görünen gökyüzü aydınlanmaya yüz tutmuş, bir an telaşlanıyorum.

"Bu konuyu başka zaman tartışalım, barı kapatmam gerekiyor. Taksi çağırmamı ister misiniz?"

Suk gerek olmadığını söylüyor. "Benim arabam var, herkesi yurtlarına bırakırım."

Memun bir şekilde masadan kalkıp bardakları toplamaya başlıyorum. Benim ciddi ciddi kapatmaya hazırlandığımı görünce diğerleri de kalkıyor. Ukala kuzen ve biseksüel üvey kardeş sarmaş dolaş kapıya giderken Langton ve Suk da onları takip ediyor, Ruben yine geride kalıyor. "Çok güzel bir gece geçirdik, teşekkürler Imogen."

"Rica ederim, bir dahaki sefere içkiler için para vererseniz ödeşiriz."

Ruben bir an emin olamayan bir ifadeyle bana bakıyor, ama ben yine onu o belirsizlikten kurtarmak için gülümsüyorum. "Şaka yapıyorum. Ben de iyi vakit geçirdim. Burada yeni sayılırız, altı ayda çok arkadaş edinemedim, ilk defa neredeyse sabaha kadar konuştum."

"Güneş doğmadan işini bitirmek istersin, doğru, ben de gideyim..."

Ruben'ın söylediği şey bir anda çok farklı bir tele basıyor. Babamın ne demek istediğini anlıyor gibi oluyorum, sırrını bilen, paylaşan birinin nasıl hissettirdiğini o kısacık anda yakalıyorum, ama çok çabuk elimden kaçıyor. Hem gerçek sırrımın ne olduğundan haberi yok, güneş alerjisini anlamak herkes için kolay.

Şaşkınlığımı atlatıp gülümsüyorum. “Tekrar uğrarsınız, değil mi?”

Ruben aydınlık gülümsemesiyle başını sallıyor. “Elbette, iyi geceler—ya da günaydın—yani, hoşçakal Imogen...”

Elimi sıkmak için uzanıyor, ama iki elimin de bardaklarla dolu olduğunu fark edince ikimiz de bir an ne yapacağımızı şaşıyoruz, bu sefer Ruben benden önce davranıp el sallayarak işi çözüyor. O arkadaşlarının arkasından çıkıp barın kapısı kapandığında ben uzun sohbetin bıraktığı tatlı yorgunlukla tekrar masaya oturuyorum.

Güneşin doğmasına daha vakit var...

* * *

5. Ruben

[Jason Mraz – *Geek in the Pink*]

"Ruben neden beni uğraştırıyorsun, toplayıp eve götürsek şu çamaşırları?"

Ateş'in sızlanmasına aldırmadan kendi çamaşır makinemi çalıştırıp onunkinin yanına gidiyorum. "İçine ne koydun?"

"Don, çorap, atlet—"

"Renklerine göre ayırdın mı?"

"Bir de renklerine göre mi ayıracağım? Yok dostum, bu iş yatar. Langton ben kahve almaya gidiyorum, geliyor musun?"

Ben Ateş'i kenara itip onun makinesinin içine bakarken Langton zafer dolu bir sesle ellerini birbirine vuruyor. "Başardım, hassas yünlülerde çalıştırdım!"

Ateş ona bir çorap fırlatırken isyan ediyor. "Asıl sen hassas yünlüsün, hepiniz hassas yünlüsünüz! Ruben, adamım ne iş? Donlarımın arasında 'ilgini çekebilecek hemcinsini' mi arıyorsun?"

Ben yorum yapmadan ve olabildiğince nefes almadan koyu renkli çorapları çamaşır yığınının içinden çıkarırken Suk ve Langton da bizim yanımıza geliyor.

"Bardaki kızı bir daha aradın mı Ruben? Adı neydi?"

Suk benden önce Langton'a cevabı veriyor. "Imogen."

Son siyah çorabı da kirli torbasına atıp ağzındaki lastiği sıkıyorum ve derin bir nefes alarak doğrulup makineyi beyazlar için çalıştırıyorum. "Aramadım, çünkü telefon numarasını bilmiyorum."

Cevabı vermemle ensem Ateş'in avcunu yemem bir oluyor.

"Ne dedim şimdi!?"

"Biz seni o gece boşuna mı geride bıraktık?" diyerek azarla karışık bir soruyla Ateş gözlerimin içine içine bakıyor.

"Bilerek mi bıraktınız?" diye soruyorum.

Ateş ellerini kaldırarak yine Türkçe'ye geçiyor. "Ya sabır, ya sabır!"

"Gerçekten numarasını almadın mı Ruben?"

Langton'a bakıp başımı iki yana sallıyorum. "Aklıma gelmedi, daha yeni tanışmıştık—hem güneşe çıkamıyor bile."

Ateş ensemi kavrayıp başımı kendi başına tokuşturuyor. "Güneşe çıkarmak isteyen kim adamım? Olay gece yanına alabilmekte, kapiş? Anladın sen..."

Kuzenimin elini de, kafasını da ittirip duruşumu düzeltiyorum. "Senin ima ettiğin şey aklımdan geçmedi, ama haklısınız, bir hafta oldu, en azından bara tekrar uğrayabilirdim, tişörtü geri verirdim."

"Sonra telefonunu alırdın!"

“Sonra da odaya transit geçiş!”

Langton’ı da, Ateş’i de iki yana itip çamaşır makinemin başına gidiyorum ve boş kalan kirli torbasını katlamaya başlıyorum. “Kızlarla ilişkiye girmekteki heyecanınızı ve acelenizi anlıyorum, ama meşgul bir haftaydı...”

Ateş zıplayıp makinenin üzerine tutunarak hemen karşıma oturuyor. “Tabii ya, ortak odada dondurma yiyip Scrabble oynamak ne meşguliyet ama—”

“Kulüp toplantılarına gittim, ilk derslere girdim, kitap aldım—”

“Zırva, zırva, biraz daha zırva üstüne zırva soslu zırva kırıntıları bunlar adamım! Kız diyorum, hem de öyle böyle kız değil, bar sahibinin kızı, hatta versiyonu biraz daha yükseltiyorum: bar sahibinin otantik isimli sarışın taş kızı!”

Ateş’i yok sayarak katladığım kirli tobasını kolumun altına alıp çamaşır odasından çıkıyorum, diğerleri de beni takip ediyor.

“İstersen bu akşam beraber uğrarız,” diyor Suk. “Imogen’in sohbetini ben de sevdim.”

Suk’un teklifi oldukça mantıklı geliyor, ama Ateş’in itirazı yine hazır. “Canım kuzenim, refakatiyle oyun randevularına gidecek yaşı geçmedin mi?”

“Imogen, Suk’un da arkadaşı.”

“Arkadaşı değil diyen mi var, bizim aradığımız arkadaşlık değil—”

“Ateş, biraz daha boş konuşursan hayatımda ilk defa birini yumruklayacağım, sinirlerimi bozuyorsun.”

amaşırhaneyle dış kapının arasında kalan küçük koridorda ben ilk defa kuzenimi yumruklamakla tehdit ederken bu nadide olaya tanık olan Langton ve Suk bir adım geriliyor, ama Ateş hiç de korkmuş gibi değil, anlayışla gülümsüyor. “Tamam, anladım, iğreneştiğimin farkındayım, susuyorum.”

Kuzenim dudaklarına fermuarı çekip ellerini kaldırıyor ve kapıyı açıp benim geçmemi bekliyorken ben her nedense öfkem yatışmamış bir şekilde açık kapıdan çıkıp arkama bile bakmıyorum.

Ateş’le hep çok yakın olduk, ama bu günün 24 saatini beraber geçirip her dakika birbirimizin suratını görmekle aynı şey değilmiş, yurttta yaşadığımız ilk bir haftada bunu anladım. Benim arkadaşım olan Ateş beraber yaşadığım bu çenesi düşük ve kız meraklısı tipten daha farklıydı.

“Hey, Ruben—oğlum beklesene!”

Adımlarımı yavaşlatıyorum, ama durmuyorum. Ateş çok geçmeden bana yetişip kolunu omzumdan atıyor. “Afedersin, utandırmak için yapmadım—”

“Kendim için değil, senin için utandım.”

Ateş’in kolu omzundan düşünce bu sefer ikimiz de duruyoruz.

“Ne demek benim için utandın? Utanacak neyim var?”

“Nasıl söylesem bilemiyorum,” Bir süre düşünüp, sonra geçen sene İstanbul’u ziyaret ettiğimizde öğrendiğim kelimeyi kullanmaya karar veriyorum. “Hayvanlık ediyorsun.”

“Ben? Hayvanlık ediyorum? Sana güzel bir kız ayarlamaya çalışıyorum, neresi hayvanlık bunun?”

"Düşüncesizsin, kabasın, sürekli şeyini düşünüyorsun—" Penis ya da pipi çok anaokulu geliyor. "Çükünü düşünüyorsun!"

"Çükümü sevmek hayvanlık mı!?"

"Beyler kampüsün ortasındayız—"

İkimiz de aynı anda Langton'a dönüyoruz. "Sen karışma!"

"Evet Ruben? Çükümü seviyorsam otomatik olarak havyan mı oluyorum?"

Arka tarafta Suk'un "hayvan" kelimesinin ne demek olduğunu sorduğunu duyuyorum, ama asıl ilgilendiğim şey şu anda o değil.

"Sevme demiyorum! Sev, ama sürekli suratıma vurma!"

"Ben çükümü ne zaman senin suratına vurdum!?"

Yanımızdan geçen kızlar bize bakıp kıkırdarak çamaşırhaneye gidiyorken Langton ve Suk da yavaş yavaş yan çizerek uzaklaşıyorlar.

"Benim yerime karar verme! İstedğim kızı istediğim zaman ararım!"

"İyi! Ara, ben bir şey mi diyorum!?"

"Kızı mutlaka yatağı mı atmak zorundayım? Bu kadar mı sığ bir adamsın?"

Ateş sinirle gülerek ellerini kaldırıyor ve geriliyor. "Derin sulara giriyorsun kuzen! Ayağın yerden kesilecek, dikkat et!"

"Yüzmeyi biliyorum!"

"Bana metaforlarla gelme!"

"Derin suları ortaya atan sensin! Ben gayet somut bir soru sormuştum—"

Yüksek oktavlı tartışmamız bir anda kibar bir sesle kesiliyor. "Kuzen olduğunuzu bilmesem şimdi birbirinize atılıp öpüşeceğinizi düşüneneğim. Bu kadar tutkulu neyi tartışıyorsunuz?"

Tori'nin sorusuyla birbirimize bakıp sonra tekrar ona dönüyoruz. "Hiçbir şey."

"Ruben angutluk ediyor—"

"Ateş, bana bak—"

İlk defa yumruğumu kaldırıp elime ne gelirse Ateş'e girişim geliyor, ama Tori heyecanla gülerek beni göğsümden ittirince ne yapacağımı unutuyorum.

"Sakin, sakın... Neyin ikinizi bu kadar alevlendirdiğini bilmiyorum ama—"

"Imogen," diyor Suk. "Imogen için kavga ediyorlar. Ruben kızı aramamış, Etis da neden aramadın diye kızıyordu."

Langton da başını sallayınca Tori ilgiyle tek kaşını kaldırarak hareli gözlerini çok bilmiş bir bakışla bana diyor. "Ruben kızla ilgilenmiyorsa zorlayamazsınız, değil mi Ruben?"

Tori'nin söylediği şeyin altındaki anlam kafamı karıştırıyor, kaşlarımı çatıyorum. "İlgilenmiyorum demedim, sadece Ateş'in her işime burnunu sokması artık sabrımı taşırdı."

"İyi, bundan sonra yardım falan etmeyeceğim, ne halin varsa gör!"

"Az önce kirli çoraplarını donlarının arasından ayıkladım, böyle mi teşekkür ediyorsun!?"

"Ben mi ayır dedim!?"

Biz yine birbirimize atılacakken Tori bu sefer heyecandan çok keyifle kıkırdıyor, ben de kuzenimle kavga ediyormuş gibi değil de her seferinde bu ufak kıza yem atıyormuş gibi hissediyorum.

"Tamam, ayrılın. Ruben, sen benimle gel..."

Tori beni elimden tutup çekiştirerek Ateş'in tam zıt yönüne götürürken Langton ve Suk da geride kalan kuzenimin yanına gidiyorlar.

"Gel birer kahve içelim, sakinleş."

"Sakinim..."

Tori her zaman olduğu gibi koluma sarılıp tek eliyle hafifçe çenemi sıkıştırıyor. "Alnındaki damar atıyor, hiç de sakin değilsin. Hadi gel, sinirlerini alalım..."

Bir haftadır Imogen'i düşünmemiş olabilirim, ama şu anda Tori'nin teklifini reddecek kadar aptal değilim. Belki de kanımdaki adrenalin daha net düşünmeme yardım ediyor, bilmiyorum, ama ilk defa kendimi rezil etmeden Tori'yle birlikte bir yerlere gidiyorum, neresi olduğu tamamen önemsiz bir ayrıntı.

*

"Gel Ruben, burada daha rahat ederiz..."

Rahat edeceğimiz o yer, Tori'nin tek kişilik yurt odası. Kapıdan girdiğim anda şekerli parfümünün kokusu yüzüme çarpıyor. Bizim renksiz odamızın aksine Tori'nin nevresimleri, yastıkları, kalemleri ve kitapları; terlikleri, tokaları, tarakları ve aynaları, her şeyi rengarenk.

"Yatağa oturabilirsin..."

Söyleneni yapıp yatağın ucuna oturuyorum. Renkler sanki her saniye daha da parlak oluyor, biraz daha böyle giderse gözlerimi kırmak zorunda kalacağım.

"Ne içersin? Alkollü, sıcak, soğuk?"

"Soğuk?"

Tori kapının arkasındaki küçük buzdolabından bir şeyler çıkarmak için eğiliyor, ama pozisyonu iskeleti için pek uygun değil. Dizlerini kırmak yerine kalçasını havaya dikey ve ben gözlerimi kaçırarak etrafıma bakıyorum. Çalışma masasının raflarında bir sürü fotoğraf var, en önce gözüme çarpanı benim de orada olduğum gün çekilen bir fotoğraf, ama karede Ateş ve Tori'nin suratından başka pek bir şeye yer kalmamış. O bir tanesinden sonra fark ediyorum ki çoğunluğu Ateş'in içinde olduğu "aile" fotoğrafları oluşturuyor.

"Ateş'le bu kadar çok vakit geçirdiğinizi şimdi fark ediyorum..."

Tori elime soğuk bir kutu kola tutuşturarak hemen yanıma iliştiriyor. "Ateş'i boşver, kolanı iç, rahatla."

Ben kolamı açmak için başımı eğdiğimde Tori yatağa çıkıp benim arkama geçiyor ve birazdan parmakları omuzlarımla boynumun arasında kalan yerleri sıkıştırdığında yüzümü buruşturuyorum. "Ne yapıyorsun Tori?"

"Masaj? Hoşuna gitmiyor mu?"

Garip bir gıdıklanma hissiyle birlikte gelen rahatsızlık dışında pek de bir şey hissetmiyorum. "Pek değil..."

Tori'nin elleri biraz daha aşağı inip parmak uçları kürek kemiklerime bastırıyor. "Şimdi?"

"Bilmiyorum, masaj yapmasak olmaz mı?"

"Olmaz," diyor ve elleri bu sefer de böbreklerime doğru inip belime dolanıyor ve arkadan gelip leğen kemiklerimin üzerinde duruyor. "Şimdi?"

"Tori?"

"Ruben?"

"Ellerinin nereye yakın olduğunun farkındasın, değil mi?"

Hemen kulağımın yanında onaylayan bir ses çıkıyor. "Ruben, neden Imogen'i aramadın?"

Harika. Ateş bitti, şimdi de Tori'ye hesap vereceğim.

"Araman için söylemiyorum, aksine başka bir kıza ilgi göstermemen hoşuma gider."

Leğen kemiklerim ve ben avuçlarımın içindeki asitli kola kadar buz kesiyoruz.

"Ne gibi?"

"Bilmem, belki senin bütün ilgine sahip olmak isteyen başka kızlar vardır. İlgine, zekana, tutkularına..."

Sahip olduğum şeylerin listesi uzadıkça Tori'nin elleri de bacaklarımın arasında birleşmeye yaklaşıyor ve sonunda tam ortada pantolonumun üzerine kapandıklarında ben elimdeki kola kutusunu öyle bir sıkıyorum ki parmaklarımın üzerinden taşıp yerlere dökülüyor. Rengarenk halının üzerine kola damladığı anda Tori sahip olduğum bütün o özellikleri unutup yataktan fırlıyor. "Ne yapıyorsun!? Çekil—halının üzerinden çekil!"

Bir yandan kola kutusunun üzerinden taşanları içmeye çalışırken diğer yandan da halıyla kaplı olmayan bir köşeye kaçmaya uğraşıyorum. "Tamamen kontrolsüzce oldu! Refleks!"

"Ne biçim bir refleksse!?"

"Ellerin penisimi kapatıyordu Tori! Nasıl tepki vermemi isterdin!?"

Tori halıyı sildiği yerden başını kaldırıp hareli gözlerinde saf bir öfkeyle bana bakıyor. "Bir kızın elleri penisini kapattığında elindeki kola kutusunu sıkıp onun eşyalarını berbat etmezsin Ruben."

"Özür dilerim, gerçekten..."

Tori iç çekerek elindeki kağıt havluları olduğu gibi yerde bırakıp doğrularak ellerini beline koyuyor. "Zaten değiştirmek istiyordum, bahane oldu, önemli değil..."

Yapış yapış ve ıslak ellerimle Tori'ye bakarken o da ne halde olduğumu şöyle bir süzüp yatağın üzerindeki kağıt havlu rulosuyla yanıma geliyor. "Kutuyu ben atarım, sen ellerini kurula, ıslak mendil çalışma masasının üzerinde."

"Tori, yanlış bir şey yaptıysam—"

Tori kutuyu almak üzereyken vazgeçip adeta zıplıyor ve ensemini yakaladığı gibi dudaklarıma yapışıyor. Hazırlıksızım, yapış yapışım ve bacaklarımla arasındaki faaliyet beni pek de rahat ettirir gibi değil, ama Tori inatçı ve istekli, diliyle dudaklarımı aralamaya çalışıyor, izin vermek zorunda kalıyorum.

Üzerime tırmanan kız el yordamıyla kola kutusunu alıp bir köşeye bırakıyor ve diğer kolunun da boş kalmasıyla iyice boynuma tutunup bacaklarını belime doluyor. Bu durumda dengeyi bulmak biraz zor, o yüzden ikimiz de sendeleyerek sonunda Tori altta, ben onun üzerinde yatağa düşüyoruz. Tori iki eliyle birden saçlarımı geri iterek yüzümü tutuyor. "Böyle tepki vermeni isterdim."

"Ama vermedim, değil mi?"

Belki yüzlerce kez böyle olabilmeyi hayal ettiğim kız altımda uzanmış, bana gülümsüyor. "Geç olması hiç olmamasından iyidir."

"Tori—"

"Ruben boşver, düşünme," diyor ve yine boynuma sarılacakken son anda elinden kurtulup yataktan kalkıyorum. Belimden sıyrılmış tişörtü düzeltip saçlarımı da geriye atarak kulaklarımla arkasına alıyorum.

"Yapamam, böyle—ayaküstü—"

"Ayaküstü falan değil, yataktayız, bundan daha iyisini bulamazsın Ruben."

"Gerçekten benimle yatmak istiyor musun?"

"Sen istemiyor musun?"

"İstiyorum—yani, istiyordum—bilmiyorum."

Tori yatakta doğrulup dizlerinin üzerinde durarak bana bakıyor. "Benden hoşlandığını sanıyordum."

"Hoşlanıyorum! Elbette hoşlanıyorum—senden kim hoşlanmaz, çok hoş bir kızsın Victoria..."

"O zaman? Senin yerinde Ateş olsaydı şu anda çoktan çıplak olurdum, problemin nedir?"

Bu kadar basit mi yani? Ben yapamazsam sırada bekleyen daha ne Ateşler var mı demeye çalışıyor?

"O zaman neden beni değil de Ateş'i yatağına almıyorsun?"

Öyle bir omzunu silkiyor ki karşımdaki akıllı çalışan bir kız değil de rastgele numara üreten bir sayaç gibi hissediyorum. Eline ne gelirse onu kabul eden, beklentisi olmayan, sığ...

"Sonra görüşürüz Tori, benim gidip—şey yapmam lazım—Imogen'i aramam..."

Tori'nin itirazını duymadan odadan çıkıp kapıyı arkamdan çekiyorum ve kapıları kapanmak üzere olan asansöre atlıyorum. Asansördeki kız dinlediği müziğin arasında bana bakıp hafifçe gülümsüyor, ben de dalgınca ona aynı gülümsemeyi iade ediyorum, ama aklımda binbir farklı şey dönüyor.

Ya Tori ve Ateş'in düşünce yapısı doğru olansa da ben garipseim? Ya Imogen de onlarla aynı şeyi düşünüyorsa? Gündüzü olmayan bir kız için gece yapılacak çok şey olmasa gerek...

Ne yapıyorum ben? Başkaları önüne gelenle düşüp kalkmak istiyorsa ben de yapmak zorunda değilim. Sürü psikolojisi bu, beni içine çekiyor, ama karşı koymalıyım, yapabilirim, yapabilirim, evet.

Kirli çamaşır torbam nerede benim?

* * *

6. Imogen

[Justin Timberlake – Senorita]

“Arkadaşların gelmedi mi tatlım?”

Annemin sorusuyla kapıya dalıp gitmiş gözlerimi kırptırıyorum ve elimdeki bezle tezgahı silmeye devam ediyorum. “Başka bir bar keşfetmişlerdir...”

Ben sıkıntıyla tezgahı silmeye devam ederken babam Eylül ayı envanteri ve sipariş listesiyle birlikte ofisten çıkıp yanımıza geliyor. “Şunları imzalar mısın Erika?”

Barın bütün resmi işlerini annem yapıyor, çünkü bizim ne kimliğimiz ne de herhangi bir sosyal güvencemiz var. Asırlar boyunca yaşayabilen ve sadece geceleri iş görebilen kan içicilerin toplum içinde resmi olarak bir yer bulabilmesi pek mümkün değil.

Annem imzaladığı kağıtları babama geri verip onu gönderdikten sonra tekrar bana dönüyor. “Hafta içi gelmeye vakitleri olduğunu sanmıyorum—”

“Önemli değil, beklemiyordum zaten.”

Annem bunun üzerine barın hemen karşısında boş duran 6 kişilik masayı ve üzerindeki “Rezervasyon” kartını işaret edince itiraf etmek zorunda kalıyorum. “Tamam, bekliyordum, ama saat 11 oldu, artık gelmezler, gidip kartı kaldırayım—”

“Kalsın, bak, kim geldi...”

Ben kapıya döndüğümde Ruben’in önündeki Suk da beni görüyor ve hemen yüzü gülerek el sallıyor. “Imogen!”

Muhtemelen annemin babama günlerce anlatacağı büyüklükte bir gülümsemeyle, geçen haftaki grup için her gece nefret edilme uğruna rezerve ettiğim boş masayı gösteriyorum, orada buluşuyoruz. Suk bu akşam kekelemiyor.

“Bizim için mi ayırdın? Süper, Ruben bak, masamız bile var.”

Ruben gülümseyerek elindeki poşeti uzatıyor. “Bana verdiğin tişört. Hafta içi getiremedim, üzgünüm. Meşgul bir haftaydı.”

“Önemli değil, sende kalabilirdi.”

Bunu duyunca poşeti yine kendine çekiyor. “Kalabilir mi?”

Gülerek başımı sallıyorum. “Kalabilir tabii. Diğerleri nerede?”

Ruben tatsız bir ifadeyle omzunu silkince ben tek kaşımı kaldırarak bir açıklama almak üzere Suk’a bakıyorum. “Otobotlar arasında problem mi var?”

Suk ciddiyle başını sallıyor. “Optimus’la Bumblebee kavgalı.”

Demek ki Ruben ukala kuzenine benim sandığım kadar toleranslı davranmıyormuş, nedenini tahmin etmek zor değil. “Üzüldüm, oturun hadi, bir şeyler içelim—Julie! Bu masayla ilgilenir misin?”

Julie uçarcasına masaya gelip kaç kişi olduğumuza bakıyor ve “Üç kola!” diyerek aynı hızla uzaklaşırken ben de Suk ve Ruben’in arasına oturuyorum.

“Otobot iç savaşları dışında ilk hafta nasıldı?”

Ruben sessiz kalacak gibi görünüyorken Suk hemen lafa giriyor. “Pazartesi günü dersler başladı, Ruben ve ben aynı dersleri alıyoruz. Gerçi fen bilimleri konusunda kararsız kaldık. Ruben biyolojiye devam etmek istiyor, ben fizik alalım diyorum—”

Ruben başını iki yana sallıyor. “Sen istersen değiştirebilirsin, ben fizikle uğraşmak istemiyorum—senin fen bilimleriyle aran nasıl Imogen?”

“Ben daha çok edebiyat ve sosyal bilimler tarafındayım. Dersleri bana annem veriyor...” diyorum. Gün ışığında yaşayamadığım sürece kimya ya da fizik öğrenmenin bana hiçbir faydası yok. Kimyasal tepkime olarak sadece bir bardak Guinness biranın içine atılan bir shot *Irish Cream* ve viski karışımının¹ kesilmeden önce ne kadar çabuk içilmesi gerektiğini biliyorum.

Suk ve Ruben fen bilimlerinden sonra almaları gereken kredi sayısını hesaplayıp senelere bölerken kapının dışından Hank’in gürlemesi duyuluyor. “Yine mi sen!? Bu sefer hangi kağıt parçasıyla geldin?”

Hank’in böylesi istekle karşıladığı kişinin kim olduğunu bildiğimiz için üçümüz de aynı anda ayaklanıyoruz, ama ben Ruben ve Suk’u tekrar yerlerine oturtuyorum. “Ben hallederim, siz Julie gelince kolaları alın.”

Kapıya çıktığımda ukala kuzen Etis hemen beni görüp Hank’e işaret ediyor. “Bak, ben sahibin kızını tanıyorum—hey, Imogen! Okul kimliğimle bile içeri almıyor—”

Hank içeri girmeye çalışan kuzeni omuzlarından geri ittiriyor. “Sen kimi kime şikayet ediyorsun sütü kahve!”

“Hank, tamam, ellerini damgalayıp içeri al, bak gerçek kimlik gösteriyorlar.”

Hank ayağını kaldırıp ezecekmiş gibi Etis’a ve yanındaki Langton’a bakıyor. “Sırf senin hatrın için yapıyorum, bana kalsa şunu kapıya 10 metre bile yaklaştırmam.”

En tatlı gülümsememle Hank’in benim kolumun beş katı kalınlığındaki kolunu sıvazlıyorum, o da Etis ve Langton’ın ellerinin üzerine damgayı acı verici bir şekilde basıp neredeyse kıklarını tekmeleyerek içeri gönderiyor.

“Adam bana taktı!”

“Baştan üçkağıtçılık yapmayacaktın. Suk ve kuzenin içerdeler, onları kimse tartaklamadı.”

Etis kuzeninin adını duyunca Hank’i unutup pür dikkat kesiliyor ve Langton’la ikisi beni bir kenara çekiştiriyorlar, arada Hank bir hamle yapmak için bu tarafa bakıyor, ama ben başımı sallayıp her şeyin yolunda olduğunu göstererek kollarımı tutmuş ikiliye dönüyorum. “Ne istiyorsunuz?”

“Ruben benden bahsetti mi?” diye soruyor ukala kuzen.

“Özellikle senin hakkında dertleşmedik, ne oldu?” diyorum, sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi. Aslında bilmiyorum da, karşımdaki esmer ukalanın sinir bozuculuk sınırını tahmin edebilecek kadar uzun süre yanında kalmadım.

¹ Irish Car Bomb: http://en.wikipedia.org/wiki/Irish_Car_Bomb

"Bu sabah tartıştık, ikimiz de biraz ağır laflar ettik, hala kızgın mı merak ediyorum."

"Bulutlarda olduğunu söyleyemem, neden gidip kendin sormuyorsun?"

Ukala kuzen mırın kırın edince ben diğer yanımdaki Langton'a bakıyorum. "Neden kavga ettiler?"

Bu sefer de Langton'un yüzü şekilden şekile girince ortaya bir tahmin atıyorum. "Tori yüzünden mi?"

Etis dünyadaki en saçma soruyu sormuşum gibi yüzünü buruşturuyor. "Hayır, nereden çıktı? Tori'yle alakası yok—gerçi ikisi beraber ayrıldıktan sonra neler olduğunu kim bilir..."

"Nereye ayrıldıktan sonra?" diye sorup iki yanımda kale surları gibi duran geniş omuzluların gözlerine bakıyorum.

Etis omzunu silkiyor. "Bilmiyorum, merak da etmedim, Tori 'sinirlerini almak için' Ruben'ı bir yerlere götürdü."

"A-ha, tabii..."

Langton benim ne dediğimi anlamış gibi imalı bir şekilde başını sallıyor, ama Etis hala inkarlarda. "Her neyse. Bir şekilde durumu tamir etmem gerek, inada binerse hiç çekemem, aynı odada yaşıyoruz. Fikri olan—daha doğrusu senin fikrin var mı Imogen, çünkü bu İngiliz kalas pek bir şeyden anlamıyor."

Langton gözlerini devirerek yanımdan uzaklaşınca ben kollarımı kavuşturarak ukalaya bakıyorum. "En önce etrafındaki insanlara hakaret eder gibi isimler takmayarak başlayabilirsin."

Bu sefer de karşımdaki gözlerini deviriyor, ben o arada Langton'ın da yerini bulduğu masaya bakıp tekrar Etis'a dönüyorum. "Ne dediğini bilmiyorum, ama moralini bozduğun kesin. Eğer geçen hafta anlattığınız kadar yakın kuzenlerseniz dürüst olup özür dilersem durum düzeler gibi geliyor, ama seni tanıdığım kadarıyla o kadar da emin olamıyorum."

Etis sırıttıyor. "O kadar da kötü sayılmam, abartma. Tek gecede bütün cevherlerimi göremezsin."

Ben de onun gibi sırtarak hem ukala, hem de her fırsatta kazanova olan esmere göz kırpmıyorum. "Benimle hiç şansın yok Türk lokumu, o yüzden flörtöz hallerini kız kardeşine sakla. Şimdi git Ruben'dan özür dile, sonra—"

"Sonra geçen hafta kaldığımız yerden grup seks sohbetine devam mı edelim?"

Kollarımı çözerek gülüyorum. "Olabilir, bütün gece adam gibi davranırsan belki sana masal bile anlatırım, hadi git."

Türk lokumu uzaklaşırken ben de biraz ilerdeki Julie'ye işaret edip masaya iki bardak daha götürmesini söylüyorum.

*

"Pekala, affedeceğim, ama bir şartım var—"

"Tamam, çoraplarla donları bir daha beraber atmayacağım!"

Ruben gözlerini devirirken biz gülmekten kırılıyoruz. Kim derdi ki sohbet güzel olunca insan koladan bile sarhoş olabilir diye. Babamın ne kadar eğlendiğini görüp zevkten dört köşe olduğuna eminim.

“Bir ay senin çamaşırlarını da o yıkasın!”

“Bir ay yetmez, bir dönem!”

“Bir sene!”

Etis masada ne kadar peçete varsa iki eline alıp bizim üzerimize atıyor, o sırada da Ruben kararını açıklıyor. “Önümüzdeki hafta okul tatil biliyorsun—”

“Rosh Hashanah!”

“Rosh Hashanaaah!”

“Roşaşanaaah!”

Bardaklarımızı bizimle hiç alakası olmayan Yahudilerin yeni yılı için coşkulu bir şekilde kaldırıyoruz, komşu masalar da bize eşlik ederken Ruben gülerek kuzenine dönüyor. “O bir hafta içinde ben ne istersem yapacaksın. Sorgu yok, ne istersem.”

Biz heyecanla bardaklarımıza sarılmış, Etis’in ne söyleyeceğini bekliyorken Türk lokumu önce biraz yüzünü buruşturuyor, ama Ruben kararlı, tek kaşını kaldırarak ona bakınca kuzeni de teslim oluyor. “Anlaştık, şerefe!”

“Şerefeeee!”

“Roşaşanaaah!”

“Rosh Hashanaah!”

Bu sefer daha büyük bir kalabalık bize eşlik ediyor ve bardaklar havada tokuşturulurken Julie ben onu çağırmadan bir tepsinin içinde rengarenk içkilerle dolu kadehlerle masaya yanaşiyor. “Lenin’den hediye—”

Etis tam içinde rom var mı diye soracakken Julie önceden anlayıp atılıyor. “Alkolsüz!”

Türk lokumunun yüzü düşerken Suk, ben ve Ruben kadehlerin içindeki ufak maytapları çıkarıp rengarenk kadehten bir yudum alıyoruz. Bardakların dağıtımı bitince Julie masaya bir de sarı kağıt üzerine basılmış bir ilan koyuyor. “Bunu da okuldaki kızlardan birisi her masaya bırakmamızı istedi.”

Julie uzaklaşınca Langton uzanıp kağıdı alıyor. “Haftaya yurttan kalmak isteyenler için öğrenci komitesi aktivite planı yapmış.”

“Ekstrem sporlar var mıymış?” diye soruyor Ateş.

Langton sırtlıyor. “Olmaz mı? Kütüphane binasından Türk atışı yapılacakmış, öldürmek opsiyonel.”

Etis bardağındaki maytapla kağıdı yakmaya teşebbüs edince Ruben uzun koluyla uzanarak kağıdı kendi eline alıyor, Suk ve ben de ona doğru eğilerek okuyoruz.

“Gündüz piknik ve kitap fuarı varmış... Futbol turnuvası... Gece karnaval varmış—hey, Imogen, sen de gelebilirsin, 9’dan sonra başlıyor.”

Ruben’in teklifi üzerine diğer yanımdaki Suk da beni omzundan ittiriyor. “Güzel olur, gel.”

İlk defa kendimi kapana kısılmış gibi hissediyorum. Ben yıllardır bırak karnavallara gitmeyi, bu kadar kalabalık bir arkadaş grubunun parçası bile olmamıştım. "Bilmem, bardaki işler—"

"Hiç iş yaptığını görmedik, ne zaman gelsek bizimle birlikte!"

Ruben kuzenine öyle ters bir bakış atıyor ki Etis ellerini kaldırarak kendini açıklıyor. "Şikayet ettiğimden değil, Imogen'in sohbetine gerçekten doyum olmuyor. Bahanesi geçersiz, onu söylemeye çalışıyorum."

Langton da onayladığını gösterircesine başını sallıyor. "Ben de aynı fikirdeyim, hadi Imogen, barda zaten senin sayende havamızdan geçilmiyor, okulda da bize katıl."

Gülerek etrafımıza bakıyorum, ilk turda masamızın tarafına bakan birkaç imrenmiş bakış yakalıyorum ve bara yakın bir erkek grubundan kadehler kalkıyor, sanki kalkıp onların da yanına uğramamı bekliyor gibiler. Haksız sayılmazlar, altı aydır bara adım atan kimseyle bu kadar sohbet etmediğim hesaba katılırsa bu dörtlüyle takılmam oldukça yeni ve ilgi çekici bir gelişme.

Tekrar *grubuma* döndüğümde başımı sallıyorum. "Tamam, ama birinizin beni bardan alması gerekecek, araba bu hafta babamda, şehir dışına çıkacak."

Teklifime karşılık hepsi bir ağızdan atılıyor. "Ben alırım!"

Ben gülünce bu sefer fikirler değişiyor, Etis ve Langton topu Ruben'a atıyorlar. "Ruben alır."

"Evet, o alır," diyor Suk ve bana bakarak gülümsüyor, o anda bambaşka bir oyunun ortasında gibi hissediyorum.

"Tamam ben alırım," diyor Ruben ve kadehini benimkine hafifçe tokuşturarak içiyor, o sırada masanın altından birisi birini tekmeliyor gibi hissediyorum, ama olayı deşmek pek içimden gelmiyor, onun yerine Julie'yi çağırıp bize biraz daha patates kızartması getirmesini söylüyorum.

* * *

7. Ruben & Imogen

[*Everybody Else - Faker*]

"Saat kaç?"

"Dokuz değil—hop hop sağdan zombi geliyor!"

Ateş ve Langton ekranın iki yanından gelen zombilerden kaçarak ellerindeki joysticklere işkence ederken ben de gidip diğer koltukta Suk'un yanına çöküyorum.

"Sence yanlış anlamış mıdır?"

Suk ekranda patlayan kafalardan sıçrayan kanla irkilip bana bakıyor. "Kim?"

"Imogen. Geçen gece sizin attığınız yemi yanlış anlamış olabilir."

"Zannetmiyorum. Imogen öyle bir kız değil."

"Öyle bir kız değil ne demek?"

"Bizi bir grup olarak düşünüyor. Seni onun önüne atmaya çalıştığımız da doğru ama—"

"Ki ben sizden öyle bir şey yapmanızı istemedim, Imogen benim arkadaşım."

Suk başını sallıyor. "Ben de onu demek istiyorum. Imogen erkek grupları içinde hoş sohbet eden kafa kızlar sınıfına giriyor. En kısa yoldan Tori gibi değil desem?"

En kısa yol yine en doğru yol oluyor, onaylayarak başımı sallıyorum. "Ne demek istediğini anladım, ben de öyle düşünüyordum."

İkimiz de memnun bir şekilde ekrana bakıp patlayan zombileri izlerken Ateş bir ara saatine bakıyor. "Arabanın benzini yok Ruben, yolda alırsın, erken çık."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Daha yarım saatin var, kampüsle bar arası 10 dakika, halledersin—kanalizasyon kapağının altında! Zombi zombi!"

Cebimdeki anahtarları çıkarıp sallayarak televizyonla Ateş'in arasına girip elimi uzatıyorum. "Benzin parası..."

"Zombi—oğlum çekil—öldüm işte, harika, öldüm—al, al bütüm param senin olsun yeter ki çekil!"

Gülerek yaklaşık 3 depo benzinlik parayı alıp cebime atıyorum ve odadakileri kanalizasyon zombileriyle baş başa bırakıp çıkıyorum.

*

Barın üst katındaki odamda aynanın karşısına geçmiş saçlarımı bir toplayıp bir çözüyorken sonunda açık bırakmaya karar verdiğimde kapım tıklatılıyor. "Girebilirsiniz..."

Babam elinde büyük bir kupayla girdiğinde bugün hiçbir şey içmediğimi hatırlıyorum ve ellerimi uzatarak ılık kupayı onun elinden alıyorum. "Unutmuşum, teşekkür ederim."

Ben büyük yudumlarla kupanın içindeki kanı içerken babam yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Şort yakışmış, bacakların olduğunu unutmaya başlamıştık."

Gülerek dudaklarımı yalıyorum ve yarılanmış kupayı tekrar babamın eline verip etrafımda dönüyorum. "Bluz nasıl? Çok parlak olduysa yine tişörte döneceğim—"

"Gayet güzel, hiçbir şey değiştirme."

Başımı sallayıp tekrar kupaya uzanıyorum ve bir yudum daha alırken saatime bakıyorum, o sırada babam yüzüme düşen bir tutam saç alıp kulağımın arkasına atıyor.

"Güneş battı, ben de birazdan çıkacağım, ben yokken başınızın çaresine bakabilirsiniz değil mi?"

"Merak etme, ne kadar zamana ihtiyacın varsa kalabilirsin, ben iyiyim..."

Babam başını sallıyor, ama aklına bir şeyin takıldığı belli.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Imogen, seni yapmak istemediğin bir şeye zorlamıyorum, değil mi?"

Kaşlarım çatılıyor. "Ne gibi?"

"O çocuklar, yeni arkadaşların. Eş bulman iyi olur dediğimde—"

"Ah baba, hayır—"

"Yapmak zorunda değilsin, 18 yıl çok da uzun değil, ben ilk eşimi bulduğumda neredeyse 30 yıl oluyordu..."

Başımı onun lafını kesebilmek için iki yana sallıyorum. "Eş bulmakla ilgisi yok, sadece arkadaş ediniyorum. Gerçekten... Beni bir şeye zorlamıyorsun, ben kendim biraz daha açık olmayı seçiyorum. Neredeyse 40 yaşına geliyorum, sence de biraz dışarı çıkmamın vakti gelmedi mi?"

Babam gülüyor. "Bunu bana mı söylüyorsun? 142 yaşındayım, ama en son ne zaman sarhoş olduğumu hatırlamıyorum."

"Sana da yapacak bir şey çıktı demek ki. Gittiğin yerde arkadaşlarınla eğlen, çok fazla iş düşünme, olur mu?"

Bir anda rolleri değişiyoruz, ben büyük oluyorum, o evden ayrılan çocuk.

"Anlaştık, ama sen yine de dikkat et. Erika'ya da söyledim, her gün bir kupa içilecek, anlaşıldı mı?"

Emin bir ifadeyle başımı sallıyorum. "Anlaşıldı efendim."

"Güzel, saat dokuza çeyrek var, ben çıkıyorum, arkadaşın birazdan gelir—adı neydi?"

"Ruben, Ruben Mills."

*

Barın önüne geldiğimde haftasonu olan kalabalığı göremiyorum. Üniversitenin yarısının boş, diğer yarısının da kampüsteki karnavalda olduğu düşünülürse oldukça doğal bir sonuç.

Arabayı yolun karşısındaki bir ağacın dibine park edip karşıya geçiyorum ve bara yaklaşırken Hank beni görüyor. "Fantastik dördtlü, okulunuz tatil değil mi sizin?"

“Imogen’i almaya geldim Hank.”

“Sütlü kahve yanında değil, değil mi?”

Olmadığını söyleyerek yolun karşısındaki boş arabayı gösteriyorum. Hank’in cüssesini bir kez daha yakından gördükten sonra Ateş’in düşman edinmek için çok yanlış bir adamı seçmiş olduğunu tekrar hatırlıyorum. Biz Hank’le ayaküstü Ateş’in ne kadar iğrenç bir adam olduğundan bahsederken—daha doğrusu Hank bahsedip ben pasif bir şekilde onaylarken kapıdan upuzun sarı saçlarıyla bir kız çıkıyor, Imogen.

O kadar farklı ki... Bara her geldiğimizde kot üzerine giydiği siyah bar tişörtü gitmiş ve at kuyruğundan başka bir şekilde görmediğim saçları açılınca bambaşka bir kız olmuş. Eskisinden de güzel, neredeyse bir masal prensesi.

“Tam zamanında geldin Ruben—Hank, ben gidiyorum, kimsenin canını yakma olur mu?”

“Söz veremem, ama sen iyi vakit geçireceğine söz ver.”

“Söz, anneme göz kulak ol.”

Imogen uzanıp siyah dev adamın yanağından öpüyor ve ben ilk defa Hank’in gülümseyebildiğine tanık oluyorum, ama bakışları bana dönünce yine duvar haline dönüyor. “Arabayı yavaş kullan uzun boylu.”

Başımı sallıyorum ve Imogen beni elimden tutup hızlı adımlarla yolun karşısına geçiriyor, sonra arabanın etrafından dolaşıp içeri giriyor. İkimiz de emniyet kemerlerimizi takarken soruyorum. “Çok sık çıkmıyorsun galiba?”

“Geldiğimizden beri kimseyle çıkmadım. Otobotların onuruna bugün galayı yapıyoruz. Umarım beni pişman etmezsiniz.”

“Kendi adıma söz verebilirim, ama Ateş konusunda pek emin değilim.”

Ben arabayı çalıştırıp burnunu tekrar dönüş yoluna çevirirken Imogen soruyor. “Hala bir hafta dolmadı, ne istersen yapmıyor mu?”

“Yeteri kadar yaratıcı olamıyorum, belki sen bu gece yardım edersin.”

Imogen’in iri, parlak gözlerinde kurnaz bir ışık parlıyor. “Emin ol çok yardım edeceğim, gidelim Bumblebee!”

*

[*Toploader – Dancin’ in the Moonlight*]

Hank’den korkusundan mı, yoksa her zaman mı bu kadar kontrollü bilmiyorum, ama Ruben oldukça sakin bir şekilde arabayı kullanıyor. Onu böyle görmek biraz garip. Kapının önünde Hank’den azar yiyen ve kola bardaklarını üzerine deviren sakar kişiliğinden sonra ne kadar olağan da olsa bir arabayı idare edebiliyor olması garip bir şekilde çekici geliyor.

Ben onun araba sürüşüne biraz fazla dalmış olmalıyım ki bana dönüp gülümsediğinde gözlerimi kırptırıyorum. “Dalmışım...”

“Ne düşünüyordun?”

“Öylesine... Geldik mi?”

Başıyla yolun sağa döndüğü yeri işaret ediyor. “Giriş şurası.”

Araba birazdan sağa döndüğünde iki taş sütunun arasından kampüse giriyoruz. Daha önce hiç üniversite kampüsü görmedim, ama eğer hepsi bu kadar güzelse kan içip sadece karanlıkta var olan bir tür olarak kaçırdığım şeyler listesine bir yenisi daha eklendi.

Girişteki yol geniş ve iki yanında sık ağaçlıklı alanlar uzanıyor. Kısa bir mesafeden sonra ışıkları pırıl pırıl yanan binalar görünüyor, bahçelerde insanlar yatıyor, koşuyor, bazıları gruplar halinde bizim gittiğimiz yöne doğru yürüyorlar. Bir grup yola atlayıp bizim önümüze çıktığında Ruben yine sakince arabayı durduruyor ve gençler gülüşerek yolun karşısına ulaştığında biz de yine sağa dönüp büyük bir park alanına giriyoruz.

“Burası bizim yurtların park yeri, karnaval yakınında yer bulamayız, yürüyeceğiz.”

“Daha iyi olur,” diyorum. Hava çok güzel ve bu binalar adeta nefes alıyor. Ben de aralarında olmak istiyorum. Ben de az önce arkadaşlarıyla yürüyen kızlar gibi bu yerin bir parçasıymışçasına rol yapıp geceyi yaşamak istiyorum.

Araba durduğunda ikimiz de kapılardan çıkıp arabanın üzerinden birbirimize bakıyoruz, Ruben arkamda bir yeri işaret ediyor. “Şuradan gideceğiz, gel...”

“Okulunuz çok güzelmiş Ruben.”

Ruben benimle eş adımlarla yanıma geldiğinde ellerini ceplerine sokuyor, o anda benden ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum.

“Daha önce hiç kampüse gelmedin mi?”

Ona bakmak için başımı hafifçe kaldırıyorum. “Davet eden olmamıştı, siz ilksiniz...”

“Doğru, söylemiştin. O zaman sana biraz etrafı tanıtayım. Bak, şu yokuşun yukarısındaki binalar bizim kaldığımız yurtlar. Bizimki buradan görünmüyor, ama hepsi aynı nasılsa.”

Ben küçük evlerin oluşturduğu yere bakarak içeride kimbilir nasıl hayatların sürdüğünü düşünürken Ruben bu sefer de diğer tarafta, biraz ileriye işaret ediyor. “Merdivenlerin sonundaki binayı görüyor musun? İlk katı tamamen pencerelerle kaplı olan, derslerimizin çoğu orada.”

“Kapısının önünde Ana Derslikler yazan mı?”

“Evet, o. Buradan okuyabiliyor musun? Ben göremiyorum...”

Evet, gecenin ilk hatasını yapıyorum. Elbette Ruben benim görebildiğim kadar uzağı göremiyor, yine de bozuntuya vermiyorum ve hemen başka bir yeri işaret ediyorum. “Şu sağda, en yukardaki bina neresi? Havaalanındaki uçuş kulelerine benziyor...”

Ruben gösterdiğim yere bakıyor. “En yeni yemekhanelerden biri, yemek saati değil, ama ışıkları kapatmıyorlar. Güzel görünüyor, değil mi?”

Gülümseyerek başımı sallıyorum. “Çok...”

“Bak, karnavalın başladığı yer görünüyor. Şu uzun bina kütüphane, önündeki alan çok geniş, oraya kurmuşlar. Gel, şu merdivenlerden inelim.”

Merdivenlerden birer ikişer inip arada birilerine çarpınca gülerek sonunda karnavalın olduğu alana giriyoruz. Kalabalık inanılmaz. Her şey hareket ediyor, insanlar gülüyor, konuşuyor; seyyar satıcılar şekerlemelerini, sosisli sandviçlerini satarken bağıyorlar; geniş alanın dört bir yanında kurulmuş standlarda insanlar çeşit çeşit oyunlar oynuyor, bazıları büyük oyuncak ayılarla ayrılıyorlar ve bütün o seslerin arka planında neşeli bir müzik çalıyor.

“Diğerleri nerede?” diye soruyorum. Bu kadar insanın arasında onları bulmak imkansız gibi görünüyor.

“Hiçbir fikrim yok, Ateş’i arayıp soralım.”

Ruben telefonunu karıştırırken bir anda yüzüme kocaman, pembe bir pamuk şeker iniyor ve başımı kaldırdığımda benden neredeyse üç kat daha uzun bir palyaçonun bana gülümsediğini görüyorum. “Güzel kızlara ilk şekerleme hediye!”

“Teşekkür ederim!” diye seslenerek pamuk şekeri kabul ediyorum ve ağzımı kocaman açarak yapışkan pamuğu ısıyorum. Ben ağzımdaki şekeri çiğneyip burnuma yapışanları toplamaya çalışırken Ruben telefonu kapatıyor.

“Sesimi duymadı bile. Neyse, nasılsa bir yerde karşılaşırsınız—pamuk şeker nereden çıktı?”

“Şu palyaço verdi,” diyerek kalabalığın içinde uzun bacaklarıyla dolaşan şekerci palyaçoğu işaret ediyorum.

“Neden bana vermedi?”

“Güzel kızlara ilk şekerleme hediyeymiş, sen güzel bir kız mısın?”

Ruben kız olmasa bile, oldukça güzel gülümseyerek başını iki yana sallıyor. “Değilim, hadi gel, gidip bir şeyler oynayalım. Belki oyuncak kazanırsınız.”

“Olur!” deyip pamuk şekerin bir ucunu daha ısırmaya çalışarak Ruben’i takip ediyorum, ama önümü göremediğim için birazdan gülerek elimden tutuyor.

“Gel, birine çarpacaksın...”

Ruben’in elini tutarak ilerlerken çarpmak üzere olduğum insanlara pamuk şekerimi sallayarak özür diliyorum, ama onlar da çarpılmaya aldırmayacak kadar mutlular; herkes mutlu, herkes canlı ve bu şekerin tadı çok güzel.

*

[Julianne Hough – *That Song in My Head*]

Daha önce hiç kimsenin benim yanımda bu kadar eğlendiğini hatırlamıyorum. Imogen her gördüğü ve tadına baktığı şeyden o kadar büyük bir zevk alıyor ki onun yanında eğlenmemek mümkün değil. Adeta parlıyor, hatta o kadar parlıyor ki karnaval alanında geçirdiğimiz şu bir saat içinde beş bedava sosisli, yedi pamuk şeker ve üç tane de küçük oyuncak hediye edildi.

Duruma bakılırsa Imogen kimse davet etmedi derken çok da doğru söylemiyor gibi görünüyor. Aksine herkes onun gibi bir kıza akla hayale gelmeyecek şeyler teklif etmeye hazır, ama onun hiçbirini kabul ettiğini sanmıyorum. Belki de ben yeterince zararsız görüldüğüm için bu kadar rahat olabiliyor.

Annemin kadın dergilerinden birinde kadınların cinsel olarak bir tehdit olarak algıladıkları erkeklerin yanında daha rahat olduklarını okumuştum. Şu durumda bunun iyi mi, kötü mü olduğunu bilmiyorum.

Ben daha birkaç saat önce Imogen'in bu teklifi bir randevu olarak algılamasından korkarken bir anda gay erkek arkadaş durumuna düşmüş gibi görünüyorum. Gay ya da arkadaş olmak elbette problem değil, sorun benim şu anda o durumda olmayı istememem.

Sonunda sosisli sandviç standına yakın bir yerde boş bulduğumuz plastik masaların birine yerleştirdiğimizde Imogen bir elinde sıkıştırdığı oyuncakları bir köşeye bırakıp diğer elindeki iki sandviçten birini bana uzatıyor. "Çok yedik, daha önce hiç bu kadar çok tatlı ve yağlı yememiştim!"

"Hiçbiri için para ödemememiz de ayrı bir durum..."

Bunu duyunca Imogen dudağını kemirerek bana bakıyor. "Kabul ettiğim için kızdın mı? Hiç düşünemedim, afedersin."

Gülüyorum. "Kızmadım, nereden çıktı?"

Eğer gerçekten bir randevuda olsaydık kızabilirdim, ama değiliz, değil mi? Değiliz. En azından Imogen değil...

"Bilmem, ben çok fazla eğlenince sen sıkılmış olabilirsin."

"Saçma bir denklem, öyle bir şey olamaz, ben de eğleniyorum—ayrıca hey, bedava sosisli! Nereden geldiği kimin umrunda?"

Benim, ama önemli değil, çünkü Imogen'in yine yüzü gülüyor.

"Değil mi?" diyor ve sosislinin neredeyse yarısını bir seferde ısırp ağzının dolu olmasına aldırmadan soruyor. "Kuzenin telefonda burada olduğumuzu anladı mı?"

Başımı sallıyorum, Imogen sırtıyor. "Merak etme, sıkılsan bile birazdan çok eğleneceksin, oyuncağımız geliyor."

İşte buna itiraz edemem. "Eğer senin bana fikir verdiğini anlarsa aylarca burnumdan getirir."

"Hiçbir şey yapamaz—"

"Kim bir şey yapamıyor? Hank mi?"

Ateş arkamdan gelip bir iskemleyi ters çevirerek Imogen'le benim arama oturuyor ve ben onunla birlikte Langton ya da Suk'u beklerken aksine Tori gelip diğer tarafıma oturunca ağzımdaki lokmayı çiğnemedemden yutuyorum. Kutu kola hadisesi hala çok taze, nasıl davranmam gerektiğine henüz karar veremedim, ama Tori pek hatırlıyormuş gibi görünmüyor, yine ağzı kulaklarında.

"Imogen, seni görmek ne güzel!"

Imogen başını sallarken elinde son kalan parçayı da ağzına tıkıp Tori'ye sırtıyor, sonra bana dönüyor. "Ruben, ben susadım."

Ateş sırtarak kolumu dürtüyor. "Kız susamış, gidip içecek bir şeyler alsana."

Bunun üzerine Imogen'le bakışıyoruz, o bana göz kırpınca ben de Ateş'e dönüyorum. "Ateş, gidip iki içecek alıp gelir misin—ya da bekle—Imogen, ne içmek istersin?"

Imogen ağzındaki dev lokmayı bir sağa bir sola alıp çiğnerken düşünüyor, sonunda bulduğunda yine sırtıyor. "Kök birası."

Ateş kaşlarını kaldırıncı ben de ona bakıyorum. "Duydun, kök birası, hadi bakalım..."

"Burada kök birası satmıyorlar başka bir şey için—"

"Bizim yemekhanenin kafesinde satıyorlar."

"Kampüsün diğer ucunda! Başka bir şey içsenize!"

Hafifçe omzumu silkiyorum. "Misafirimiz kök birası istiyor, hem benim de canım çekti..."

"Sanki her gün kök birası içiyorsun! Peki, öyle olsun kuzen. Tori, hadi gel."

Tori elindeki küçük çantayı masaya koyup yerine yerleşiyor. "Zaten bütün gün yürümekten yoruldum, sen git ve gel Ateş. Ben belki kızlarla takılırım..."

Ateş gözlerinden alevler çıkarak bana bakıyor. Tori'yi bu gece yanında tutmak için çok uğraştığı belli, ama aldırmiyorum, bana borçlu.

"Ruben ben çok susadım," diyor Imogen ve yalvaran gözlerle Ateş'e bakıyor, kuzenim de ona dönünce durumu anlamış oluyor ve yine Türkçe'ye geçiyor.

"Şu bir hafta bitsin, kığın benim elime geçince seni göreceğim kuzen, şimdi kızın yanında bir şey demiyorum ama, ama..."

Ben suratımdaki ifadeyi değiştirmemeye çalışarak Ateş'e el sallayıp yolluyorum, ama Imogen bir şey döndüğünü anlayıp soruyor. "Ne dedi?"

"Bu dünya üzerinde yaşayacağım son hafta, tadını çıkaralım."

Imogen gülerek uzanıp kolumu okşuyor, ben de iç çekerek yanımdaki Tori'ye bakıyorum, ama onun dikkati çoktan dağılmış, biraz sonra bizim varlığımızı unutup çantasını aldığı gibi arkadaşlarının peşinden koşturuyor. Ben de rahatlıyorum.

*

Ukala kuzeni sağa sola yollamakla geçen birkaç eğlenceli saatin sonunda Ruben bile yorulmuş görünüyor, ama ben sanki yeni uyanmış gibiyim. Tabii bu durumuma sonsuza kadar devam edebilecek olan hayatım boyunca bir daha asla yorulmayacağım gerçeği de eklendiğinde olay açıklanmış oluyor. Bu durumu elbette benimle vakit geçiren arkadaşlarıma açıklayamam, o yüzden şimdi de ben onlara ayak uyduruyorum ve Ruben yanımda esnediğinde onunla birlikte esniyorum.

"Geç oldu, saat kaç?" diye soruyorum. Ruben kolunu kaldırıp kanlanmış gözlerini kısarak saatine bakıyor.

"İkiye geliyor."

Bu halde ondan beni bara bırakmasını istemek bile zor geliyor, ama yine de söylemek zorundayım. "Yorulduk, ben de bara dönmeliyim..."

Ruben başını sallıyor ve omuzlarımdan tutup beni önüne alıyor, gitmeden önce ukala kuzene de iyi geceler dilemek istiyorum, ama o biraz ilerde Langton'la birlikte başka bir şeyle ilgileniyor. Birazdan yanına gittiğimizde ilgilendiği şeyin yolun kenarındaki çimlere kusan Suk olduğunu anlıyoruz.

"Ne oldu ona?" diye soruyorum. Langton ceketinin cebinden geçen hafta gördüğüm metal mataranın ucunu gösteriyor.

"Benden ödünç istedi, ama ölçüsünü kaçırmış."

"Bu halde odaya gidemez, Ateş, arabayı getir," diyor Ruben ve anahtarları verecekken Ateş bu gece ilk defa dürüstçe itiraz ediyor.

"Kuzen, anlaşılmayı biliyorum, ama o matara gecenin başında bendeydi, beni okul polisiyle karşılaştırma."

Ruben anlayışla başını sallayarak anahtarları geri alıyor. "Tamam, ben arabayı alıp gelirim, siz bekleyin."

"Ben de seninle gelirim," diyerek onun yanına geçiyorum.

"Yorgunsun, gerek yok, seni de alırım—"

"İyiym, yalnız yürüme, hadi gel."

Bu sefer ben Ruben'i elinden tutup götürüyorum, o da itiraz etmeden yanıma geldiğinde başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Teşekkür ederim Ruben, çok iyi vakit geçirdim."

Uykulu gözlerle gülümsüyor. "Ben de öyle. Yarın gece de aynı şeyi yapalım desem ne dersin?"

"Yine mi karnaval var?"

"Bu sefer açık alanda video oyunu turnuvası varmış. Daha önce Wii oynadın mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. Benim hayatım zaten sürreal bir video oyunundan farksız, ayrıca oynamaya ihtiyacım yok. "Nasıl bir şey?"

"Yarın gelersen beraber oynarız, ne dersin?"

Bu sefer hiç düşünmeden başımı sallıyorum. "Tamam, yine aynı saatte mi?"

"Dokuzda kapıdayım."

Başımı sallayarak gülümsüyorum. "Anlaştık."

* * *

8. Imogen

[*Everybody Else – Without You*]

Dün geceki meydan bu sefer büyük projektör ekranlarıyla donatılmış, her birinin önünde Ruben'ın Wii olduğunu söylediği beyaz makineler duruyorken bir anda yüksek sesli bir müzik giriyor ve birisi megafonla kalabalığa sesleniyor.

"Evet arkadaşlar! Müziğin sesini duydunuz, birazdan ilk takımlar yerlerini alacak ve ısınma turları başlayacak! Okulumuzun ikinci geleneksel Wii Tenis Turnuvasına hoş geldiniz!"

Kalabalık bir anda coşuyor ve biz de onlarla birlikte alkışlarken ben yanımdaki Ruben'ı omzumla dürtüp dikkatini çekiyorum. "Ben daha önce hiç oynamadım, keşke Suk senin takımında olsaydı. Etis'la Tori iyi biliyor gibi görünüyor."

Ruben onların durduğu tarafa bakıp kuzeninin Tori'nin arkasından elini tutarak nasıl atacağını göstermesini izliyor. "Ateş iyidir. Hem çabuk öğrenirsin, problem değil..."

İtiraz etmeden başımı sallıyorum ve megafonun sesi yine duyuluyor. "Elindeki takım numarası 1 ile 12 arasında olanlar lütfen numaralanmış ekranların başına. Tekrarlıyorum, 1 ile 12 arası. İkişerli gruplar halinde yarışacaksınız, her ekranın önünde iki takım olacak. Sırası gelmemiş olanlar lütfen çimlerin üzerindeki sarı çizginin arkasında beklesinler."

Bizim elimizdeki numara 4, o yüzden 3 ve 4 ile işaretlenmiş ekranın önüne geçiyoruz, hemen yanıma da ellerindeki 3 numaralı kağıtla Etis ve Tori geliyor.

Etis sırtarak elini bize uzatıyor. "İyi şanslar dört numara, çok uzun sürmez merak etmeyin."

Ruben kuzeninin elini iterken ben sıkarak ona göz kırpıyorum. "Sizin için uzun sürmeyeceği kesin, biz sabaha kadar buradayız Türk lokumu."

Etis gülerek Tori'nin yanındaki yerine geçerken ben de bu tarafa hiç bakmayan Tori'yi şöyle bir süzüp ekrana dönüyorum, o sırada Ruben yerden aldığı beyaz kumandaların birini bana uzatıyor. "Ucundan sallanan ipi bileğine tak, şöyle tutacaksın..."

Onun söylediği gibi gri ipi bileğime geçiriyorum ve kumandayı avcuma yerleştiriyorum.

"Gerçekten tenis oynuyormuşsun gibi, ekrandaki karakterin neredeyse oradasın, kumanda raketin, sallıyorsun, topa vuruyorsun, basit."

Anladığımı söyleyerek başımı sallıyorum, umarım öyledir. Ruben da kumandasını ayarladığında önümüzdeki ekran aydınlanıyor ve birileri oyunu bizim için ayarlayıp anonsu beklememizi söylüyor. Kısa bir süre sonra herkesin oyunu ayarlanınca megafondan beklenen anons geliyor.

"Üç oyunluk tek bir set sürecektir olan ısınma turları... 3... 2... 1... başladı!"

İlk oyunun servisini Türk lokumuyla üvey kardeş kullanıyor, top bizim tarafa geçtiği anda Ruben atılıp ilk atışı kurtarıyor. Bir süre sadece Ruben ve kuzeni oynuyor, ama birazdan Ruben benim arkada kaldığını fark edince Etis'in kolunu tutup geri çekiyor. "Kızlara bırak, geride kal Ateş."

Onlar oynamayı bıraktığı anda top karşı tarafa geçiyor ve Tori zar zor kurtarıp benim karakterime doğru yolluyor, top ancak fileyi aşmışken ben öne koşup son anda kurtarıyorum.

"Harika! Harika—geri gel Imogen—geri gel!"

Gülerek tekrar Ruben'in yanına koşuyorum ve yüksek gelen topa vurmak için yerimde zıplayıp elimi savuruyorum, top hızla karşı tarafa geçip Tori yetişemedi sahaya çarparak dışarı çıktığında ilk puanı biz alıyoruz.

Ruben ve ben gülerek çakışırken Tori bana o kadar büyük nefretle bakıyor ki bir an sanki teniste puan kazanmamış da adam öldürmüş gibi hissediyorum. Bu üçünün arasında benim anlayamadığım garip bir rekabet dönüyor, farkındayım.

Böyle anlarda düzenli olarak insan kanıyla besleniyor olmayı o kadar istiyorum ki... Belki o zaman babamın uykuda bile yapabildiği akıl okuma yeteneğim geliştirdi de şu anda Tori'nin tam olarak neden beni öldürmek ister gibi baktığını anlayabilirdim.

Etis ikinci servisi kullandıktan sonra yine sahayı Tori ve bana bırakıyorlar, ama top bu sefer daha bilinçli ve sert geliyor. Bir sağa bir sola koşuyorum, zıplıyorum, kıvrılıp bükülüyorum, ama birazdan top sonunda bizim tarafta kaldığında Tori çığlığı basıp Türk lokumunun boynuna atıyor ve onunla da kalmayıp dudaklarına yapışıyor. Ben hayretle kaşlarımı kaldırırken Ruben az önce Tori'nin bana attığı bakışın bir benzeriyle onlara bakınca anlıyorum...

Ama anladığım şey hoşuma gidiyor mu emin değilim.

"Bu ikisinin samimiyeti ilerlettiğini bilmiyordum, sen biliyor muydun?" diye soruyorum. Ruben bakışlarını zorla ikisinden alıp bana dönüyor, o bana dönünce Tori de Etis'i bırakıyor.

"Ara sıra böyle olurlar—oyun başladı."

Ben yine eski yerime dönerken yanımdaki Türk lokumu o kadar zevkten dört köşe ki servisiyle puan alıyor, ama Ruben'in kaybettiği puandan başka bir şeye sıkıldığı belli. Sormak istiyorum, hatta detay almak istiyorum, ama kabalık olacağından değil, cevabı beğenip beğenmeyeceğimden korkup kendimi garip bir tehdit altında hissediyorum.

Üç oyunluk ısınma turu sonunda diğer takımın liderliğinde bittiğinde kanımın adeta damarlarımda kaynıyor. "Isındım, gerçek oyunda canlarına okuyacağım merak etme Ruben."

Ruben yorum yapmadan başını sallıyor ve yerdeki küçük su şişelerinden birini bana uzatıp derin nefeslerle dinlenerek etrafını izliyor.

*

"KOŞ! RUBEN SENDE!"

Ruben sağ tarafa atlayarak çimlerin üzerine düşse bile topu kurtardığında ben yerimde zıplayarak gülüyorum. Çok geçmeden top yine bizim tarafa düştüğünde bu sefer Ruben bana bağıyor. "Imogen! Sende!"

Yerdeki partnerim sanki savaşta yaralı, çatışmayı bana bırakmış gibi izlerken ben filenin üzerinden uçan topa bakıyorum, top gittikçe yükseliyor, uçuyor, biraz daha uçuyor—

"Bırak Imogen, dışarda—"

"Hayır, alabilirim!"

"O kadar atlayamazsın Imogen bırak!"

"Atlarım!"

Ve atlıyorum da. Etrafta belki de yüzlerce insanın beni izlediği gerçeğine aldırmadan öyle bir zıplıyorum ki hem topu kurtarıyorum, hem de normal bir insanın kemiklerini kolayca kırabilecek bir şekilde sırtımın üzerinde yere gömülüyorum. Oyunu biz alıyoruz, ama kimseden sevinç çığlıkları yükselmiyor, bahçedekilerden çıt çıkmıyor ve birazdan Ruben korkudan rengi atmış bir şekilde başıma çöküyor.

"Imogen! İyi misin!?"

Yattığım yerde onun yüzüne bakıyorum. İyiyim mi demeliyim? Acıdan kıvranmalı mıyım? Normal tepkim ne olmalı hiç bilmiyorum. O sırada başıma toplanan insanlar çoğalıyor, her kafadan bir ses çıkıyor.

"Çok sert düştü, hareket ettirmeyin—"

"Başını çarptı mı?"

"Gözleri açık—"

"Görüyor mu peki?"

O kadar ölümcül atlamadığımı tahmin ederek sadece yüzümü buruşturup elimi Ruben'a uzatıyorum. "İyiyim, bir şeyim yok..."

"Çok sert düştün—tamam, acele etme, yat."

Yatmayı reddederek Ruben'ın elini çekiştirip doğrulmaya çalışıyorum. "İyiyim Ruben, gerçekten. O kadar da sert düşmedim."

"Başını çarptın mı, karanlıkta göremedim bile..."

Ruben uzanarak elini saçlarımın arasından geçiriyor ve başımın kanayıp kanamadığını kontrol ederken ben onun omuzlarına tutunuyorum. "Çarpmadım, iyiyim."

Ruben ellerini çekerek dizlerimi tutuyor ve hala inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyor, bense gülümsüyorum. "Atlarım dedim, değil mi?"

"Nesin sen? Akrobat falan mı?"

"Sayılır..."

Ruben da gülümserken Etis sol yanımdakileri itekleyerek yanıma çöküyor. "Kırık çıkık bir şey var mı?"

"Yok, iyiyim, gerçekten."

"Düştüğünde nasıl bir ses çıktığını duysaydın böyle demezdin."

Duydum, ama ben zaten bütün sesleri olduğundan daha yüksek duyduğum için bana pek farklı gelmemişti. Ruben da aynı şeyi söyleyerek başını salladığında ona bakıyorum.

“O kadar mı kötüydü?”

“Evet, hadi kalk, seni revire götürüyorum. İyiyim diyorsun, ama bir de onlar baksınlar. Sarsıntı varsa onlar anlar.”

“Ruben haklı, hadi.”

“Ama oyun?” dediğimde iki kuzen de gözlerini deviriyor.

“Oyun falan yok kızım deli misin sen?” diyor Etis. “Ruben al götür şunu, ben Tori’nin yanındayım. İşiniz bitince arayın, bizim kafeteryada buluşuruz.”

Ruben kolumu omzuna atıp beni yerden kaldırıyor, ama çok uzun geldiğini fark edince gülererek eğiliyor ve kolumu bana geri veriyor. “Sen koluma gir, araba bu sefer yakın. Revire kadar yürüme.”

“Onlar da bir şey yok diyecekler, görürsün.”

“Onlar dediklerinde inanacağım, itiraz etme, yürü.”

Sesimi çıkarmadan Ruben’ın koluna girip yürüyorum ve alandan çıkmadan önce arkamı dönüp Tori ve Etis’a baktığımda ikisini tartışırken görüyorum. “Ruben?”

“Efendim?”

“Tori’yle aranızda bir şey mi geçti?”

Sorumun üzerine Ruben’ın kolu kasılıyor, ben de bunu evet olarak alıyorum. “Ne oldu?”

“Önemli bir şey değil...”

“Tori’ye göre önemli gibiydi. Ne zaman sana yaklaşısam kız beni öldürecek gibi bakıyordu, kalbini mi kırdın?”

Ruben acı bir gülüşle beni arabaya bindiriyor, sonra etrafından dolaşıp yanıma oturduğunda cevaplıyor. “Kalbini değil, ama egosunu kırmış olabilirim.”

“Nasıl?”

“Ateş’le kavga ettiğimiz gün beni odasına davet etti...”

“Ve?”

Ve, ve, evet, biraz daha hızlı konuşamaz mısın sanki Ruben?

“Biraz fazla samimi olmak isteyince reddettim—biraz da hakaret etmiş olabilirim, bilmiyorum. Tori reddedilmeye pek alışkın değildir, ona kızmış olmalı.”

Olayın bu kısmı Tori’nin neden öfkeli olduğunu açıklıyor, ama Ruben’ın sıkıntı kaynağı hala belirsiz. “Onlar öpüştüklerinde kızdın, kıskanıyor musun?”

Ruben şaşkınlıkla gülüyor. “Tori’yi mi? Hayır—şey, geçen hafta sormuş olsaydın belki, ama şimdi? Hayır. Ateş’i kullandığını bildiğim için kızgındım, Tori’yle ilgisi yok.”

Kuzeninden bahsedince öfkesi yine geri geliyor, ama bu sefer sinirlenmekten çok seviniyorum.

“İtiraf etmeliyim, tam tersini düşünmüştüm.”

Ruben bunun üzerine hiçbir şey söylemeden bana bakıyor, gülümsüyorum. “Yanıldığıma sevindim.”

Onun bakışlarını biraz daha tutabiliyorum, ama bir an sonra neden bu arabanın içinde, karanlıkta, göz göze olduğumuzu hatırlamış gibi uyanıyor. "Revir—evet, revire gidiyoruz. Emniyet kemeri..."

Uzanıp emniyet kemerlerini taktıktan sonra araba hareket ediyor ve ben az önce sert bir düşüş yaşayıp şimdi doktora doğru giden yolda olmama rağmen içim içime sığmıyor, gülmek istiyorum, bir şeyleri kutlamak istiyorum, ama neyi kazandığımı tam olarak bilmiyorum bile!

*

"Bir şeyim yok, gerçekten! Kırık yok, çıkık yok, reflekslerim, göz bebeklerimin tepkisi, her şeyim yerli yerinde!"

Ben iyi olduğumu söyledikçe başımın belası otobotlarım inatla bana hasta muamelesi yapmaya devam ediyor. Langton hemen bir iskemle çekiyor, Suk bir kolumdan, Etis diğer kolumdam tutup beni oturtuyorken Ruben nasıl kahve sevdiğimi soruyor.

"Sade, şekerli—tamam iyiyim, ayağımın altına bir şey koymaya gerek yok Suk, gerçekten!"

"Olsun, uzat sen..."

Gülerek ayaklarımı boş başka bir iskemleye uzatıyorum, birazdan Ruben kahvelerle geldiğinde Türk lokumu boş kafeterya bahçesinde etrafa bakınıp cebindeki matarayı çıkarıyor. "Sessiz olun, herkes kahvelerin kapaklarını açsın."

Suk derhal bardağına sarılıyor. "O şeytan icadından bir yudum daha içmem, hala başım ağrıyor."

Etis ona bir surat yapıp Langton'ın uzattığı bardağa biraz viski koyuyor, sonra uzanıp Ruben'in bardağını çekiyor, ama kuzeni itiraz ediyor. "Imogen'i eve bırakacağım—"

"Suk bırakır, hem ona da vereceğim. Ne demiş benim atalarım, biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar!"

Langton anlamasa da başını sallıyorken Etis'in konuşmasının Türkçe kısmı Ruben'i ikna etmiş olacak, bardağını uzatıyor, ama hemen önce izin ister gibi bana bakıyor, başımı sallıyorum. "Ben de içecekmişim, görelim bakalım."

Herkesin işi bittikten sonra Etis benim bardağımı alıyor ve gözlerimin içine baka baka viskiyi bardağa boca ediyor, sırtıyorum. "Ne o? Sarhoş mu etmeye çalışıyorsun Türk lokumu?"

"Kolay sarhoş olur musun?"

"Hiç olmam desem?"

Diğerleri gülerken Etis bunu bir iddia olarak algılamış olacak, kendi bardağına da en az benimki kadar viski boşaltıp matarayı tekrar cebine koyuyor. "Görelim bakalım, ilk kusan kaybeder."

Kahve bardağının kapağını kapatıp ona doğru kaldırıyorum. "Alkol komasına girmeden önce haber ver, ambulans çağırırım."

Alkışlar eşliğinde bardakları birbirine vurduktan sonra benim için alkolün sudan farksız olduğunu bilmeyen Türk lokumu sıcak kahvesinden ilk yudumu alıyor.

*

"Hala mı sarhoş olmadın? Matara bitti be kadın!"

Başımı iki yana sallayarak kahvenin son yudumunu da içtiğimde Etis'in gözleri kayıyor, ama birazdan hiç beklenmeyen birinin sesi çıktığında mataraya ortak olan üçüncü belli oluyor: Ruben.

"Atessss, bana bak—şimdi dön, bana bak."

İki kuzen kaymış bakışlarla birbirine bakıyorken Etis eğilerek Ruben'in neredeyse ağzına giriyor. "Evet? Ne var?"

"Tori sana göre değil. Hiiii—" Küçük bir hıçkırık. "—iiiç değil. Kötü bir kız o."

İlgiyle kollarımı kavuşturarak konuşmanın nereye gideceğini dinliyorum, Türk lokumu gülüyor. "Bilmiyor muyum ben? Olsun kuzen, olsun! Seviyorum o kızı ben!"

"Sevme!" diyerek kuzeninin yakalarına tutunuyor Ruben. "Sevme, beni dinle—sevme, çünkü sen ağlamazsın."

Biz gülüşürken Etis başını iki yana sallayarak yakalarındaki elleri ittiriyor. "Ağlamam—o ağlasın! Benim gibisini mi bulacak?!"

"Ya kız bulursa!?" diyor Ruben ve Etis sarsılmış bir ifadeyle bizim anlamadığımız ana diliyle karışık bir şeyler söylüyor.

"Harbi lan, ya kız bulursa?"

Ruben başını sallıyor. "Gerçekten ya, gerçekten! Sen beni dinle—"

"Ya seni bulursa!? Bana bak kuzen—sen bu kızı öptün mü?"

Langton ve Suk damdan düşercesine şaşkın, birbirlerine bakıyorken ben bakışlarımı kaçıracak kahve bardağımla oynuyorum.

"Ne!? Söyledi mi—kuzenini öptüm mü dedi!? Kötü işte kötü—"

"Öptün mü kuzen!?"

Ruben hafifçe geçirerek bana bakıyor, ben başımı iki yana sallıyorum, ama Ruben işaretleri doğru tarafından anlayacak durumda değil, tekrar kuzenine dönüyor. "O beni öptü—"

Ve Ruben'in lafı bitmeden Etis eline geldiği gibi onun suratına yumruğu indirince hepimiz ayaklanıyoruz. Langton hemen Etis'in kollarını çekiştirip onu masadan uzaklaştırıyor, ben de Ruben'a koşuyorum; Suk yere devrilen bardaklarla ve Etis'in cebinden düşen matarayla ilgileniyorken kafeteryada gece vardiyası yapan kız dışarı çıkıyor.

"Çok gürültü yapıyorsunuz, kampüs polisini çağıracağım. Neler oluyor?"

Ben Ruben'ı masadan kaldırırken gülümsemeye çalışarak cevaplıyorum. "Bir şey yok! Biz de gidiyorduk, değil mi? Langton! Gidiyorduk!"

Langton en az kendisi kadar yapılı olan sarhoşu çekiştiriyorken bana geri bağıyor.
"Gitmeye çalışıyoruz!"

"Çabuk çalışın—Ruben, hadi biraz gayret."

Ruben bana sarılarak başımı tutuyor ve tepesini öpüyor. "Sağol Imogen, ben seni eve bırakayım."

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. "Tamam, gel, önce seni eve bırakalım."

"Tamam," diyor ve yalpalayarak arkasını dönüp yürümeye çalışıyor, ama destek olmadan yurda kadar gitmesi imkansız.

"Suk, kafeden biraz uzaklaşalım, sen arabayı getir, olur mu?"

Suk başını sallayıp son hızda koşturarak Ruben'ın en son yine yurdun park yerinde bıraktığı arabaya gidiyor. Langton ve ben kollarımızdaki sarhoşları çimlere yatırdığımızda ikisi yine birbirini görüyor ve Etis o halde bile Ruben'a saldırmaya çalışıyor.

"Adi herif!"

"O öptü! Saldırdı—hayır dedim ben! Kötü bir kız o!"

Biz yine ikisini ayırıyoruz ve çok geçmeden araba geliyor. Langton ve Etis arkaya bir şekilde sığıdıklarında ben Ruben'la kalıyorum.

"Ruben, öne otur, ben kucağına oturacağım. Anladın mı? Ruben?"

Ruben kaydıkça kayıyor, hafifçe suratına bir tokat atıp tekrar dikkatini çekiyorum.
"Anladın mı? Hadi geç, otur."

Ruben'ı ön koltuğa yerleştirdikten sonra ben de ilk defa ufak tefek olmaktan mutlu olarak onun kucağına oturuyorum ve kapıyı çekiyorum. Suk arabayı tekrar park yerine götürürken Ruben başını yasladığı yerden bana bakıyor.

"Akrobat mısın sen Imogen? Hani şu sirklerde ipte yürüyenlerden?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet, öyleyim."

"Çok güzel..." diyor Ruben ve başını eğip göğüslerimin üzerine bırakıveriyor. Ben Suk'un üzerine düşmemeye çalışarak onun kafasını tutarken gülüyorum. Neyse ki o sırada yurdun önüne geliyoruz. Suk arabayı durdurup kapıdan çıkıyor ve bana yardıma geliyor. İkimiz birlikte Ruben'ı odaya taşıyoruz ve o yatağına yattığında Suk bana dönüyor. "Seni bara bırakayım Imogen—"

"Imogeeeeeeeeen!"

Ruben'ın bağıışıyla ikimiz de irkilerek ona bakıyoruz.

"Ruben?"

"Imogen gitme!"

Suk bir şey diyecek oluyor, ama ben kolumdaki saate bakıyorum, gece yarısını biraz geçiyor; bir de yataktaki Ruben'a bakıp derin bir nefes alarak Suk'a dönüyorum. "Biraz daha kalabilirim, sen uyu, ben taksi çağırırım."

"İstersen beklerim—"

"Hayır, hayır, uyu lütfen. Sonra görüşürüz Suk, teşekkür ederim."

Suk yüzünde en son barda Ruben'ın beni almasını söylediği zamanki gülümsemeyle odadan çıkıyor ve kapıyı arkasından çekip bizi yalnız bırakıyor.

“Imogen?”

“Buradayım,” diyerek yatakta Ruben’in yanına oturuyorum.

“Sabah oldu mu?”

“Olmadı, daha çok var Ruben...”

Gülümsüyor. “Çok güzel. Gitme.”

Muhtemelen sarhoş olduğu için bir anda bana bu kadar bağlanıyor, ama bunu bir de karnımın içinde uçuşan kelebeklere anlatmam gerek.

“Gitmiyorum, buradayım.”

Ruben uzanıp karanlıkta elimi buluyor ve parmaklarını benimkine geçiriyor. “Tori’yi kıskanmıyorum ben.”

İşte bunu beklemiyordum.

“Kıskandım sanıyorsun, ama kıskanmıyorum—hem ben senin gay erkek arkadaşın da değilim.”

Kaşlarımı çatarak söylediği şeyin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. “Tabii ki değilsin, nereden çıktı?”

Ağzını şapırdatıp diğer elimi de tuttuktan sonra yarı aralık gözleriyle karanlık odada nasıl oluyorsa gözlerimin içine bakmayı başarıyor. “Dün, o tip sana ayıcık verince kabul ettin, *benim* ayıcık vermem gerekiyordu. *Ben* seni arabayla aldım.”

Elimi tutan ellere bakıp tekrar Ruben’a dönüyorum, ama o yavaş yavaş sızmaya başlıyor. “Ruben?”

Uykuya dalmadan önce usulca bir ses çıkarıyor, konuşmamı bekliyor.

“Dünkü buluşmamız bir randevu muydu?” diye soruyorum.

Gülümsüyor, başını sallıyor. “Seni arabayla aldım...”

Hafifçe dudaklarımı ısırarak tek elimi onun uzun parmaklarının arasından kurtarıp yüzündeki saçları parmaklarımın ucuyla itiyorum. “Ruben, şimdi seni öpeceğim.”

Az önce kapanan gözler yavaşça açılıyor. “Hım?”

“Gözlerini tekrar kapat,” diyerek eğilip dudaklarımı Ruben’in kahveyle viski karışımı gibi kokan dudaklarına değdiriyorum, hemen sonra hafifçe geri çekiliyorum, Ruben gözlerini açıyor.

“Anladım, yaklaş...”

Gülümseyerek yaklaşıyorum ve az önce terk ettiğim el tıpkı bahçede düştükten sonra olduğu gibi saçlarımın arasından girip başımı kavırıyor, diğeri elimi bırakıp belime sarılıyor, daha fazla oturamıyorum ve yavaşça onun üzerine düşüyorum.

Ruben beni kolayca çevirip yanına alıyor, saçlarım onun yüzüne düşüyor, ama ikimiz de aldırıyoruz, dudaklarımız ayrılmıyor, ikimizin de nefesi viski kokuyor ve artık kimin daha sarhoş olduğunu anlayamıyorum bile.

Saçlarımı yüzümden çekerek gözlerimi açtığımda Ruben'ın da bana baktığını görüyorum. "Uyanık mısın?"

"Az önce değildim, şimdi uyanığım," diyor ve mutlulukla gülümsüyor. "Öpüşüyoruz..."

Yattığım yerden başımı sallıyorum. "Biliyorum."

"Güneş doğmadan dönmen gerek, kaç saat geçti?"

Yine içimde bir şeyler havalanıyor. Gerçekte neden güneşten kaçtığımı bilse ne derdi?

"Beş dakika bile geçmedi, daha çok var—"

Ruben için bu yeterli bir cevap oluyor ve gülümseyerek uzanıp tekrar dudaklarımı buluyor, öpüşüyoruz...

Bunu istiyorum, korkmuyorum, bu Lenin beni bulmadan önceki gibi değil, zorla değil, canımı yakarak değil, sonunda canımı alarak değil, isteyerek öpüşüyoruz...

Kapalı gözlerimin ardında bir anda aklıma üşüşen yıllanmış hatıralarla gözlerimi aniden açıyorum, Ruben fark ediyor ve geri çekiliyor.

"İyi misin?"

Yutkunarak ona bakıyorum. Bir şey değişti, bir şey düşünmemi engelliyor, uzanıp elimi onun saçlarından geçirerek ensesine tutunuyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum. Uzanıp dudaklarından öptüğümde kendini bana bırakıyor, elleri sırtımdan beni kendine çekiyor, bu sefer dudaklar yeterli değil, başımı eğip boynunu kokluyorum. Kahve, viski, sabahtan kalan parfümün kokusu, kan...

Dilimin ucuyla kulağının arkasını hafifçe yaladığımda başını çevirip o da benim boynumu öpüyor ve ben daha fazla dayanamıyorum, dudaklarım dişlerimin üzerine çekiliyor ve birazdan az önce kokusunu aldığım derinin üzerinde ufacık delikler açılıp sıcak kan ağzıma sızdığında her şey değişiyor.

* * *

9. Lenin

[Bear McCreary – *Twenty Years Later (A Distant Sadness)*]

Arabayı terkedilmiş gibi duran bir deponun önüne park ediyorum. Kapalı demir kapıların ardından gelen uğultu diğerlerinin benden önce davrandığını gösteriyor. Motoru susturup arabadan inerken benim gibi geç kalan başka bir araba hemen arkama yanaşiyor. Parlak farları bir an gözlerimi alsa da hemen sonra sönüyor ve kapılar açılıyor. Daha önce görmediğim sarışın ve uzun boylu genç bir adam arabadan inip önce kısaca beni süzüyor, sonra arka kapıyı açıp içerde her kim bekliyorsa ona elini uzatıyor.

Kapıların ardından gelen uğultunun dışında her yer sessiz. Ne yabancı sarışını, ne de onun elini tutarak arabadan inen iki büküm ihtiyarın düşüncelerini okuyabiliyorum. İhtiyar, titreyen elleriyle kapıya tutunarak zorlukla ayakta duruyor ve dikiz aynamdan bana gülümsediğini görüyorum. "Oradan boş boş bakacağına gel de yardım et Lenin."

İhtiyarın alaycı tavrı, koyu İskandinav aksanı ve etrafındaki kırıksıklıklarla iyice kısılmış olan mavi gözleri bana uzun yıllar önce tanıdığım bir vampiri hatırlatıyor. "Gustave?"

"Gustave ya! Gel buraya—tamam Asgard, gerisini biz hallederiz. Diğerlerine geldiğimi haber ver lütfen..."

Adı Asgard olan sarışın yavaş adımlarla yanımdan geçip son bir defa beni süzdükten sonra demir kapılara asılarak içeri giriyor ve ardından kapılar tekrar kapandığında Gustave'la yalnız kalıyoruz.

Gustave Hevlig, tam 142 yıl önce beni kanlı bir isyanın ortasından çekip bana ölümsüzlüğü veren adam. O sıralarda 200 yaşını çoktan geçmiş olmasına rağmen hala ilk gençlik yaşlarında gibi görünüyordu, ancak şimdi ölüme bu kadar yakın olması beni şaşırtıyor.

"Çok değişmişsin..." diyorum. Neden ya da nasılinı soracak kadar uzun vaktimiz yok.

Kırıksıklıkları yüzünde binbir farklı yol yaratırken gülümsüyor. "Çabuk değişmişsin demek istiyorsun, yanılıyor muyum?"

Sadece başımı sallıyorum. Elini arabadan çekip sendeleyerek bana tutunuyor. Yaşlandıkça içi boşalmış gibi hafif, güçsüz bir adamı tutuyorum. Onu en son hatırladığım halinden bu duruma gelebilmiş olması için yıllardır ağzına bir damla kan deydirmemiş olması gerekiyor.

"12 yıl," diyor. "Neredeyse 13 olacak..."

"Asgard?"

"Eski eşim, yeni eserim. Beğendin mi?"

Gittikçe çürüyen bir beden gibi değil, hala bütün dünyayı ayaklarının altına alabilecek olan o genç adam gibi konuşuyor.

"O yüzden mi bana öyle bakıyordu?" diye soruyorum.

Hafifçe sarsılarak keyifle gülüyor. "Sen de kendinden öncekini görebilseydin Asgard'dan daha yırtıcı bakacağına eminim. Onu okuyamadın, değil mi?"

Rahatsızlığımı gizlemeden başımı sallıyorum. Gustave gururla gülümsüyor. "Asgard çok çabuk öğreniyor. Senden bile çabuk..."

"İyi vampirlerle takılıyor."

Yaratıcım aksini söylemeden başını sallıyor. "Benden sonra iyi anlaşmayı başarırsanız memnun olurum Lenin."

"Asgard için mi içmeyi bıraktın?"

İşte buna şiddetle itiraz ediyor. "Elbette hayır! Başkası için kendimi feda etmeyecek kadar çok yaşadım. Üç asırdan fazla zamandır yapabileceğim her şeyi yaptım. Ölmek nasıl oluyormuş onu merak ediyorum, denemediğim bir tek o kaldı."

"Konseydekiler ne diyor?"

"Konseydekileri düşünürmüş gibi bir halim mi var? Benden sonra ne yaparlarsa yapsınlar. Bu son sorgum olacak. Yürü hadi, sohbete sonra devam ederiz, yeteri kadar beklediler."

*

[*Hans Zimmer – The Council (503)*]

Yirmi yıl önce yine buna benzer bir depoda toplandığımızda her şey çok farklıydı. Şimdi çemberin ortasında öfkesinden burayı ateşe verecekmiş gibi duran genç adamın yerinde ben vardım, şikayetimi dinleyecek konsey üyelerinin en yaşlısı Gustave hala yirmili yaşlarında bir adamdı ve bugün yine yirmi yıl önce aynı suçlamalarla konsey karşısına çıkan adamın dostum olduğunu sanıyordum.

"Bastien, yaklaş."

Eski dostum, şimdiki en büyük düşmanım Bastien soluk yüzünde kendinden emin bir tebessümle ortadaki genç adamı geçip Gustave'a doğru ilerlerken göz ucuyla bana bakıyor. Gencecik yüzünün yuvarlak hatları neredeyse bir asır önce onu tanıdığım ilk günden beri hiç değişmemiş. Açık renk gözleri hala aynı kibirli bakışla karşısındakini süzüyor, teni hala aynı soluk renk ve tıpkı yirmi yıl önce eşimin ölümünden sonra kendini savunduğu günkü gibi başı dik.

"Bu seni ikinci kez aynı sebepten karşıma alışım Bastien," diyor Gustave. "Bu sefer kendini nasıl savunacaksın?"

"Savunmamı gerektiren bir şey yok efendim. Mathias hala çok genç. Beslenirken eşine yeteri kadar dikkat göstermemiş olması benim suçum değil."

Bastien'in ifadesinin aksini ispat etmek imkansız. Bu da tıpkı yirmi sene önceki gibi sonuçsuz kalacak, formaliteden başka bir şey olmayan bir sorgulama. Herkes Bastien'in yaratıcısı Dardanos kadar kuvvetli zihin yeteneklerinin olduğunu biliyor. Dardanos çoktan

ölmüş olsa da Gustave'dan önceki konsey başkanı olması ve güvenilirliği Bastien'in sigortası. Dardanos'un yarattığı bir vampirin yozlaşmış olabileceğine kimse ihtimal vermiyor, ama bu Bastien'in neredeyse konseydeki vampirler kadar yaşlı olduğu için güçlerinin ölesiyle kısınıldığı gerçeğini değiştirmiyor.

Benim inançlarımsa tamamen farklı; saygınlık ya da köklerinin Dardanos'a kadar dayanması önemsiz, Bastien benim için yalanları doğruya çevirecek kadar güçlü olan bir pislikten başka bir şey değil.

"Mathias, eşinin senin zehrinden ölmüş olma ihtimali var mı?" diye soruyor Gustave.

Mathias ona sorulan soruya cevap vermek yerine Bastien'i yalanlamayı tercih ediyor. "Yalan söylüyor! Eşimi o öldürdü—suçu bana atmaya çalışıyor! Gencim ama aptal değilim! Welma'yı asla incitmem!"

Mathias'ın çırpınışları anlamsız. Konseydeki vampirlerin onu okuyabilmesi için özel çaba göstermesine gerek yok. Genç vampir açık bir kitap gibi. Öfkesini kontrol edemiyor olması ve gençliğinin getirdiği dezavantaj bir yana, Bastien'i eşinin yanında hiç görmemiş olması onu kalbi kırık bir yalancı şahitten öteye götürmüyor.

"Bastien'i ve eşini daha önce yan yana bile görmemişken nasıl katilin o olduğundan emin olabiliyorsun?"

Mathias çaresizce etrafındakilere bakıyor. "Daha önce de yaptı! Daha önce de birinin eşini öldürdü!"

Bunun üzerine kalabalık içindeki birkaç tanıdık yüz bana dönüyor. Daha önce eşini öldürülmüş olan vampire bakıyorlar. Benim de Mathias gibi kendimi kanıtlamaya çalıştığım zamanları hatırlıyor olmalılar.

Bir şey söylememi bekliyor olamazlar. Ne ölmüş olan Welma'yı, ne de Mathias'ı tanıyorum. Bildiğim tek şey var, o da Bastien'i kimsenin haksız çıkaramayacağı. İnandığı her şey ruhuna kazanmışçasına, inkar edilemez bir biçimde zihnine yayılmış. Herkesin okumasına izin veriyor. Onun aklına girenler ikinci defa bir eşini öldürmekle suçlanan acımasız katili değil, Mathias'ın şımarıklıklarını, sakarlıklarını ve toyluğunu görüyor.

"Pekala," diyor Gustave ve yanında oturan, kendinden sonra en yaşlı konsey üyesine dönüyor. "Eğer diğerlerinin de itirazı yoksa Asgard'ın da fikrini almak istiyorum Gilda."

Gilda sadece 15 yaşında bir genç kız, ama neredeyse Gustave kadar uzun bir zamandır yaşıyor. Üzerindeki sarı elbise ve omuzlarını kapatan kızıl saçlarıyla asırlardır yaşayan bir kan emiciden çok, bu saatte çoktan yatağında olması gereken küçük bir kız gibi görünüyor. Gustave'ın teklifi üzerine sırasıyla yanındaki ve arkasındaki konsey üyelerine bakıyor, sonra tekrar Gustave'a dönüyor.

"Kimsenin itirazı yok Gustave. Devam edebilirsin."

"Asgard, duyduklarının ışığında Mathias ve Bastien'i okumanı istiyorum, lütfen, şöyle geçebilirsiniz..."

Asgard gösterilen yere, Mathias ve Bastien'in karşısına geçerken benim de aralarında olduğum meraklı bakışlar onu izliyor. Mathias karşısında duran uzun boylu sarışın adam

tek umuduymuş gibi bakıyorken, Bastien'in bakışlarından sinir bozucu bir rahatsızlıktan başka bir şey okunmuyor.

"Konseyin göremediği ne görebilir ki?" diye soruyor yanımdaki biri. Hiçbir fikrimin olmadığını göstermek için başımı iki yana sallıyorum. Asgard gerçekten de o kadar özel olabilir mi? Gustave'ın göremediklerini gören, Bastien'in yüzyılı aşkındır kurduğu ve şu ana kadar kimsenin aşamadığı o belirsiz duvarı yıkabilir mi?

Hepimiz biraz sonra yaşanabilecek mucizenin ihtimaliyle mutlak bir sessizlikte beklerken çok geçmeden Asgard arkasını dönüp Gustave'a bakıyor. "Bastien'e neden ölen kadınla iki ay boyunca cinsel ilişkiye girdiğini sorabilirsiniz."

Asgard'ın önerisi Gustave'ın yüzünü güldürdüğü kadar olaya tanık olan herkesi ve en önemlisi de Bastien'i şaşkınlığa düşürüyor. Onu ilk defa yenilmiş görmek yıllar önce kavuşmak istediğim zafer hissini biraz da olsa tattırıyor.

"Bastien, Mathias'ın eşiyle beraber olduğun doğru mu?" diye soruyor Gustave. Onaya ihtiyacı olmadığını herkes farkında.

Bastien gözlerinden nefret akarak Asgard'a bakıyor, ama Gustave'ın yarattığı ve bugünden sonra adını herkesin bileceği vampir gözünü bile kırpmadan olduğu yerde duruyor. Özgüveninden ve soğuk duruşundan etkilenmemek mümkün değil. Gustave'ın iyi anlaşmamızı dilediğinde ne demek istediğini şimdi anlıyor gibiyim. Asgard'ın az önce yaptığı şey Mathias için değil, benim için bir hediyeydi.

"Evet Bastien, Asgard'ın okudukları doğru mu?"

Bastien bakışlarını yeni vampirden alıp Gustave'a çeviriyor. "Doğru, ama asla seksin ötesine geçmedi. O kadının kanının bir damlasına bile dokunmadım. Kurallara hiç karşı gelmedim."

Gustave başını sallarken Gilda hiç beklenmeyen bir soruyla araya giriyor. "Lenin'in eşiyle de beraber olmuş muydun Bastien?"

Gilda'yla o anda göz göze geliyoruz. Başımı iki yana sallıyorum. Bu benim sorgum değil, zaman benim zamanım değil.

Cevap çok geçmeden kesin bir şekilde geliyor. "Hayır. İlk seferinde de söylediğim gibi Lenin'in eşine hiç dokunmadım."

Bakışlar yine Asgard'a dönüyor ve sarışın adam başını sallıyor. "Yalanlayacak bir şey göremiyorum."

Gilda özür dilermişçesine bana bakıyor, yine başımı iki yana sallayarak bakışlarımı kaçırıyorum. Asgard sandığım kadar mucizevi olmayabilir...

Kalabalığın uğultusunun artmasıyla Gustave titreyen ellerini birbirine vurarak herkesin dikkatini çekiyor.

"Mathias, eşin daha önce grubunuzdan başka bir erkekle beraber oldu mu?"

Mathias'ın az önce öğrendiği gerçek karşısında şaşırmamış gibi görünmesi Gustave'ın sorusunun gerekliliğini destekliyor.

"Evet efendim," diyor Mathias. Utancı bir an için acısının önüne geçiyor.

"Eşin senin bildiğini biliyor muydu?"

Mathias yine başını sallıyor. Utancı gittikçe suçluluğa dönüşüyor. "Aramızdaki anlaşma böyleydi."

Gustave'ın ihtiyar yüzü ilgiyle gerilirken yanındaki Gilda onaylamayan bir ifadeyle Mathias'a bakıyor. "Nasıl bir anlaşmaydı bu?"

"Yanımda kalıp kanını benimle paylaşmasının karşılığında kiminle beraber olduğuna karışmayacaktım—"

"Bastien'le olmasına da karışmadın—"

"Bastien'le yattığını bilmiyordum!"

"Sen eşini nereden buldun Mathias!?"

"Gilda," diyerek Gustave yanındaki genç kızın sözünü kesiyor. "Yeterli."

"Welma'nın daha önce kiminle yattığının ne önemi var!?" diye isyan ediyor Mathias. "Onu Bastien öldürdü!"

"Mathias, bu dönemde sen de hiç başkasıyla beraber oldun mu?"

"Hayır!"

"Bastien'le olan kişisel problemlerin yüzünde mi onu eşinin ölümünden sorumlu tutuyorsun?"

Mathias ısrarla bunun kişisel bir problem ya da kıskançlıkla ilgisi olmadığını söylese de konseyden hiç kimse Bastien'i ölümle suçlayabilecek bir şey okuyamıyor.

Bizim adaletimiz insanlarınkinden çok farklı. İfadelerimizi destekleyen ya da onlarla gelişen düşüncelerimiz karşılığında ya affediliyoruz, ya da cezalandırılıyor. Bu yüzden akıl okuma yeteneği gelişmiş en yaşlı vampirlerden oluşan bir konseyimiz var ve tam da bu yüzden Bastien açık açık öldürdüğünü söylemedikçe cezalandırılmıyor, çünkü düşünceleri ve yaşadığı olayların zihninde bıraktığı izler onu destekliyor.

"Üzgünüm Mathias," diyor Gustave. "Eşinin kaybı için hepimiz üzgünüz, ancak Bastien'i yaşanan ölümle ilişkilendirecek somut bir kanıtımız yok."

Mathias öfkeyle konseyin üzerine atılıyor, ama o daha bir adım ilerleyemeden Asgard genç vampiri boynundan tuttuğu gibi geri çekiyor. Gustave'ın gördüğü manzaradan rahatsızlığı her halinden belli. Bir daha böyle bir durum karşısında karar verecek tek adam olmaktan sıkılmış olduğunu anlayabiliyorum.

"Bastien, sana gelince..."

Mathias'ın yarattığı karmaşa ve uğultu kesiliyor, herkes Gustave'ın kararını bekliyor.

"Bir daha konseyin karşısına çıkarsan ben muhtemelen burada olmayacağım," diyor Gustave, benimle konuşurken takındığı alaycı sesinden artık eser yok. "Ama emin ol ki üçüncü defada seni suçlayanın adını bilmesen bile başın bedeninden ayrılarak öldürüleceksin. Bu kararım tüm konsey üyeleri tarafından tanınıyor mu?"

Bir tek konsey üyeleri değil, çemberi oluşturan yüzlerce vampirin neredeyse hepsi ellerini kaldırarak kararı kabul ettiklerini gösteriyor. Ben sadece izliyorum. Üç, beş ya da yüz; gidenleri geri getiremedikten sonra Bastien'in iki parçaya ayrılacak olması benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

* * *

10. Imogen

"Imogen! Imogen uyan!"

Uyanmak isteyen kim? Burası sıcacık, yumuşak, sessiz—Ruben'in sürekli uyanmamı söyleyen sesini saymazsak—Ruben? Ruben neden hala yanımda?

Aniden gözlerimi açıyorum ve Ruben'in yüzünden önce etrafın aydınlık olduğunu fark ediyorum. Sabah! Güneş!

"Ruben! Perdeler!"

Ben canhıraş bir çığlık atarak örtülerin altına girerken etraf kısmen daha az aydınlık oluyor, ama bu bile beni aylarca korkunç yanıklarla kıvrandırmaya yeter.

Ben hala burada ne arıyorum?

"Imogen—"

"Saat kaç!?"

"11'e geliyor—"

"11'e mi geliyor!?"

Sesim hala dehşet dolu haykırışlar şeklinde çıktığı için olsa gerek bir an sonra kapı açılıyor ve Suk'un telaşlı bağırışı duyuluyor. "Ne yapıyorsunuz—Imogen? Sen hala burada mısın?"

Hemen sonra bir el uzanıp üzerimdeki örtüyü çekmeye çalışıyor, ama izin vermiyorum. Kimbilir yüzüm ne halde!

"Hayır—hayır bırak! Ruben, telefonumu ver, annemi aramam gerek!"

Örtünün altından hemen bir telefon elime geliyor, ama şarjı bitmiş. Kahrolası aletin şarjı bitmiş!

Elimdeki işe yaramaz metal parçasının karanlık ekranına bakarken o sırada bana geri bakan yansımayı fark ediyorum. Yüzüm...

"Ruben, saat kaç demiştin?"

"Tam olarak 10:53—Imogen, iyi misin?"

"Bilmiyorum," diyorum, ama elimdeki telefonun ufak ekranından yansıyanlara göre mucizevi bir şekilde iyiyim. En son hatırladığıma göre saat 1'e geliyordu ve güneşin 5 buçuk civarında doğduğunu da hesaba katarsam ben yaklaşık 6 saattir güneşin altında yatıyorum.

"Ruben, bana bir ayna bulabilir misiniz?"

İsteğim üzerine çekmeceler açılıp kapanıyor, bir yerde bir şeyler devriliyor ve sonunda Suk bir fikri olduğunu söyleyip odadan çıkıyor. Tekrar ayak sesleri duyulduğunda Suk'un zorlanıyormuş gibi çıkan sesini duyuyorum.

"Banyodaki aynayı çıkarttım!"

"Olur, getir! Imogen, daha küçüğünü bulamadık."

"Fark etmez, şu tarafa doğru yaklaştırın," diyerek örtünün altından elimi güneşin geldiği tarafa uzatıyorum. "Pencereyi kapatacak şekilde durun."

Biraz sonra örtünün üzerine bir dairenin arkasından uzun ve kısa iki gölge düştüğünde örtüyü hafifçe başımdan aşağı indiriyorum.

"Yüzünde bir şey yok," diyor Ruben.

"Evet, yok..." diyorum, ama ben bile gözlerimle görmeme rağmen inanamıyorum.

En son yanlışlıkla odamdaki perde aralık kaldığında bir hafta yanıklar yüzünden parmaklarımı bile hareket ettirememiştim.

Örtüyü iyice indirip yatakta doğruluyorum. Ruben ve Suk benden bile daha endişeli görünüyorlar. "Neden gitmedin?" diye soruyor Suk.

Hala aynadaki yansımamı incelerken dalgınca konuşuyorum. "Hiçbir fikrim yok, sızmış olmalıyım."

Nasıl sızdım? Gerçekten viski yüzünden sarhoş mu oldum?

Hayır...

Ruben'ın kanı!

Bakışlarım bir anda Ruben'a dikilince o benim şokumu azarlama olarak alıp hemen kendini savunmaya geçiyor.

"Ben de biraz önce uyandım, daha önce görsem uyandırırđım! Ne zaman uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum. En son şey yapıyordum—şey..."

Suk yan gözle onu szyorken Ruben'ın lafın gerisini getirememesinin nedenini basit bir utangaçlık sanıyor, ama sorun o değil. Ruben konuşamıyor, çünkü hatırlamakta zorlanıyor. Vampirlerin dişlerindeki zehirin doğal etkisi. Acıyı ve ısırılma hissini yok ediyor, ama bu sefer biraz fazla kaçmış olduğunu tahmin ediyorum. En azından onu ldrmemişim, şükürler olsun.

"En son seni ve Imogen'i odada yalnız bıraktım," diyor Suk.

Ruben bana bakarak başını sallıyor. "Hatırlıyorum..."

Ne kadarını hatırladığından ben bile emin değilim, çünkü ben de ilk ısırıktan sonrasını kesinlikle hatırlamıyorum. Bu sızmadan da öte; bayılmış olmalıyım.

"pşyorduk!" diyor Ruben aniden. Bir an hatırladığına seviniyor, gözleri aydınlanıyor, ama hemen sonra yanakları kızarıyor.

Ben her ne kadar onun hatırlayabildiğine sevinsem de daha çok nasıl olup da bu kadar uzun süre güneşte kaldıktan sonra hala yüzümün erimeğiğine şaşırmakla meşgulüm. Belki de etkisi gecikiyordur? Beslendikten hemen sonra güneş altına çıktığımda kısa süreli bir direnç kazanmış olabilirim. Peki ne kadar kısa bir süre?

"Benim eve gitmem gerek," diyerek örtüleri üzerimden ittiriyorum. "Kullanabileceğim bir telefon var mı?"

Ruben bana kendi telefonunu uzatıyor. "Ben seni götürürüm."

Başımı sallıyorum. "nce annemi arayıp haber vermem gerek, meraktan ölmüştür."

Ben numarayı çevirirken Suk aynayı tekrar aldığı yere götürüyor, Ruben ise hala sağı başı dağınık, ne olduğu hakkında tek bir fikir sahibi olmamasına rağmen endişeyle ve etrafı morarmış gözleriyle beni izliyor.

"Alo—Imogen, sen misin?"

Annemin sesi korkudan titriyor. Çalan her telefonu benden geldiğini umarak açtığı belli.

"Benim anne. İyiyim, hala okuldayım."

"Bu kimin telefonu—Imogen güneş doğdu, neredeyse sakın dışarı çıkma!"

"Ruben'ın telefonundan arıyorum. Güneşin farkındayım. Ruben beni eve getirecek, o zaman anlatırım."

"Imogen hayır—güneş—"

"Biliyorum," diyorum ve değişen ses tonumdan annem de bir şeylerin farklı olduğunu anlıyor. "İyiyim anne. *İyiyim.*"

*

Çok geçmeden bara geldiğimizde Ruben arabayı bu sefer yolun karşısına değil, hemen kapının önüne bırakıyor. Annem arabayı gördüğü gibi hemen elindeki geniş yağmurlukla bana koşuyor, ama ben arabadan öyle bir halde çıkıyorum ki annem telaş ve hemen ardından gelen rahatlamayla karışık bir gülümsemeyle yağmurluğu indiriyor.

Üzerimde Ruben'ın bana en az iki beden uzun gelen eşofmanları, kafamda Suk'un nereden çıkardığını sormadığım devasa Mariachi şapkası ve yine Ruben'ın dev kar eldivenleriyle güneşten korunuyorum.

Ben durumu anlatmak için bir şey söyleyecekken Ruben benden önce davranıyor. "Efendim, çok üzgünüm. Imogen'i çok daha erken eve getirecektim, ama planlamadığım durumlar olunca böyle geç kaldık. Gerçekten çok özür dilerim—"

"Ruben," diyerek onun nefessiz monoloğunu kesiyorum. "Senin özür dilemene gerek yok, ben dikkat etmeliydim."

"Tamam, içerde konuşuruz—Imogen acele et lütfen."

Ben neden bu halde olduğumu annemin sesiyle hatırlayarak bara koşarken yarı yolda tekrar Ruben'a dönüyorum. "Gitme sakın!"

Ruben şaşkın ve uykulu, bana bakıyorken annem onu da kolundan tutarak bara doğru çektiğinde ben memnun bir şekilde kendimi panjurları kapalı, serin ve boş bara atıyorum. İçerde masaların üzerindeki iskemleleri ters çeviren Julie beni gördüğü anda rahat bir nefes alıyor. Ben kafamdaki şapkayı çıkarıp ona gülümserken annem ve Ruben içeri giriyor.

"Ruben, sen burada bekleyebilirsin—Julie, Ruben'la ilgilenir misin? Imogen, sen benimle gel."

Ruben'a hemen döneceğimi işaret edip annemin koluma girmesiyle onunla birlikte merdivenlere gidiyorum. Yukarı çıkıp eve girdiğimizde annem derhal kapıyı örtüp yüzünde

saatlerdir her türlü kötü şeyi aklından geçirmiş öfkeli ve korkunç bir kadının ifadesiyle aklında ne varsa saymaya başlıyor. "Nasıl böyle bir risk alırsın Imogen!? Aklımı kaçırmak üzereydin! Arıyorum, telefonun kapalı! Okula gelmeyi bile düşündüm, ama nerede olduğunu bilmiyordum!"

"Ruben'in kanını içtim."

Bir anda bütün tartışmalar geçersiz kalıyor ve annem laflarını gerçekten yutarak hemen arkasındaki koltuğa çöküyor. "Ne yaptın?"

Ben de hemen yanına oturup ellerine uzanıyorum. "Planlamamıştım, ama kendimi tutamadım! Yapmadan önce size haber vereceğime söz vermiştim, biliyorum—"

"Imogen bu çok büyük bir şey, baban burada değil—"

"Babam mutlu bile olur, eminim!"

Sesim o kadar heyecanlı çıkıyor ki bir an bu sabah aklımı başımdan alan şeyin ne olduğunu unuttuğumu fark ediyorum, annem yine benden önce davranıp elleriyle yüzümü tutuyor. "Güneşten yanmamışsın..."

"Ne olduğunu ben de anlamadım. Belki de insan kanından hemen sonra böyle oluyordur?"

Annem bir anda tonlarca yeni bilginin altında ezilmişçesine derin bir nefes alarak başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum, Imogen böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Nasıl oldu? Ruben biliyor mu?"

"Hayır, biraz sarhoştur, hatırlamıyor, dişlerimdeki uyuşturucunun etkisi de var, ama işin garip yanı ben de sonra neler olduğunu hatırlamıyorum. Bayılmış olmalıyım. Evden çıkmadan önce de bir kupa içmiştim, belki de fazla gelmiştir?"

Annem derinden iç geçiriyor. "İşte bu yüzden yapmadan önce baban bizimle konuşmanı istemişti. Mutlaka onun bildiği bir şey vardır."

Suçlulukla başımı eğmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Acele ettiğimin farkındayım, ama şimdi düşünüyorum da böyle olmasaydı asla olmayacaktı.

"Sizin ilk seferiniz nasıldı? Yani—babam seni... ısırıldığında..."

Yıllardır rahatça bahsedebildiğim bir şey hakkında şimdi utancımın cümlelerinin gerisini bile getiremiyorum! Ruben'la dün gece yaşadığım şey dişlerimi kan dolu bir torbaya batırıp poşeti patlatmadan yaptığım ısırma egzersizlerine hiç benzemiyor. Torba onu ısırırken bana sarılıp boynumu öpmüyordu ya da Ruben gibi kokmuyordu. Üzerimdeki giysilerden buram buram yayılan koku hala kalbimi havalandırabiliyor.

"Bizimki farklıydı Imogen," diyor annem, ama ben sorunun cevabını dinlemekten çok kolumu burnuma kapatıp eşofmanın yumuşak kumaşına sinmiş kokuyu içime çekmek istiyorum.

"Baban ve ben eş olmadan çok önce ben sizin ne olduğunuzu biliyordum. Nasıl vampir olduğunuzu, vücudunuzun nasıl çalıştığını ve birlikte olmayı kabul edersem beni nelerin bekleyeceğinden haberdardım. Ruben'in aksine..."

"Ruben'a zamanla açıklayabilirim."

Annem başını sallıyor, ama hayal kırıklığına uğradığı her halinden belli. Kendini Ruben'in yerine koyuyor olmalı. Kendisi eşiyile birlikte olurken neye bağlandığını biliyordu, ama aşağıdaki adam benim ne olduğumdan ya da neden onu sadece öpmek yerine kanının tadına bakmak istediğimden habersiz.

"Imogen bundan geri dönüş olmadığını biliyorsun. Yıl sonunda konseyin karşısına çıktığın zaman insan kanı içtiğini bilecekler ve o insanın—*eşinin* de yanında olması gerekiyor. Bir insanın kanını içip sonra onu eş olarak seçmekten vazgeçemezsin."

Başımı sallıyorum, ama dün gece ve bu sabahdan kalan heyecan kırıntıları yavaş yavaş eriyor olmalı, çünkü az önce Ruben'a tekrar ne zaman dokunabileceğimi düşünürken şimdi türümün benim için koyduğu kurallardan ve bürokrasiden korktuğumu hissediyorum.

"Kuralları biliyorum, merak etme anne..."

"Üstelik bu güneş durumunun da neden böyle olduğunu bilmiyoruz. Etkileri döndüğü zaman işin daha zor olacak. Ne kadar güneş altında kaldığını biliyor musun?"

"6, 6 buçuk saat."

Bunu duyunca annemin bakışları basit bir endişeden çıkıp dehşet dolu bir şok halini alıyor. "Babanı aramamız gerekiyor—aşağı inip Ruben'ı gönder, sonra geri gel ve üzerini çıkart, ben babanı arayıp kremleri hazırlayacağım!"

Annem bütün talimatları sıralayıp telefonu kapıldığı gibi hızla numaraları çevirirken ben Ruben'la arabaya bindiğim halimden katlarca kötü hissederek aşağı iniyorum. Ruben elinde bir bardak portakal suyu, Julie'nin anlattığı bir şeye gülümsüyorken beni görünce ifadesi tekrar telaşla doluyor ve ayağa fırlıyor. "Başın belada mı?"

"Biraz..." diyerek gülümsemeye çalışıyorum, ama şu anda hoşlandığı adamdan ilgi gören 18 yaşında bir genç kız gibi değil, masum bir insana yalan söyleyen bencil bir canavar gibi hissediyorum.

"Bir süre dışarı çıkmamama karar verildi, annem yukarda babamı arıyor, sonra da beni bekliyor..."

"İyi misin—yani yanıklar—yok ama, sızlıyor mu?"

Soluk yeşil gözler hızla benim yüzümü ve eldivenlerden kurtulmuş ellerimi tarıyor.

"İyiyim, ama biraz vakit geçince ortaya çıkacaklar diye tahmin ediyoruz, onun için şimdi gidip tüplerce krem sürmem gerek."

Ruben'in benim yirmi yıldır ilk defa güneş görmüş renksiz tenimi izleyen gözleri bunu duyunca pişmanlıkla doluyor. "Imogen, çok özür dilerim. Akşamın öyle bitmesini hiç istemezdim..."

"Aslında güzel bitirdik, ama biraz dozunu kaçırdık sanırım."

Ne demeye çalıştığımı anlayınca karşımdaki uzun boylu ve muhteşem kokulu adamın yanakları hemen kızarıyor. "Ateş'le yumruklaşmam ve sızmam arasında kalan kısımları hesaba katmıyorum. Keşke öncesi ve sonrası daha güzel olsaydı, ama sen iyi olduğun sürece tekrarlayabiliriz—yani, sanırım... Ev hapsinde olmadığın sürece..."

Neyi tekrarlayacağımızı bilse bu kadar istekli olur muydu bilmiyorum, ama yine de içimde bir şeylerin mutlulukla şakımasına engel olamıyorum. "İyi olursam mutlaka tekrarlarız Ruben."

Uykusuz ve akşamdan kalma olsa da morarmış gözlerinin içi ve bütün yüzü aydınlanarak gülümsüyor. O kadar habersiz ve iyi niyetli ki az önce anlatabileceğimden emin olduğum şeyler şimdi korkunç bir uydurma gibi geliyor.

O gitmeden önce ben de gülümsemeyi başarabiliyorum, ama barın kapısı kapanıp güneş yine görünmez olduğunda bütün korkularım bir anda aklıma üşüşüyor. Yanıklar, konsey, babam, annem; Ruben'in hayatını ona sormadan ele geçirmiş olmam, yalanlar, kurallar...

İçime bir anda dev gibi bir kaya oturuyor sanki. Yapabileceğimden artık o kadar da emin değilim.

*

[Itzhak Perlman / John Williams – I Lost Her (I Could Have Done More)]

Güneşin batışından saatler sonra babamın geldiğini duyuyorum. Ben burnumun ucundan ayak parmaklarıma kadar beyaz bir kremle kaplı olduğum ve bornozumdan başka bir şey giyemediğim için aşağı inemiyorum, ama babamın merdivenleri tırmanan ayak seslerini ve hızla açılıp kapan kapıları duyabiliyorum.

"Imogen?"

Odanın kapısı açılıp babam içeri daldığında beni baştan aşağı kremlenmiş görünce yüzünü buruşturuyor. "Canın yanıyor mu?"

"Hayır. Garip olan da o. Neredeyse 18 saat olacak, sızlamıyor bile. Daha önce böyle bir şey gördün mü?"

Babam sessiz, sadece başını iki yana sallayarak bana yaklaşıp elimin üzerindeki kremi avcunun içiyle silerek hala bembeyaz olan tenime bakıyor. "Kızarmamışsın bile..."

"Şimdiye kadar kızarmaktan çok erimiş olmam gerekiyordu. Bir şeyler olduğu kesin. Ne yapacağız baba?"

Babam düşünceli bir şekilde ensesini ovarken annem de odaya giriyor. "Hank barı kapatıyor. Imogen, iyi misin tatlım?"

Anneme de elimin üzerini gösteriyorum. "Kızarmıyorum bile."

"Lenin, ne yapacağız?"

"Bilmiyorum—çok daha kötüsünü bekliyordum biraz zaman verin, düşünmem gerek."

Babam tükenmiş bir şekilde yatağa çöküp oturduğunda konsey görüşmesinin sandığım kadar kolay geçmediğini anlıyorum.

"İnsan kanıyla bir şekilde direnç oluşturmuşsa bile oturup direncin düşmesini bekleyemeyiz..." diyor babam dalgınca. Bizimle değil de daha çok kendiyi konuşuyor.

"Bir süre seni yatırmamız gerekecekse şimdiden bilelim. Vaktimiz az... Erika, ofisten küçük sandığı getirir misin?"

Annem ve benim aynı anda yüzümüz düşüyor. "Lenin, beklesek Imogen için daha iyi olmaz mı?"

"Mine çiçeğinin beni çürüttüğünü kendin söyledin!" diyorum, ama babam görüldüğü kadar sakın değil.

"Eğer içmek istemiyorsan Ruben'ı ara ve şimdi ne olduğunu söyle çünkü bu şey seni bir hafta sonra bir anda yere yığıldığı zaman konseyin denetlemesine kadar ayağa kalkamayacaksın Imogen."

Bu bir öneri değil. Ultimatom, azar, emir ya da öfkeyle birlikte her ne iyi gidiyorsa o.

"Baba, iyi misin?"

"Sana ne olduğunu anladığımızda daha iyi olacağım. Evet, kararın nedir? Şimdi Ruben'la konuşup sonra mı yığılmak istersin, yoksa şimdiden yığılıp sonra Ruben problemini çözmek mi?"

Yutkunarak anneme bakıyorum, o bana destek veren belli belirsiz bir gülümsemeyle hafifçe kolumu sıvazlayarak başını sallıyor. "Ben sandığı getiriyorum..."

Annem odadan çıktığında babamla yalnız kalıyoruz. "Baba?"

"Nasıl bu kadar düşüncesiz olursun Imogen?"

Duymaktan en çok korktuğum ses, babamın hayal kırıklığının sesi sorusunun içinde kulağıma geldiğinde boğazım düğümleniyor, gözlerim doluyor. "Özür dilerim..."

Yeri izleyen ela gözler aniden bana kalkıp sanki ruhumun içine bakıyor. "Yaptığın şeylerden hangi birinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum bile. Önce içki içiyorsun, sonra daha bir haftadır tandığın birinin odasına gidip onun yatağına giriyorsun ve bana verdiğin sözü daha ilk seferde unutup bir insanın kanını *ona sormadan* içiyorsun. Daha çok çaba sarfedeceğini söylediğin zaman kasettiğin şey eğer buysa senden eş bulmanı istediğim için pişmanım... Bundan sonra sana nasıl güvenebilirim? Yıl sonuna kadar o adamı ikna edemezsen konseyin karşısında seni nasıl savunmamı bekliyorsun?"

"Edebilirim—baba Ruben senin sandığın gibi—"

Ben kendimi savunamadan babam bir anda gürlüyor. "Eğer hayatta kalabilirsen belki edersin!"

Bütün bedenim, hatta duvarlar bile titriyor, o sırada annem elinde sandıkla odaya dalıyor. "Lenin! Ne yapıyorsun?"

Babam, değil annem, tüm konsey odada olsa bile aldıracak gibi görünmüyor, bütün öfkesi bana odaklı. "Ölebilirdin! Bugün, o yabancının yatağında, güneşin altında derinde acı dolu yaralar açılarak ölebilirdin! O zaman o kıymetli Ruben'ı kim savunacaktı!?"

Gözlerimden akan yaşlar yüzümdeki soğuk kremin üzerinde yollar açarak çenemden süzülüyorken ben tek kelime bile edemiyorum. Ölebilirdim ve bir tek kendi ailemin değil, o odadaki bütün insanların hayatını mahvedebilirdim. Nasıl bu kadar düşüncesiz, bu kadar bencil olabildim?

"Özür dilerim, baba, lütfen..."

“Lenin, yapma... Hepimiz yeterince sarsıldık.”

Babam öfkeyle anneme bakıp elinin tersiyle gözlerini hızla silerek sandığı onun elinden alıyor ve içinden mine çiçeği özü dolu ufak bir şişe çıkarıp bana uzatıyor. “Bu sefer öncekiler gibi değil, şişenin yarısını bitirmeni istiyorum.”

“Baba!”

“Acı verecek, farkındayım, ama şu anda seni ne ayakta tutuyorsa etkisi geçtiğinde yarım şişe mine çiçeği özünden daha çok canını yakacağı kesin. Ne diyorsam onu yap Imogen, iç.”

Ben titreyen ellerimle babamın elindeki ufak şişeyi alırken annem hemen başımın ucunda hep hazır duran sürahidenden bir bardak su doldurup bana getiriyor ve beni babamdan uzaklaştırmak istercesine bir köşeye çekip oturtuyor. “Ver tatlım, suyuna karıştırırsak daha kolay içersin.”

Titreyerek ağlamaktan başka bir tepki veremediğim için annem şişeyi parmaklarımın arasından alıp kendisi suya karıştırıyor ve yarısı boş şişeyi cebine atıp bardağı benim elime veriyor. “Ben buradayım, hiç yanından ayrılmayacağım tatlım, hadi, iç...”

Benim gibiler için yaratılmış en büyük zehir ellerimin arasındayken son bir kez babama bakıyorum, ama o acı çeker gibi değil, daha çok aceleyle, bir an önce işi bitirmemi bekliyormuş gibi başını sallıyor ve kalbim paramparça olarak elimdeki bardağı kafama dikiyorum.

Mine çiçeği özü direncimi düşürecek, beni yere yığacak her ne varsa bir an önce ortaya çıkmasını sağlayacak ve bize zaman kazandıracak, ama korkunç bir his bu. Suyu karışmış olsa bile zehir boğazımı delerek geçiyor sanki. Her damla daha çok canımı yakıyor. Güneşte yanmamış olsam bile şimdi en az o kadar acı çekiyorum.

Annem bardağı elimden alıp beni sarmalayarak yatağa yatırıyor ve örtüleri üzerime çekiyor. “Birazdan geçecek Imogen, dayan tatlım. Ben buradayım, elimi tut.”

Zehirin etkisini bilmiyorum, birazdan kendimden geçeceğim kesin. Gözlerimin arkasında şimşekler çakıyor, nefesim kuruyor, bütün vücudum kasılıyor. “Anne?”

Annem bana bakarken ağlıyor. “Buradayım, uyu Imogen...”

“Anne—acıyor...”

Son hatırladığım şey annemin elimi sıkıp başımı tutması oluyor. Sonrası tamamen karanlık...

* * *

11. Lenin

[Itzhak Perlman / John Williams – I Lost Her (I Could Have Done More)]

Ocak 1990, New York

Gecenin bu saatinde burasını hala açık bulabildiğim için şanslıyım. Bu giysileri bir an önce elden çıkarmam gerek, bir gece daha onun kokusuyla kalamam, artık dayanamıyorum.

“Kapatıyoruz beyefendi—”

“Bu elbiseleri çok acil elden çıkarmam gerek, yardım edemez misiniz?”

İkinci el dükkanının sahibi kısa boylu adam tezgahının arkasından beni şöyle bir süzüyor. Bu saatte elindeki giysilerden kurtulmak isteyen benim gibi suratsız bir adamın katil ya da hırsız olduğunu düşündüğünü duyabiliyorum, ama iyi giyimim dışında aksini ispatlayacak bir savunmam yok.

“Yarın sabah daha uygun bir saatte gelerseniz...”

“Yarın şehirden ayrılıyorum—” diyorum ama bu açıklamanın acımasız katil kimliğime yaptığı etki pek de olumlu değil, adam daha da rahatsız oluyor.

“Rahatsız olduğunuzun farkındayım, ama düşündüğünüz gibi değil. Bunlar eski karımın elbiseleri...”

Tam olarak değil, ama bu adama kaybettiğim kadının otuz senedir benimle kanını paylaşan eşim olduğunu anlatmam imkansız. Yine de duyduğum acı anlatacağım hikayenin yaratacağı acıyla eş, o yüzden yalan söylemiyorum.

“Yıllardır kimseye veremiyorum, elim bir türlü onları atmaya gitmiyor, bugün yapamazsam bir daha yapamayacağım. Eğer siz kabul etmezseniz ne çöpe atabilirim, ne de yakabilirim. Lütfen...”

Adam emin olamıyor, ama yine de bir torba elbise almanın ona gelecekte büyük bir bela getirmeyeceğini düşündüğü için başını sallıyor. “Pekala. Bir isim ve telefon numarası almam gerek—varsa adres.”

Olur da benim arkamdan polisler elbiselerin izini sürerse verebileceği somut bilgiler olmasını istiyor, anlayabiliyorum. Neyse ki bu sorular için cevabım var ve gerçekten de sakladığım bir şey yok.

“Lenin Hevlig. Batı yakası 148. Cadde, numara 12. Telefon 212 555 27 34.”

Adam verdiği bilgileri harfi harfine yazarak soyadımı iki kere tekrarlayıp emin olduktan sonra tezgahın üzerine koyduğum torbayı alıp içini inceliyor. Adam özenle katlanmış elbiseleri teker teker çıkardıkça ben etrafa yayılan kokuyla acı çekiyorum. Hala yaşıyormuş gibi, korkunç bir ilüzyon...

Sonunda kumaşların üzerinde herhangi bir leke—en önemlisi de kan lekesi—bulamadığında bana bir fiş ve birkaç dolar veriyor, ama kaç para olduğunu saymıyorum. Birazdan sokağın köşesindeki evsiz için bir metro bileti ve bir parça ekmek alacak kadar olmasını umarak fişi ve paraları alıp teşekkür ederek dükkandan çıkıyorum.

Eşimden kalan son parça da benden kopuyor ve soğuk kış rüzgarı onun üzerimde asılı kalan kokusunu da yavaş yavaş silerken ben üzerine karton kutular kapatarak kardan korunmaya çalışan evsiz adamın yanına eğiliyorum. “Beş blok ötede yeni bir sığınak açıldı.”

Karton kutu inip yaşlı adamın kısık gözleri beni bulduğunda kokmuş nefesiyle soruyor. “Sen nereden biliyorsun?”

“Az önce önünden geçtim, al, bu parayla metroya bin, B treni şuradan—”

Uzanıp parayı elimden çekiyor. “B treninin nerede olduğunu biliyorum, tamam, çekil şimdi!”

Huysuz adama başımı sallayarak tekrar doğruluyorum ve çok geçmeden arabamı bıraktığım çıkmaz sokağa girdiğimde gölgelerin içinde birisi beni görmekten korkmuş, sıçrayarak acı dolu boğuk bir ses çıkarıyor. Genç bir kızın sesi...

“Hayır—istemiyorum...”

Ben onun kim olduğunu bilmiyorum, ama onun beni birisiyle karıştırdığı açık. “Sana zarar vermeyeceğim, bu benim arabam,” diyerek onun kendini sıkıştırmaya çalıştığı köşeye ilerliyorum. “Hey, yardıma mı ihtyacın var?”

Sokağı kapatan duvarın arkasından yükselen lamba kızın yüzünü hayal meyal aydınlatıyor. Sarışın, zayıf, yüzü kir pas içinde ve eliyle karnına bastırıyor.

“Yaralı mısın?”

Soruma karşılık daha da kıvranarak yüzünü duvara çeviriyor, işte o zaman görüyorum ki “yaralı” ifadesi onun durumu için oldukça hafif. Üzerindeki yıpranmış elbisenin belden aşağısı tamamen kan içinde, aldığım kokuya bakılırsa da günlerdir yıkanmamış ve eti çoktan çürümeye başlamış. “Ne kadar zamandır bu haldesin?”

Cevap vermiyor. “Adın nedir?”

Konuşmam ona olduğundan daha çok acı verir gibi bir ses çıkarıp tek eliyle yere bastırarak kalkmaya çalışıyor, ama yarası derin, hareket ettiği anda karnından akan taze kanın kokusunu alabiliyorum. “Tamam, hareket etme. Bir evin var mı?”

Ağlamaklı bir ses çıkarak başını duvara yaslıyor ve yüzü tamamen ışığa çıktığında çamurla lekelenmiş teninde yemyeşil gözleri parlıyor. “Acıyor...”

“Ne kadar zamandır böylesin?” diye tekrar soruyorum, ama aklında acısından başka hiçbir şey yok, tamamen şokta. Başını iki yana sallayarak elini daha sıkıca karnına bastırıyor ve gözlerinden yaşlar süzülerek yalvarıyor. “Yardım et—lütfen...”

Yapabileceğim tek şey bir ambulans çağırmak, ama o gelene kadar çoktan ölmüş olacağı kesin. O da öleceğinin farkında olmalı ki acı dolu inlemeleri güçsüz, sesi çaresiz...

“Hey, bana bak—yüzünü çevir—” Uzanarak yüzünü tutup kapanmak üzere olan gözlerinin içine bakıyorum. “Şimdi seni kaldıracam, canın yanacak, ama dayan, anladın mı?”

Yapmamamı istermiş gibi başını ellerimden kurtarmak için bir sağa bir sola çeviriyor.

“Yardım etmek için, zarar vermeyeceğim, söz veriyorum—”

Ben onun beni itecek kadar güçlü olmadığını düşünürken yaralı kız bir anda başını çevirip elimi ısıyor. “Hayır—istemiyorum!”

O anda karmakarışık aklından ona ne olduğunu görüyorum. Buna benzer bir sokak arasında, üç—hayır dört adam, biri bıçaklı, elbisesini kaldırmasını söylüyorlar—itiraz ediyor—bıçak tenine giriyor, ama canı bir tek bıçaktan değil, bacaklarının arasından zorla kendini ona iten adamın yüzünden yanıyor. Adamların yüzünü göremiyorum—karanlık...

Ben sarsılarak gerilerken yaralı kız kasılarak karnına bastırıyor.

Onu burada bırakamam. Kimsesi yok. Adı yok, evi yok, parası yok. Ölecek.

“Tamam, geçecek, söz veriyorum—hadi, iki elini de karnına bastır—böyle.” Duvarı tutan elini de diğer elinin üzerine koyup karnına bastırıyorum ve ona başka hareket şansı bırakmadan bacaklarının altından ve sırtından kavrayıp kucağıma alıyorum. Artık sesi çıkmıyor, acıdan bayılmış olduğunu düşünerek el yordamıyla kapının kolunu bulup açıyorum ve onu arka koltuğa yatırıyorum.

Bundan sonra ne yapacağım konusunda belirli bir fikrim yok. Düşünmek ve mantıklı davranmak yerine arabamın arka koltuğunda sokak kenarında tecavüze uğrayıp bıçaklanmış, isimsiz ve evsiz bir kızla yola çıkıyorum.

*

Arabayı garaja sokup otomatik kapı arkamdan kapanırken aceleyle dışarı çıkıyorum. Arka koltuktaki nefes sesleri son birkaç dakikadır duyulmuyor, korkuyla kapıyı açıp yaralı kızın üzerine eğilerek kulağımı kalbine yaslıyorum. Çok hafif bir vuruş duyuyorum, ama fazla dayanmayacağı kesin.

İki yana düşmüş elleri toplayıp kızı tekrar kucakladığım gibi kaldırıyorum ve geride kalan kanlı döşeme ve koltuklara aldırmadan garajın merdivenlerinden çıkıp doğrudan eve giriyorum. Ne bu ev, ne de içindeki eşyalar bana ait, ama sırrımı bilen çok varlıklı bir aileden dostlarım olması işime yarıyor. Yaklaşık on senedir tek bir kuruş vermeden Gallo ailesine ait olan bu evde yaşıyorum ve kimse bana yaptığım hiçbir şeyle ilgili soru sormuyor. Ancak bu sefer halının üzerinde gittikçe genişleyen kan lekesini gördüklerinde ne yapacaklarını tahmin edemiyorum.

“Hey—beni duyuyor musun? Buradayım...”

Başı bıraktığım anda yana düşüyor, nefesi varla yok arası ve tamamen şuursuz. Vaktimin gittikçe tükendiğini anladığımda o anda karar vererek ayağa fırlıyorum. Odanın bir ucunda, viski kadehlerinin olduğu barın en alt çekmecesinden büyük boy bir şırınga ve plastik bir turnike çıkarıp tekrar kızın yanına gidiyorum. Halıdaki kan lekesi gittikçe

büyüyor. Turnikeyi sol dirseğimin hemen üzerinden koluma bağlayıp iyice sıkıştırıyorum. Sol avcumu açıp kapatırken şırıngayı pakedinden çıkarıp iğnesinin üzerindeki kapağı dişimle çekerek bir kenara atıyorum ve hiç düşünmeden kolumdaki şişmiş damarın üzerine batırıp kanı çekiyorum.

Yerdeki kız ölümüne kanarken ben şırıngayı onu kurtaracak kanımla dolduruyorum ve tamamı dolduğunda dişimle turnikeyi açıp iğneyi kolumdan çıkarıyorum. İğneyi kızın buz gibi kollarından birine batırdığımda kanına karışan zehirin yanında aynı şırıngayı kullanmış olmamız hiçbir şey ifade etmiyor. Birkaç saat sonra bütün yaraları kapanıp kanımla birlikte ona verdiğim zehir yüzünden vücudunu bambaşka bir ağrı kapladığında en azından nefes alıyor olacak.

*

Dakikalar geçmek bilmiyor. Gustave beni yarattığı gece başımda beklediği saatlerin hikayesini anlatırken abartmıyormuş. Sanki zaman durmuş gibi. Her geçen saniye onun uyanacağına olan inancım artmak yerine azalıyor. Daha önce kimseye kanımı vermedim, kimseyi kendim gibi zehirli bir insana—bir *vampire* çevirmedim, ama nasıl olması gerektiğini biliyorum.

Belki de doğru yapamadım, başaramadım. Ölü damarlarında benim kanımın asılı kaldığı bir cesetle evin ortasında oturuyor olabilirim.

Ben umudu kesmiş, yardım için birilerini aramayı düşünürken ölü kız bir kabustan uyanırmış gibi irkilerek gözlerini açıyor ve bütün bedeniyle kasılırken ilk çıkardığı ses acıyla eve yayılan bir haykırış oluyor.

Ben atılarak onun ağzını kapatırken o şokla büyümüş yemyeşil bakışlarını bana diyor, elleri bileklerime asılıyor, bacakları kıvrılarak karnına bastırıyor ve az önce ölü olan kız şimdi dirilmiş, tekrar güçlü bir şekilde atmaya başlamış kalbinden vücuduna yayılan zehire alışmaya çalışırken bana sokularak saklanıyor.

“Tamam, geçecek. Çok az kaldı...”

Ben ona usulca geçeceğini söyledikçe o daha büyük bir acıyla kıvranıp belime, bacaklarıma asılıyor. Az önce sessizlikten bana işkence olan saatler şimdi bu kızın acısıyla tam bir cezaya dönüşüyor.

Günler gibi geçen dakikalardan sonra kız sakinleştiğinde başını yerden kaldırarak bana bakıyor. “Su...”

Asıl istediği şeyin kan olduğunu henüz bilmiyor.

“Önce temizlenmek ister misin?” diye soruyorum. Başını eğerek üzerindeki elbiseye bakınca aniden susuzluğu aklında geri itip en son yaşadıklarını bütün netliğiyle hatırlıyor ve ağlamaklı bir sesle karnına sarılıp bacaklarını kendine çekiyor.

“Beni bıçakladılar!”

“Biliyorum, ama şimdi iyisin.”

Başını iki yana sallayarak yere bastırıp aceleyle ayağa kalkıyor ve karnına bastıran elleriyle sanki üzerinde bir şey arıyor. "Kimsin sen? Bana ne yaptın?"

Durumu nasıl açıklayacağım konusunda zerre kadar fikrim yok. "İyileştirdim."

"Nasıl?"

"Kanımla..."

Söylediklerim ona hiçbir şey ifade etmiyor. Yavaşça dönerek elbisesinde açılan yırtığın arasından tenini gösteriyor. "Yara çok derindi—nasıl?"

"Biraz daha iyi olduğunda anlatacağım—"

"Adın nedir?"

"Lenin. Senin adın nedir?"

Duruyor, düşünüyor, kaşları çatılıyor ve hemen sonra başını iki yana sallıyor. "Hatırlamıyorum—yok, adım yok. Benim gitmem gerek..."

"Bekle!"

Kolundan tutup onu çekince silkelenerek beni itiyor. "Bak, yardım ettiğin için sağol, ama benim gitmem gerek."

Birkaç saat önceki o çaresiz, güçsüz kız şimdi kartal kesilmiş, bana kafa tutuyor.

"Nereye gideceksin?"

"Sana ne!?"

"Evsiz olduğumu biliyorum, lütfen, sana zarar vermek için söylemiyorum. Bu gece burada kal."

Beni tedirgin bakışlarla baştan aşağı süzüyor. Tavrına bakılırsa daha da kötü şeyler yapmış olduğuna tahmin ediyorum, ama dört adama birden karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğu da belli.

"Birkaç saate kadar güneş doğacak, sen güneşe çıkamazsın."

"Çıkarım—"

"Artık çıkamazsın."

"Nesin sen? Doktor mu? Ne yaptın bana?"

"Şimdi söylesem de inanmayacaksın, bugün burada kal, temizlen—"

"Söyle. Ne yaptın bana?"

Sarı saçları kan ve pislikle birbirine yapışmış, yüzü çamur içinde, elbisesi yırtık ve kanla kaplı, ama zihni açık, kararlı, inatçı.

"Ben bir vampirim ve artık sen de öylesin."

Kaşları çatılıyor, korkuyla yutkunarak kaçmak için geriliyor, deli herifin teki olduğumu düşünüyor, her türlü yalana sarılıp kızları öldüren seri katillerden biri olduğumu... Delilik ve şiddet bilmediği bir şey değil, kafasındaki sayısız örnekle karşılaştırıyor, daha önce yüzümü görüp görmediğini ya da en kötüsü, ona saldıran adamlardan biri olup olmadığını hatırlamaya çalışıyor.

Söylediğim şeyler ne kadar anlamsız ve deli saçması gelirse gelsin, aklının bir köşesi onu kurtardığının da farkında. Bana uzandığını ve yardım dilediğini, onu o karanlık sokaktan çıkarıp buraya, bu sıcak eve getirdiğini hatırlıyor.

“Vampir diye bir şey yok—sakın yaklaşma bana!”

Elbette hayatı boyunca vicdansız canavarlardan farksız bir ton insanla karşılaşmış olması onu vampirlere inandırmak için yeterli değil. Neyse ki onu ikna edecek çok basit bir kanıtım var.

“Ağzını açıp dilini damağına bastır, ne hissediyorsun?”

Eli kapiya uzanıyor, ama yine de ağzını aralayıp söylediğim gibi dilini damağına bastırıyor ve bir an acıyla irkilip sonra şokla bana bakıyor. “Ne yaptın bana!?”

“Onlar yeni delicilerin, kendi dişlerinin deriyi delmesi zor. Kanımdaki zehir hızlı bir mutasyonla seni değiştiriyor—”

“Ne saçmalıyorsun!?”

“Aynı şeyi alt damağına da yap, parmağının ucuyla kontrol et, dişlerinin arkasında iğne gibi uzun dişleri hissedeceksin.”

Benden korkuyor, ama söylediğimi de yapıyor. Damarlarındaki zehir onu değiştirdiği kadar bana da bağlıyor, ama henüz tam olarak farkında değil. Benim daha önce görmediği bir yabancı olmam ve aynı gün içinde hayatının en büyük travmasını yaşamış olması da duruma pek yardımcı olmuyor.

Parmağının ucu damağının içindeki iğne gibi dişlere dokunduğunda dehşetle elini çekerek ağzını kapatıyor, bense başımı sallıyorum. “Kedilerin pençeleri gibi çalışıyor. İhtiyacın olduğunda oradalar, dikkat et, alışana kadar dilini birkaç kere keseceksin.”

Ben konuşurken onun aklından milyonlarca şey geçiyor; çoktan ölmüş olabileceği, cennet, cehennem, iblisler... Şokla ellerini ağzına kapatıp sırtını kapiya yaslayarak yere çöküyor. Artık inanmaması için hiçbir sebep yok.

* * *

12. Imogen

[Yiruma – River Flows in You]

Alnıma dokunan yumuşak ve serin bir şeyin hissiyle gözlerimi açtığımda babamın sesini duyuyorum. "Imogen? Buradayım..."

Başımı çevirip onu ve elindeki bezi gördüğümde gözlerimi kırıştıtararak etrafıma bakıyorum. "Ne kadar oldu?"

"İki gün. Nasıl hissediyorsun?"

Elimi başıma bastırarak yutkunarak yatakta doğrulmaya çalışıyorum, o sırada babam elindeki bezi bırakıp bana yardım ediyor, sırtıma bir yastık koyup üzerimdeki örtüyü düzeltiyor.

"Başım ağrıyor, susuzum..."

Babam baş ucumda duran tanıdık kupayı ellerime verdiğinde nefes bile almadan ılık kanı kafama dikip doya doya içiyorum. Kupa boşaldığında tekrar göz göze geliyoruz.

"Fazla tepki gösterdim..." diyor ve uzanıp saçlarımı yüzümden geriye iterek başımı okşuyor. "Senden hıncımı almak için özü içirmedim, biliyorsun değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Düşüncesiz davrandığının farkındayım, özür dilerim."

Gülümsüyor, ama hala tam olarak rahatlamış değil.

"Ne oldu baba?"

"Imogen hala aynısın, fark etmedin mi? Mine çiçeğine rağmen..."

Kaşlarımı çatarak ellerimi kaldırıp üzerimdeki bornozun kollarını sıyrıyorum. Kurumuş kremin çatlakları arasından görünen tenimde tek bir kızarıklık bile yok. "Ne demek oluyor bu?"

"Öğrenmek için özün etkisini atlatıp uyanmanı bekliyorduk. Gustave burada..."

"Gustave mı? Nerede—bizim evimizde?"

Babam başını salladığı gibi ben yataktan fırlıyorum, ama ben daha aşağı inmeyi bile düşünmeden kapı açılıp uzun boylu, sarışın bir adamın ittiği tekerlekli sandalye üzerinde buruş buruş, yaşlı bir adam giriyor. "Gustave?"

Emin olamadığım için bir an babama bakıyorum, ama Gustave gülerek eliyle bana işaret ediyor. "Benim ufaklık, benim, gel..."

Şaşkınlık ve tanımlayamadığım bir üzüntü arasında bir yerlerde gidip Gustave'a sarılıyorum. O kadar ince, o kadar güçsüz ki... Yıllar önce tanıdığım o gencecik, yakışıklı adamdan geriye kalan sadece parlak mavi gözleri.

"Tamam, geri kalanlar çıksın, ben Imogen'le özel olarak görüşeceğim."

Ne babam ne de Gustave'la beraber gelen sarışın adam itiraz ediyor, ikisi de odadan çıktıktan sonra kapı kapanınca ben yatağın ucuna oturup Gustave'a bakıyorum. "Ne kadar zamandır böylesin?"

"Neredeyse 13 sene ağzına bir damla kan koymadığın zaman böyle oluyor ufaklık. Sen beni boşver, yaklaş, kolunu uzat."

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum, ama yine de onun önünde diz çökerek kolumu açıp kucağına bırakıyorum.

"Kanının tadına bakacağım. Bizden habersiz işler çeviriyormuşsun."

Gustave'ın yaşlı ve titrek parmakları bileğimde dolaşırken başımı sallıyorum. "Bir insanın kanını içtim, o zamandan beri güneş bana etki etmiyor. Tekrar insan mı oldum Gustave?"

Yaşlı adam omuzları sarsılarak gülüyor. "Sen bunu masal mı sandın ufaklık? Elbette insan olmuyorsun, ama bir şeylerin değişti belli," diyerek bileğimi dudaklarına götürüyor, ama hemen sonra yarı yolda duruyor. "Eski yöntemle yapacağım ama sen de baban gibi şırınga meraklısıysan—"

Başımı iki yana sallıyorum. "Sen nasıl istersen..."

Gustave gülümseyerek bileğimi kaldırıp dudaklarını dişlerinin üzerine çekiyor ve biraz sonra küçük iğneler derimi deldiğinde hafifçe yüzümü buruşturuyorum, ama çok geçmeden Gustave kolumu iterek aldığı kanı hemen tükürüyor.

"Gustave! Ne var—ne olmuş?"

"Lenin ve Erika'yı çağır."

Acele bir şekilde kapıyı açıp diğerlerine sesleniyorum, birazdan üçümüz de Gustave'ın karşısına dizildiğimizde yaşlı adam gözlerinde daha önce rastlamadığım bir endişeyle bize bakıyor.

"Tahmin ettiğin gibi Imogen'in kanı değişmiş Lenin. Malena gibi..."

Malena adını duyar duymaz babam sanki şu ana kadar duyduğu en kötü haberi almış gibi çenesini sıvazlamaya başlıyor. Güneşin elinden kurtulabilmiş olmam acı verici yanıklardan daha büyük bir trajediymiş gibi hem babam, hem de Gustave düşünceli bakışlarla beni izliyor.

"Malena kim?" diye soruyorum.

Annem de en az benim kadar bihaber. "Lenin, Malena kim?"

Babam durumu açıklamak için doğru kelimeleri aramış gibi görünüyorken Gustave lafa giriyor. "Malena çok eski bir dostumuzdu, 50 yıl önce öldü. Senin yaşlarında vampir olmuş genç bir kızdı. İkinci eşini bulduğunda senin gibi güneş onu da etkilememeye başladı. İttiği insanın kanına özel olan bir şey bu."

Şaşkınlıkla babama bakıyorum. "Ne yani? Bu kadar mı? Ruben'in kanını içtiğim için artık güneşe çıkabiliyor muyum?"

Babam memnuniyetten çok, garip bir sıkıntıyla gülerek ellerini iki yana açıyor. "Öyle görünüyor. Gustave, yanılıyor olamazsın değil mi?"

"Elbette olamam! Malena'nın kanının tadını biliyorum. 346 yıldan sonra yanılacak yaşı geçtim Lenin, laflarına dikkat et."

Babam derhal susarak usulca özür diliyor, ama şu anda ikisinin arasındaki o yüce bağ beni pek ilgilendirmiyor. Eğer bu doğruysa, güneşe çıkabiliyorsam...

"Artık vampir değil miyim!?"

Gustave bu sefer de bana kızıyor. "Aklın hep masallara çalışıyor, değil mi? Şöyle bir şey demedim. Sadece güneşe ıkabiliyorsun dedim, ama bu senin düşündüğün kadar kolay bir şey değil. Seçtiğin eşi ömrünün sonuna kadar korumak zorundasın. Malena'nın durumu öğrenildiğinde eşinin peşine ne kadar çok kaığın takıldığını tahmin bile edemezsin. Herkes senin gibi olmak isteyecek Imogen, ama buna izin veremeyiz."

Sudan ıkmiş balık gibi etrafımdakilerin yüzlerine bakıyorum. Babam sanki burada değil, ne kadar uzun olduğunu bilmediğim yıllar öncesindeki o kızı, Malena'yı düşünüyor gibi görünüyor ve Gustave çenesini sıvazlayarak beni incelerken sadece annemin yüzü gülüyor. Babamı bırakıp annemin yanına gidiyorum.

"Güneşe ıkabiliyormuşum duydun mu?"

Annem saf bir mutlulukla başını sallıyor, sadece benim iyi olduğumu bilmek onun için yeterli. "Harika bir haber bu Imogen!"

İkimiz odadaki iki erkeğin aksine gülüşerek sarılırken Gustave bizim mutluluk tablomuzun üzerini acımadan çiziyor. "Dediklerimi duydun değil mi Imogen? Eşinin kanı çok değerli ve herkes senin şimdiye kadar tanıştığın vampirler kadar iyi niyetli değil."

"Bir tek vampirler mi?" diyerek babam araya giriyor. "Kan tüccarlarının eline geçerse kontrolü kaybederiz."

Annemin kollarından çıkarak babamla Gustave'ın arasına giriyorum. Eğer ben şimdi müdahale etmezsem biraz sonra Ruben'in bir kafese kapatılmasına karar verecek kadar çok komplo teorisi retecekler. "Korkularınızı anlıyorum, gerçekten. Ruben'i koruyabilirim."

Gustave gülümsüyor, ama bu onaylayıcı bir tebessüm değil, benim saflığıma gösterdiği bir tepki. "Her saniye yanında olmadığın sürece onu tam anlamıyla koruyamazsın ufaklık."

"Mine ieği z. Yeteri kadar içerse kanı en az bir hafta işe yaramaz, değil mi? Ona bir zararı yok, en kolay sigorta."

"Aynı şey senin için de geçerli," diyor Gustave. "zn etkisi geçene kadar sen de o insanın kanını iemezsin, çok dikkatli olman gerek. Başarabilir misin?"

Kendimden emin bir şekilde sallıyorum. "Elbette!"

Gustave ikna olmuş gibi görünüyor, ama babamın bakışlarında hala aynı derin endişe var. "Ruben bilirse işin daha kolay olabilir—"

"Hayır, daha değil. Ruben kaçmasına izin veremem baba. Söz veriyorum, yıl sonunda benimle birlikte konseyin karşısında olacak, ama bana biraz zaman ver."

Bir itiraz geleceğini hissediyorum, ama babam konuşamadan Gustave araya giriyor. "Kızı rahat bırak Lenin, zamanı gelince söyleyecek. Herkes senin gibi ilk günden baklayı ağzından çıkarmıyor."

Babam itaatkar bir şekilde başını salladığında annem glerek onun koluna giriyor, bense gülümseyerek Gustave'a dönüyorum. "Sağol Gustave."

Gustave uzanıp ellerimden birini tutarak öpüyor, sonra kapıya dönüp dışarı sesleniyor. "Asgard! İşimiz bitti, gidelim."

Ben kaçamak bakışlarla babama bakarken Asgard geliyor ve Gustave'ın tekerlekli sandalyesinin arkasına geçtiğinde yaşlı vampir yine bize dönüyor. "Gilda'yı da durumdan haberdar edeceğim, yıl sonunda hala hayatta olup olmayacağım kesin değil. Bu süre içinde yardıma ihtiyacınız olursa onu da arayabilirsiniz."

Gustave'ın söylediği şey benim içimi bile bu kadar acıtıyorsa babamın ne kadar üzüldüğünü tahmin bile edemiyorum. Yine de ikimiz de onaylayarak başımızı sallıyoruz. Ben Gustave'ın yaşlı formunu izlerken bir an için arkasındaki Asgard'la göz göze geliyoruz, sarışın adam yüzünde tek bir kas bile oynamadan bana hafifçe başını eğerek selam veriyor, ben de aynı şekilde onu selamladıktan sonra babam onlarla birlikte odadan çıkıyor.

"Ruben belki yüz kere aradı," diyor annem ve telefonumu uzattığında asırlık kan emicilerin odaya getirdiği o gri hava bir anda dağılıyor. Aklım neyin iyi neyin kötü olduğunu şu anda hesaplayabilecek durumda değil, o yüzden Ruben'in adını duyduğunda ona sarılıyor.

"Mesaj bırakabileceğini söyledim. Al bakalım..."

Öyle bir heyecanla telefona sarılıyorum ki annem gülerek odadan çıkıp beni yeni sırrım, yeteneğim, her neyse onunla ve Ruben'in mesajlarıyla başbaşa bırakıyor.

*

"Üşüyeceksin..."

Omuzlarıma battaniyenin sıcaklığı dolanırken babam barın girişindeki merdivenlerde yanıma oturuyor. Gökyüzü yavaş yavaş siyahtan soluk bir maviye dönerek güneş geldiğini haber verirken ben ilk defa kaçmak yerine heyecanla o sarı topun yüzünü göstermesini bekliyorum.

Yirmi yıldır güneşin artık sadece perdelerin arasından sızan incecik bir ışık hüzmesi olduğunu kabullendikten sonra şimdi onu tekrar tüm ihtişamıyla görebilecek olmam tam bir mucize.

Ne yazık ki babam benim kadar heyecanlı değil.

"Malena nasıl biriydi?" diye soruyorum.

Bileğindeki saati çevirip göz ucuyla bana bakıyor. "İyi?"

Gözlerimi devirerek gülüyorum. "Ondan şüphem yok. Nasıl yaratıldı? Nereden geliyordu?"

"Gilda'nın yarattığı bir vampirdi, ama onun da senin gibi zorunluluktan yaratılıp yaratılmadığını merak ediyorsan hayır, Malena kendi isteğiyle Gilda'ya geldi. Gilda'nın o zamanlardaki eşinin çok yakın bir arkadaşıydı, sırrı paylaşan varlıklı bir ailenin tek kızıydı."

Elbette her yaratılışın ardında benimki gibi bir trajedi olmak zorunda değil.

“Malena’yı benim gibi yapan eşi nasıl biriydi peki?”

“Önemli bir özelliği yoktu, sadece zamanına göre oldukça açık görüşlü bir kadındı.”

Kaşlarım hayretle kalkıyor. “Malena’nın eşi kadın mıydı?”

Babam manalı bir gülümsemeyle başını sallıyor. “Öyleydi, ama senin düşündüğün gibi değil. Eşi evliydi, çocukları vardı ve hiçbir Malena’nın varlığından haberdar olmadı.

Yıllarca çok yakın oldular, birbirlerinin en iyi dostuydular.”

“Zor olmalı...”

“Günümüzde zor olabilir, ama bundan 100 yıl önce sır saklamak daha kolaydı. Ben o zamanlar gençtim, senin yaşında—belki bir iki yaş daha yaşlıyım, ama yine de gördüklerim beni hala şaşırtabiliyordu. Malena’nın durumunu öğrendiğimde ona çok özendiğimi hatırlıyorum. Şimdi biraz da o yüzden korkuyorum...”

Babam omuzlarıma sarılıp beni kendine çekiyor. “Senin sahip olduğun şeyi kıskanacak ve çalmak isteyecekler.”

“Ben izin vermediğim sürece hiçbir şey yapamazlar baba. Söz verdim, Ruben’i koruyacağım.”

“Yapacağından şüphem yok Imogen, ama bu mucizevi olduğu kadar taşıması güç olan bir sorumluluk. Senin için yeteri kadar sevinmediğimi düşünüyor olabilirsin, ama sevinyorum, sadece ilk defa yaşadığın bir şeyin bu kadar zor olmamasını dilerdim.”

Başımı kaldırarak babamın çenesinin altından onun bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. “Bana güvenmiyor musun?”

“Elbette güveniyorum, ama senden başka kimseye güvenemediğim için yine de korkuyorum. Bir eş sahibi olmak, ona durumunu açıklayıp güvenini kazanmak zaten zorken bir de bununla uğraşmak zorundasın.”

Onun endişeli ifadesine karşılık çekingen bir tebessümle ona bakıyorum. “Kötü tarafını düşünmeden önce biraz zevk alabilir miyim?”

Babam gülümseyerek başımı öpüyor ve başını sallıyor. “Tabii alabilirsin. Ben içeri girmek zorundayım, benim için de izle.”

“Baba, özür dilerim, hepinizi hazırlıksız yakaladım—”

“Çoktan affedildin...”

Babam karanlığa geri dönerken ben hediyesini açmayı bekleyen sabırsız bir çocuk gibi heyecanla gökyüzüne dönüyorum. Uzun zamandır görmediğim bir dostla tekrar bir araya gelmek gibi bir duygu bu, ya da bozuk bir televizyonun bir an için her şeyi net göstermesi kadar heyecanlandırıcı, rahatlatıcı. Bir daha ne zaman bozulacağını bilmiyorum, ama şimdi seyredebildiğim kadar seyretmeliyim.

Güneş kimisi için sadece günün yarısında ışığı sağlayan bir kaynak, büyük sıcak bir yıldız olabilir, ama benim için her zaman çok daha önemliydi. Gözlerimi kapatmaya bile korktuğum gecelerin sonunda köşeyi dönmek üzere olan canavarları kovan, soğuktan titrediğim anlarda yüzünü gösterip beni ısıtan ve yorgunluktan parmaklarımı bile hareket ettiremediğim zamanlarda silemediğim gözyaşlarımı kurutan eski bir dosttu o. Yirmi yıl önce karanlık bir sokakta, dostumun bana yetişmesine daha saatler varken,

masumiyetimle birlikte ışığım da elimden alındı. Belki de güneşim, o sıcak dostum beni o kadar seviyordu ki canıma karşılık bir daha bana görünmemeyi bile kabul etti.

Şimdi her şey çok farklı. Beni ve dostumu birbirimizden daha çok düşünen biri, bir güç ikimizi tekrar bir araya getiriyor. Dakikalar sonra güneş karşıdaki tepelerin arasından görüldüğünde battaniyeyi omuzlarımdan bırakıp gülümseyerek güneşin yavaş yavaş bana sarıldığını hissediyorum. Bu seferki buluşmamız çok daha aydınlık, çünkü artık korkmuyorum, karanlık köşede bekleyen canavarlar uzun zamandır buralara uğramıyor ve soğuk artık beni üşütmüyor.

Güneş ışığı uzun ağaçların tepesindeki yapraklardan başlayarak her şeye gecenin çaldığı parlak renklerini teker teker geri verirken babamın az önce söylediklerini daha iyi anlıyorum. Sahip olduğum şeyi kıskanacaklar ve benden çalmak isteyecekler. Eğer öğrenirlerse...

* * *

13. Ruben

[Kevin McHale – *Dancing With Myself*]

"Suk, tuzu uzatır mısın?"

Suk uzanıp benim tepsimin hemen yanındaki tuzu alarak Ateş'e uzatırken ben kaşığımdaki mısır gevreğini yarı yolda indirip kasenin içine geri bırakıyorum. "Daha ne kadar böyle devam edeceksin? Ben Tori'yi öptüm, sen gözümü yumrukladın, eşitlenmedik mi?"

"Suk, biraz da peçete verir misin?"

Suk'un elini iterek dibimde duran peçeteliği ben Ateş'e uzatıyorum. "Yeter artık Ateş, hadi..."

Keçi inadinın kitabını yazan kuzenim peçetiliği almak yerine tabağındakileri yarım bırakıp ağzını elinin tersiyle silerek tepsisiyle birlikte masadan kalkıyor. Oturduğum yerde dönüp arkasından sesleniyorum. "Ateş! Abartıyorsun!"

Cevap olarak Ateş'in sol orta parmağı kalkıyor ve o öfkeyle uzaklaşırken ben tekrar masaya dönerek iç çekiyorum. "Zamanda geri gidip olanı geri alamam! Ne yapmamı bekliyor?"

"Tori'den yardım istesek?"

"Tori'nin benim acımdan zevk aldığı kesin Suk, işe yaramaz."

"O zaman ikinizi gerçekten eşit duruma getirelim."

Langton'ın binbir anlama gelebilecek çok gizemli teklifiyle Suk ve ben ilgiyle ona bakıyoruz ve Dedektif Sherlock Holmes'un ülkesinden gelen arkadaşımız sırtınca ne demek istediğini anlıyorum. "Olmaz, Imogen olmaz. Ne yani, kuzenimle barışmak için Imogen'i mi kullanacağım? Kesinlikle olmaz."

"Imogen'e söylersen kabul eder, kafa kız."

"Imogen'in canayakın ve hoşsohbet olması onu garip ilişki oyunlarına dahil edebileceğim anlamına gelmiyor. Daha yeni tanışıyoruz—"

"Ateş'in burnunu sürtmek Imogen'in hoşuna gider—"

"Dolaylı yollardan evet, ama böyle bir şey—"

"Daha ne biçim bir şey olduğunu bile bilmiyorsun Ruben."

Ben itirazıma destek aramak için Suk'a döndüğümde son iki haftadır her konuda suç ortağım olan ufak adam başını sallıyor. "Langton haklı olabilir."

"İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız!" diyerek tepsimi aldığım gibi masadan kaçarcasına uzaklaşıyorum, ama çok geçmeden sağ ve soldan etrafım tekrar sarılıyor. Solumdaki Langton hala tepsiden bir şeyler yerken bir yandan da konuşuyor. "Çok ciddi bir şey yapalım demiyorum. Yatağa girmelerine gerek yok, sadece yanlış anlaşılacak bir durum olsun—ipler tamamen senin elinde dostum."

Langton'ın söylediklerine kulaklarımı kapatmaya çalışarak tepsinin içindeki boş paketleri ve kağıt bardakları çöpe atarken bu sefer Suk devreye giriyor. "Bence çok mantıklı. Sen Tori'yi reddetin değil mi? Tamamen suçsuzdun—"

"Pek sayılmaz," diyorum ama beni benden bile korumaya kararlı olan Langton hemen araya giriyor.

"Platonik olarak ne hissettiğin önemli değil, önemli olan eyleme geçirip geçirmediğin. Kız senin üzerine atlamış, sen reddetmişsin, bitmiştir."

Langton yine bilmişlikle sırtarak bana göz kırptığında kaçmayacağımı anlıyorum, ama isteyerek yapmayacağım kesin.

*

"Geçin bakalım," diyerek Hank bize kimliklerimizi geri verip damganın kapağını açarken soruyor. "İki seferdir posta posta geliyorsunuz, diğer yarınız nerede?"

"Birazdan gelirler," diyor Suk. "Ruben'in kuzeniyle arası bozuk."

Hank yumruk yaptığım elimin üzerine damgayı basarken keyifle sırtıyor. "Sütlü kahveden kurtulmak işine gelmiyor mu?"

"Ateş sandığın kadar kötü değil Hank, hem kim olursa olsun küslükler bana göre değil. Gece uykularımı kaçırıyor."

Suk sırtımı sıvazlarken Hank gözlerini devirerek kapının önünden çekiliyor. "Anlaşıldı, geç Pamuk Prenses..."

Suk gülerek önden girerken ben de sonunda Pamuk Prenses olarak içeri giriyorum. Bar tıklım tıklım. Tatilden dönenlerin tamamı sanki burada soluğu almış, bize ayrılan masanın dışında tek bir boş köşe bile yok.

"Ruben! Suk! Bu taraftayım!"

Imogen'in sesini takip edip barın köşesinden insanları yararak bize geldiğini gördüğümde rahatlıyorum. Oldukça iyi görünüyor, yüzü ve kolları hala ilk gördüğüm gibi pürüzsüz ve yüzü gülüyor. Önce gelip Suk'a sarılıyor, sonra bana döndüğünde bir an ikimiz de ellerimizi nereye koyacağımızı bilemiyoruz ve sonunda tuhaf bir şekilde el sıkışır gibi olduğumuzda Imogen gülüyor. "Bu kısmı daha önceki derste görmüştük, biraz ileri atlayalım Ruben..."

Ben başımı sallarken Imogen ellerime tutunarak yükseliyor ve dudaklarımı hafifçe öpüp geri çekiliyor. "Masa hazır, birileri boğazımıza yapışmadan gidip oturalım—Julie!"

Biz el ele Suk'un arkasından masaya gidiyorken Julie yine koşturarak yanımıza geliyor, ama ben ne konuşulduğıyla pek ilgilenmiyorum. Imogen elimi tutuyor. Imogen, bar sahibinin sarışın güzeller güzeli kızı. Üç gün önce aynı yatakta uyandığım ve tadını hayal meyal hatırladığım kız...

"Ruben? Ruben duyuyor musun?"

Julie elini yüzümün önünde salladığında Imogen'e dalıp gitmiş bakışlarımı ona kaldırıyorum. "Evet, dalmışım, pardon..."

“Ne içiyorsun?”

“Diğerleri ne içiyorsa ondan.”

Julie anladığını söyleyerek hemen uzaklaşırken Imogen beni omzuyla hafifçe ittiriyor, ama ona döndüğümde gülümsemekten başka bir şey yapmıyor. Gerek de yok...

“Yüzüne bir şey olmamış.”

“Bu sefer ucuz atlattım,” diyor ve ben hastalığın ne durumda olduğunu soracakken daha ağızından bile çıkmamış olan laf Langton’ın masaya gelmesiyle kesiliyor.

“Herkes selam...”

Imogen onu duyunca beni bırakıp dikkatini o tarafa veriyor. “Türk lokumu nerede?”

Langton başıyla beni işaret ediyor. “Hala şuna kızgın. Tori’yle gelecekmış, bu akşam da onunla takılacaktı.”

Imogen kaşlarını çatarak elini benim koluma koyuyor, ama bakışları hala Langton’da. “Tori, Ruben’a atılıyor, Ruben reddedip üzerine bir de yumruk yiyor ama Etis hala o kızla mı takılıyor? Ben ona nereye takılacağını gösteririm—”

Ben gerek olmayacağını söyleyecekken Langton fırsatı hiç kaçırmadan asıl meseleye geliyor. “Aslında bizim bir planımız var—yani, benim bir planım var, Ruben şiddetle itiraz etse de ben senin de kabul edeceğini düşündüm.”

Imogen ilgiyle tek kaşını kaldırıyor. Langton en başından beri haklı olabilir mi?

“Planın benimle ilgisi nedir?”

Langton ellerini birbirine sürterek masaya biraz daha eğilip Imogen’e yaklaşıyor. “Ateş’i de Ruben’la aynı duruma düşüreceğiz. Ateş inatla Ruben’ın suçsuz olduğunu kabul etmiyor, kendisi de suçsuz olduğu halde zan altında kalırsa belki olayı çözeriz diyoruz—yani ben diyorum.”

“Türk lokumunu öpmemi mi istiyorsun?”

Langton gözleri parlayarak kabul edecekken ben kollarımla onların arasına girip Langton’ı geri itiyorum ve Imogen’in bakışlarını yakalıyorum. “Öyle bir şey yok! Öpüşmek zaten yok. İpler benim elimde—yani senin elinde. Imogen, boşver.”

“Hayır, hayır,” diyor Imogen ve benim koluma tutunup üzerinden Langton’a eğiliyor. “Cidden, ne yapacağız?”

“Imogen gerek yok—”

Kollarımı hapsetmiş olan kız elini kaldırıp ağızma kapatıyor. “Merak ediyorum, sen biraz bekle. Evet Langton, aklında ne var?”

Ben ağızımı kapatan elin altından itiraz ederken masadaki üçlü, planı yapıp onaylıyor ve ben ne kadar istemesem de Imogen birilerinin Ateş’in burnunu sürmesinin gerekliliğine tutkuyla inanıyor.

“Dokunmama bile gerek yok, ama işin çoğu Ruben’a düşüyor. Eğer abartırsa Ateş bir şeylerin döndüğünü anlar,” diyor Imogen ve dönüp bana bakıyor. “Kıskanç ve öfkeli erkek arkadaş olabilir misin Ruben?”

Ben cevap vermeden Suk ve Langton başlarını sallıyorlar.

“Geçen hafta ettikleri kavga gibi olursa Ateş’in şansı yok,” diyor Langton.

Suk da aynı ciddiyetle başını sallıyor. "Ruben zaman zaman korkutucu oluyor, katılıyorum."

Ben şaşkınlıkla nasıl biri olduğumu arkadaşlarımla gözünden görürken Imogen keyifli, kollarımı bırakarak omzumu sıvazlıyor. "O zaman güzel. Biraz eğlenelim..."

*

"Yeter, ben gidip Imogen'ı alacağım."

Masadan kalkmaya çalışıyorum, ama Langton ve Suk aynı anda beni kollarımdan çekip yerime oturtuyorlar. "Sen bir şey yapmayacaksın, Imogen'in nerede olduğunu takip et yeter."

Ben her an atılmaya hazır bir şekilde otururken Imogen elinde tıklım tıklım dolu bir tepsi, Ateş ve Tori'yle tanımadığım bir sürü insanın toplandığı masaya gidiyor. Bardakları sırasıyla dağıtırken Ateş ona bakarak bir şeyler söyleyince Imogen ona bir bakış atıp yüzünü hafifçe buruştururarak karşılık veriyor.

"Ne konuşuyorlar?" diye soruyor Suk.

Ben de aynı şeyi merak ettiğimi söyleyince Langton ikimizi birden cevaplıyor. "Süper sonik kulaklarım yok, birazdan anlarız."

Birazdan Ateş, Imogen'in söylediği bir şeye gülerken Imogen elindeki tepsiyle masaya yaslanarak Tori'yle Ateş'in arasına giriyor. Onun arkasında Tori ve birkaç kız birbirlerine tehlikeli bakışlar atarken ben sinirden kaşınmaya başlıyorum. "Hoşuma gitmiyor, ben yalan söyleyemem."

Langton kafamı kaşıyan elimi indirerek masaya bastırırken keyifle gülüyor. "Imogen gibi bir kız bulmak ne kadar zor biliyor musun sen? O yüzden yerinde olsam çenemi kapatıp keyfini çıkarırdım."

Suk da aynı heyecanla gülümseyerek renkli kokteyli içerken ben ellerim masada, kalbim ağzımda, Imogen'in tepsiyi *yanlışıklıkla* Tori'nin kafasına vurarak masadan uzaklaşmasını izliyorum.

Benzerini bulması çok zor olan Imogen tekrar bizim masamıza geldiğinde yüzünde kasıntı bir gülümseme var. "Kuzenin uçan dişi sinekle bile flört ediyor Ruben. Beraber olduğumuzdan haberi yok gibi?"

"Yok. O günden beri ortak odadaki koltukta yatıyor, değil ikimizden, gece nefes alıp almadığımdan bile haberi yok."

Ben bile biraz öncesine kadar beraber olduğumuzdan emin değildim, kaldı ki Ateş'in Imogen gibi bir kızla birlikte olacağını tahmin etmesi biraz zor. Kuzenimin bana olan inancı bazen gözlerimi dolduruyor.

"Daha iyi..." diyor Imogen ve hemen yanımdan Ateş'in masasını süzerken parmakları ensemdaki saçlarla oynuyor. Bu kız gerçekten benden hoşlanıyor.

Ben kendi kendime sırtırken Langton omzumdan dürtüp ne olduğunu sorar gibi kaş göz ediyor, ama hemen sonra Imogen'in elinin nerede olduğunu görünce sırtarak başını sallıyor.

Saçlarımın arasındaki parmaklar biraz sonra hafifçe boynumu sıkıyor. "Ben bara gidiyorum, siz takılın..."

Imogen'in elleri gidince başım geri düşecekken Langton başımı tutup eski yerine itiyor. "Ateş'i boşver, kızın yanına git."

"Ne?"

Langton başıyla bar tarafını işaret ediyor. "Ne dediğimi duydun, git Imogen'le ilgilen, kalk—"

"Ateş'in planı—"

Bu sefer de Suk ve Langton beni oturduğum yerden iterek masadan kaldırarak aynı şekilde barı işaret ediyorlar. "Git!"

Yakalarımı düzelterip gri tişörtümün belini pantolonuma sıkıştığı yerden kurtararak bara ilerliyorum, ama Imogen beni görmeden barın arkasındaki kapıdan bir yerlere gidiyor. Ben tam vazgeçip geri dönecekken Imogen'in babası bardan bana sesleniyor. "Imogen'i mi arıyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Evet efendim, ama işi var galiba—"

"Ofise gitti, gel, buradan geçebilirsiniz."

Hemen sonra barın sol tarafındaki bölmeden bardaklar kaldırılıyor ve altı boş olan tezgah kalkıp bana yolu açarken ben de diğer tarafa geçiyorum. "Teşekkür ederim efendim."

"Efendimlere gerek yok, adım Lenin. Sen de Ruben'sın, değil mi?"

"Evet efend—Lenin."

Bara geldiğimden beri ifadesi değişmeden herkese sırayla içki dağıtan asık suratlı adam hafifçe gülümsüyor ve az önce Imogen'in geçtiği kapıyı gösteriyor. "Imogen içerde."

Başımı sallayarak kapıyı tıklatıyorum ve içeri girdiğimde Imogen elinde birkaç kağıtla bana dönüyor. "Bunlar mıydı baba—Ruben?"

Kapıyı kapatırken elimle arka tarafı işaret ediyorum. "Baban burada olduğunu söyledi..."

Imogen gülümseyerek kağıtları bırakırken ben odanın ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum ve ellerimi ceplerime sokarak etrafa bakınıyorum. "Odada yalıtım var galiba."

"Odadaki yalıtımı sormak için mi geldin?"

Imogen'in alaycı bir gülümsemeyle gelen sorusunun üzerine odanın duvarlarına bakmayı bırakıp ona dönüyorum. "Ateş planından vazgeçelim demek için geldim."

"Neden? İyi gidiyordu?"

Başımı iki yana sallarken ona yaklaşıyorum, ben yaklaştıkça o benim gözlerime bakabilmek için yavaş yavaş başını kaldırıyor, sonunda aramızda hiç mesafe

kalmadığında ben ellerimi ceplerimden çıkarıyorum, o ufak elleriyle belime tutunuyor ve ikimiz de yarı yolda gülümseyerek öpüşüyoruz.

Dudakları benim dudaklarıma değdiğinde geçirdiğimiz geceden kalan parçaların arası doluyor ve Imogen'i öpmenin nasıl bir şey olduğunu tekrar hatırlıyorum. Ondan başka her şey önemsiz, kiminle kūs olduğum ya da saatler sonra güneş doğduğunda ne olacağı umrumda değil ve bu daha önce bilmediğim bir duygu. Bütün varlığım birisine bu kadar dönükken diğer hiçbir şeyi umursamamanın adı nedir?

Belimdeki eller bir an benden uzaklaşıp hemen sonra sıcak avuçlar boynumdan bana tutunduğunda dudaklarımız ayrılıyor ve Imogen'ın gülüşünü duyuyorum. Sadece kulaklarımla değil, ellerinden çıkıp kanıma karışıyor gibi hissediyorum. Bu kadar kısa zamanda beni bu kadar avcunun içine alabilmiş olması onun marifeti mi yoksa benim saflığımı mı bilmiyorum, ama bu çıtıpıtı kızda beni kendine çeken bir şey var.

"O gün seni bıraktıktan sonra çok korktum..."

Sesim çatlak heceler olarak çıkıyor ve Imogen yine gülümsüyor. "Ben de korktum, ama artık endişelenecek pek bir şey kalmadı. İyiyim, hatta o kadar iyiyim ki güneş artık bana saldırmaktan vazgeçmiş, biliyor musun?"

"Yani?" diyerek başımı geri çektiğimde Imogen alnıma düşen saçları geri iterek ellerini tekrar boynumda birleştiriyor. "Nasıl oldu ben de bilmiyorum, ama galiba uzun yıllar uslu bir hasta olmanın ödülünü alıyorum."

"Doktorun ne diyor?"

Zor bir soru değil, ama Imogen sessiz kalıyor. Dilinin ucundaki bir şeyi yutar gibi bir hali var.

"Kötü bir şey mi?" diye soruyorum. "Yoksa geçici mi?"

Imogen ellerini çekerek arkasındaki masaya dayanıyor. "Değil gibi, ama o kadar çok anlamadığım şey söyledi ki şimdi aklımı toparlayamıyorum..."

"Belki de mucize hasta olarak kayıtlara geçersin?"

Bakışlarını kaçırarak gülümsüyor, neler olduğunu anlatmak canını sıkıyor gibi görünüyor, ben de daha fazla üstelemiyorum. Geçiciyse bile inatla bunu ona düşündürmek pek hoş değil. Hem onun öncesiyle ilgili ne biliyorum ki şimdi olan şeyler hakkında bir fikrim olsun...

"Pekala, o zaman söyle bakalım gündüz aktivitesi olarak ne yapmak istersin?"

İşte şimdi yüzü gerçekten gülüyor. "Çok uzun zamandır gündüzleri dışarı çıkmıyorum, siz normal insanlar ne yapıyorsunuz?"

"Normal insanlar ne yapıyor bilmiyorum, ama ben seni şehrin biraz dışında çok güzel bir göle götürmeyi planlıyorum. Küçükken babamla oraya balık tutmaya giderdik, ne zamandır görmüyorum."

Gözlerinin içi parlayarak başını sallıyor. "Anlaştık, ama ben yüzme bilmem, beni sakın suya düşürme."

“Söz,” diyerek ben de başımı sallarken o tekrar uzanıp beni öpüyor. Babasının beni buraya bunun için yollamadığına eminim, ama o şu anda kapının dışında ve ben buradayım, Imogen’i öpüyorum, diğer her şey önemsiz.

* * *

14. Imogen & Ruben

[Taylor Swift – Hey Stephen]

İlk kez adam akıllı dışarı çıkabileceğim günde de yağmur yağıyor, ne harika. Ruben birazdan beni almaya gelecek, ama ben içerde beklememekte ısrar ediyorum. Yağmur da olsa, yürüyeceğim yollar yavaş yavaş çamur göllerine de dönse gündüzün tek bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum.

Ben yağmurluğumun içinde, parmaklarımın ucuyla iri yağmur damlalarını yakalırken çok geçmeden Ruben'in arabası yine yolun karşısına geçmek yerine barın önüne geliyor, ben de koşturarak kendimi içeri atıyorum. Islak yağmurluğun üzerinden damlalar süzülürken Ruben beni inceliyor. "Neden içerde beklemedin?"

"Sen de çocukluğundan beri yağmuru sadece gece görmüş olsan sen de beklemezdin!"

Gülüyor. "Seni bir kere dışarı çıkarttım, bir daha içeri sokamayacağım, değil mi?"

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Başına çok büyük bir bela aldın, hadi bakalım."

Her şakanın altında bir gerçek var derken insanlar yalan söylemiyormuş. Hele de itinayla sakladığınız bir şey varsa şakalar kendiliğinden ağzınızdan çıkıveriyor.

"Göl çok uzak mı?"

"Buradan bir saate yakın sürer diye tahmin ediyorum, ama yollar güzel. Müzik dinlemek ister misin?"

Başımı sallıyorum ve uzanıp radyodaki kanalları karıştırmaya başlıyorum, ama iki cızırtılı istasyonda bir daha kuvvetli cızırtılar alınca vazgeçip aleti toptan kapatıyorum.

"Radyoyu boşver, ben seni izlerim, sen de yolu..."

Ruben gülümserken bir yandan da vitesi yükseltip biraz daha gaza basıyor.

"Ruben, daha önce sana araba kullanırken çok seksi görüldüğünü söylediler mi?"

Araba bir an hafifçe sağa kayıyor, ama Ruben anında tekrar direksiyona hakim olup göz ucuyla bana bir bakış atıyor. "Hayır, ama öyleyse bile söylememelerinin bir sebebi varmış."

Sırtımı kapıya vererek iyice ona dönüyorum. "Neden, utandın mı?"

Ruben hafifçe öksürerek iki elini de direksiyona koyuyor ve dudaklarını kemirerek yolu izliyorken ben onun utangaç haline gülüyorum. "Daha önce hiçbir kızıdan iltifat almadın mı?"

"Lisedeyken ponpon kızlardan biri dergilerdeki erkek modellere benzediğimi söylemişti, ama hakaret mi yoksa iltifat mı pek anlayamamıştım."

Ben gülünce o da gülerek kafasını kaşıyor ve anlatıyor. "Dergiden dergiye fark var. Bazılarındaki erkek mankenlerin kolu benimkinin iki katı. Galiba ben o cılız olanlara benziyorum."

"O cılız dediğin erkekler çok çekici adamlar, o kız her kimse doğru söylemiş."

Ruben'ın yanakları kızardığında uzanıp o yanakların birine hızlıca bir öpücük bırakıp geri çekiliyorum ve bütün arabayı dolduran o tatlı kokusu da benimle birlikte geliyor. Bu haldeyken bir de ne kadar güzel koktuğunu söylersem kalp krizi geçirecekmiş gibi bir hali var, o yüzden bunu biraz daha sonraya bırakıp yine sırtımı kapıya yaslıyorum, ama emniyet kemeri yavaş yavaş boynumu keserken bu şekilde oturmak pek de kolay olmuyor. Ruben da sıkıntımı fark etmiş olacak ki gülerek bana bakıyor.

"Gerçekten göle kadar beni mi izleyeceksin?"

"Evet?"

"Emniyet kemeri boynunu kesiyor."

"İyiymi ben."

"Imogen beni izlemeye devam edersen stresten arabayı bir yere çarpacağım, lütfen önüne dön."

"Çarpmazsın."

"Çarparım."

"Hiçbir şey olmaz."

"Olur, önüne dön."

Ben sırtıtarak inatla önüme dönmeyi reddedince Ruben da omzunu silkerek sesini kesiyor ve yolu izlemeye başlıyor, ama daha beş dakika geçmeden rahatsızca iç çekiyor. "En azından konuş!"

"Arabayı kullanırken ne kadar seksi olduğundan mı bahsedeyim?"

"Korkunç bir kızsın sen."

Emniyet kemerini göğüslerimin altına çekiştirip kendime biraz daha yer açarak yine Ruben'a doğru uzanıyorum ve kulağına fısıldıyorum. "Daha hiçbir şey görmedin..."

Ruben yutkunarak başını hafifçe bana eğince gülümseyerek boynunu öpüp kokusunu içime çekiyorum. "Ruben?"

"Şimdi araba yoldan çıkacak ama söyle, ne oldu?"

Burnumu onun ceketine bastırıp derin bir nefes daha alıyorum, sonra iç çekerek tekrar koltuğuma dönüyorum. "Çok güzel kokuyorsun..."

"Tamam, anlaşıldı."

Ruben biraz sonra arabayı iyice sağa çekip tekerlekler bankete girdiğinde duruyor ve motoru susturup emniyet kemerini çözerken ben daha ona ne yapacağını sormadan o kendi koltuğundan benimkine uzanıp enseme kavracağı gibi beni kendine çekip öpüyor ve benim aklım başımdan gidiyor.

*

Benim de sabrımın bir sınır var. Standartlara göre oldukça kibar ve kontrollü bir erkek olduğum bir gerçek, ama bu kız, bu sarışın küçük şeytan beni kendim olmaktan çıkarıyor.

Ben onu öperken o da kendi kemerini çözecek düğmeyi arıyor, ama onun yerine alakasız bir sürü yere bastığı için pencereler açılıyor, koltuk geri yatıyor ve sonunda biz öpüşmekten çok gülüşmeye başlayınca Imogen düğmeyi bulup kemeri çözüyor ve beni omuzlarımdan iterek üzerime eğiliyor. "Ne yapıyorsun Ruben?"

Sarı saçları yüzünün iki yanından benim göğsüme düşüyor, beni ne kadar dışarda beklediğini bilmiyorum, ama o saçlardan taze yağmurun kokusu yayılıyor. "Kızdın mı?"

Gülümsüyor. "Kızmış gibi bir halim mi var?"

"O zaman," diyerek uzanıp tekrar dudaklarını öpüyorum. Öpmesine öpüyorum, ama benim vücudumu kullanan adamın kim olduğu konusunda zerre kadar fikrim yok. Bu cesaret, bu tutku nereden geldi bilmiyorum, ama bir şeyin beni değiştirdiği açık. Yoksa aşık mı oluyorum?

Evet, bu ani değişimin başka bir açıklaması yok.

Aşık oluyorum.

Hatta oldum.

Benim bu yeni duygularıma olan bakış açım netleştğinde bütün sesler susuyor, dudaklarımız ayrılıyor ve Imogen güzel gözlerini açarak bana bakıyor. Platonik aşklarda uzmanlığımı yıllarca pekiştirdikten sonra karşılığını alabileceğim bir durumda olmak çok garip, ama hoş bir gariplik bu, sıcak... Imogen gibi...

Yağmur ısrarla arabanın tavanına vuruyorken yoldan tek tük arabalar hızla geçip pencerelere su sıçratıyor, ama arabanın içinde hiçbir şey hareket etmiyor. Tabii bu hareketsizliğe benim göğüs kafesimden fırlamaya çalışan kalbim dahil değil, o Imogen'i her gördüğünde aynı şeyi yapmaya alıştı, şimdi hiperaktivitesinin sebebi bulunduğu için ayrıca seviniyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor aşık olduğum kız.

"Seni."

Gülen yüzü daha da aydınlanıyor. "Ne kadar deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum..."

Hafifçe gülerek başını eğiyor. İlk defa rollerin yeri oturuyor ve ben iltifat etmesini bilen centilmen oluyorum, o ise utangaç kız.

Ben onun saçlarını nasıl kulaklarının ardına attığını ve yanaklarının kızardığını izlerken hemen arkamızdan kısa bir polis sireni duyulduğunda gerçek dünya bizim tiyatromuzun içine sızıyor. Imogen hemen yan koltuğa geçip emniyet kemerine sarılırken ben dikiz aynasından bize yaklaşan memura bakarak pencereyi açıyorum. Birazdan arabanın içine giren yağmuru polis memurunun geniş cüssesi kesiyor.

"Bir problem mi var gençler?"

"Kız arkadaşımın midesi bulanıyordu, biraz hava alması için kenara çekmiştik, şimdi gidiyoruz memur bey."

Polis memuru başını sallıyor ve Imogen'i de şöyle bir süzüp sonra pencereden çekiliyor. "Bir dahaki sefere yol kenarında öylece durmak yerine bir benzinlik görene kadar dayansanız iyi olur. Yollar kaygan, dikkatli olun."

İkimiz de gereksizce itaatkar bir şekilde başlarımızı sallayarak aptal bir ifadeyle gülümsüyoruz ve polis memuru arabasına binerken biz de tekrar yola çıkıyoruz.

*

[Jack Johnson – Better Together]

“Geldik...”

Ruben arabayı taşlı bir yoldan sokup küçük bir kulübenin etrafına park etmiş diğer arabaların yanına bırakırken ben etrafımı izliyorum. Kulübenin etrafında oltalar, yemler, kancalar ve ufak fileler asılmış; olta ve kayık kiralanabileceğini gösteren bir tabela hemen kapının yanında duruyor ve muhtemelen bugüne özel olarak girişteki bir kutunun içinde rengarenk naylon yağmurluklar satılıyor.

“Biz de balık tutacak mıyız?” diye soruyorum.

Ruben başını sallıyor. “Tabii tutacağız, boş boş kayıkla dolaşmak için gelmedik. Hadi gel, oltaları alalım.”

Küçük bir çocuk gibi heyecanla arabadan fırlayıp Ruben’i takip ediyorum. Hayatımda değil balık tutmak, daha önce hiç gün ışığında bir göl görmedim. İşte tam olarak da bu yüzden Ruben kulübeye girerken ben tam karşımda duran göl manzarasına hayranlık dolu gözlerle bakakalıyorum.

Kulübenin biraz ötesinde başlayan taşlık üzerinden gölün ortalarına kadar tahta bir iskele uzanıyor. İskelenin iki yanında renkli şeritlerle boyanmış kayıklar beklerken aynı kayıklardan birkaç tanesi de suları yağmurda bile pırıl pırıl parlayan gölün üzerinde usulca sallanarak ilerliyor. Çocuklar babalarıyla birlikte gülerken ilk balıklarını tutmanın keyfini yaşıyorken oltası olmayan bazı çiftler ve aileler sadece kayıklarla göle açılmış, yağmurluklarının altında kimisi sohbet ediyor, kimisi kürek çekerek yavaş yavaş dolaşıyor.

Sadece gölün kendisi değil, etrafındaki kimbilir ne kadar derinlere uzanan orman da en az parlak sular kadar göz alıyor. Hala sabahın erken saatlerinde yeteri kadar yükselememiş güneş ağaçların arasından göz kırıyor ve bazı kuşlar tünedikleri dallardan şarkılar söylerken bazıları da grup halinde aynı anda yükselerek başka ağaçlara uçuyorlar.

Ben gözümün önüne serilmiş sihir gibi duran manzaraya bakarken Ruben elinde iki oltayla yanıma yanaşıyor. “Şu sarı şeritli olan kayık bizimmiş, 5 numara.”

“Ruben burası muhteşem bir yer...”

Ruben’ın bana bakışlarından ne demek istediğimi anladığı belli oluyor. Benim için burada olmanın ne kadar özel olduğunu, oltaların ya da kayıkların değil, bu saatte, bu aydınlıkta bütün bunlara tanık olabilmenin nasıl bir mucize olduğunu biliyor.

Hiçbir zaman olduğum şeyden pişmanlık duymadım, beni içinde kıvrandığım cehennemden kurtarıp güneşsiz de olsa güvenli bir yere çektiği için vampir olduğuma hep minnettardım, ama ne olursa olsun şu anda gerçekten çocukluğundan beri başına dert olan hastalıktan kurtulmuş sıradan bir kız olmak istiyorum. Ruben’a söylemem gereken şeyler, sakladığım devasa sırlar olmadan ve aklımın bir köşesi beni doğru şeyi yapmam için sürekli dürtmeden bir gün geçirebilmek istiyorum.

Çok şey mi istiyorum?

*

“Oltayı tutmak istemiyorsan şuradaki çıkıntılara tutturuyorsun, bak böyle...”

Imogen aynen benim gösterdiğim gibi oltasını kayığın kenarındaki girişlere tutturunca gülümseyerek bana dönüyor. “Tuttuğumuz balıklar ne yapacağız?”

“Yiyebilecek kadar büyük balıklar çıkmıyor, yakaladıklarımızı tekrar göle salacağız.”

Bu fikri yemekten daha çok sevmiş gibi görünüyor, daha da gülümsüyor, ama bakışmamız uzadıkça yüzündeki gülümseme sönmeye başlıyor, sonunda sanki bir yabancıymışım gibi bana baktığında ben bir şey söylemeden o bakışlarını kaçırıyor ve eğilip kenarlara tutunarak oturuyor.

“Imogen, iyi misin?”

Başını sallıyor. “İyiyim, çok sallandık, midem bulandı.”

“İstersen dönelim.”

“Hayır—hayır, biraz daha kalalım. Gel, yanıma otur...”

Imogen yağmurluğunun eteklerini toplayıp elimden tutarak beni de yanına çekiyor, oturduğumda kayak daha da sallanmaya başlayınca Imogen gülerek bana tutunuyor. “Ayakta dururken daha iyiydi.”

“Gel,” diyorum ve kolumu omuzlarından dolayıp onu kendime çekerek ilerdeki ormanı gösteriyorum. “Tam önüne bak, kayığın hareketine uyum sağlamaya çalış. Beynin sabit olman gerektiğini düşünüyor, ama bir taraftan da sallanınca zehirlendiğini sandığı için mideni bulandırıyor. Derin nefesler al...”

Imogen derin nefesler aldıkça kolumun altında büyüüp küçülürken ben başımı onun plastikle kapalı başına yaslıyorum ve uzun zamandır görmediğim, ama babam hala hayattayken çocukluğumun geçtiği manzarayı izliyorum.

Ben daha ilkokuldayken ailece balık tutmak için bir Pazar günü buraya gelmiştik, kayığımız biraz daha büyüktü, bir insanın midesinin neden bulandığını babam o gün anneme anlatırken öğrenmiştim.

“Tam karşıya bak Cerise, harekete ayak uydurmaya çalış. Beynin zehirlendiğini sanıyor, o yüzden miden bulanıyor, ona iyi olduğunu anlat...”

O gün annemle babam da aynen bizim gibi oturuyorlardı. İkisinin de yüzü ormana dönük, annem babamın kolunun altında, Imogen’in şimdi bana yaptığı gibi onun göğsüne yaslanmış, derin nefesler alarak bulantısını dindirmeye çalışıyordu. Babam orduda göreve

çağrılmadan önceki yıllar içinde yaşadığımız onca şeyden sadece o göl anını bu kadar net hatırlayabiliyorum, çünkü ben de büyüdüğümde babam gibi sevdiğim kadınının midesi bulanınca onu iyileştirdiğimi hayal etmişim. Hayalimi o gün gölde bırakmış olmalıyım ki yanımda sevdiğim bir kadınla tekrar göle gelip emanetimi geri alana kadar hiç aklımın ucundan geçmemişti.

“Biraz daha iyi misin?” diye soruyorum, Imogen başını sallıyor. “Geçti, iyiyim. Beynim zehirlenmediğimi anladı.”

Kayık hala usul usul sallanmaya devam ediyorken Imogen başını kaldırarak yağmurluğun başlığını elleriyle yüzünün iki yanından geriye doğru itiyor, sonra bana tutunarak hafifçe doğrulup dudaklarını dudaklarıma dokundurduktan sonra geri çekiliyor.

“Teşekkür ederim Ruben.”

Tuhaf bir şekilde sadece mide bulantısı anektodum için teşekkür almadığımı hissediyorum. “Bir şey değil...”

*

Saatler geçmesine rağmen oltalarımıza tek bir balık bile vurmuyor, ama ikimiz de aldırıyoruz. Oltalar, bu kayık, etraftaki insanlar, hepsi cansız birer dekor. Ruben ne düşünüyor bilmiyorum, ama ben ona gerçeği söylemek için doğru zamanın şu an olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.

Bir çırpıda söyleyip kurtulmalı mıyım, yoksa zamanla küçük ipuçları bırakıp onun anlamasını mı beklemeliyim? Tamam, ikinci fikrimin aptalca olduğunu kabul ediyorum. Zaten birisi vampir olduğunu karşı tarafın anlaması için nasıl bir ipucu bırakabilir? Şimdi kolunu çekip dişlerimi bileğindeki incecik damarlara geçirmek çok kuvvetli bir ipucu olabilirdi, ama yarattığı psikolojik sarsıntının da ipucunun kendisi kadar kuvvetli olacağı kesin. Gerçi er ya da geç onu ısırمام gerektiğini bilecek...

Belki de ona sürekli vampir kitapları okutup benim yaşantımın da oradakilere ne kadar benzediğini göstermeye çalışmalıyım.

Kimi kandırıyorum? Kitaplardaki vampirler gibi olsaydım çoktan bir yerde kül olarak yitip gitmiş olurum, şükürler olsun ki değilim. Neden mi?

5 kolay adımda gerçek dünya vampirlerinin edebi vampirlerle karşılaştırılması:

- 1. Hikayelere konu olan vampirler ölüdür, zaman zaman ruhsuz ve dolayısıyla ilk doğdukları andan beri kötülüğe hizmet eden vicdansız, uğursuz ve soğuk yaratıklardır. Biz öyle değiliz. Birincisi ölü değiliz, sadece kanımızda bizi hayatta tutarken aynı zamanda değiştiren bir zehir akıyor. Ayrıca her vampir doğduğu ilk anda önüne gelen herkesi öldürmek istemiyor, kanser olan bir insanın otomatik olarak ailesini doğramak istememesi gibi. (Psikopat olan ya da sonradan aklını kaçıran*

caniler de her zaman vampir olmuyor.) Ölü olmadığımız için soğuk da değiliz, aksine hayatımız boyunca kanımızda bizi hasta eden bir zehirle yaşadığımız için vücut sıcaklığımız sürekli yüksek, kalp atışlarımız hızlı, kısacası ateşimiz var. Bu hastalığı kontrol altında tutmak için de kan içmek zorundayız.

2. *Hayal ürünü vampirler ölü oldukları için doğal yollardan bir daha ölemezler ve otomatik olarak sonsuza kadar yaşarlar.* Biz de istersek sonsuza kadar yaşayabiliriz, ama bir vampir kan içmeyi bırakırsa vücudundaki zehir, hücrelerini çok hızlı bir şekilde çürüterek onu öldürür, bkz. yaşlanma ve Gustave. Hatta öyle ki, vampirlerin yaşlanması insanların yaşlanmasından katlarca hızlı ve acı vericidir.
3. *Vampirleri öldürmek için yakmak, başlarını kesmek ya da tahta kazıkla kalplerini oymak dışında bir çözüm yoktur.* Doğru, ama yakmak ve başını kesmek vampirler için olduğu kadar yaşayan her canlı için de geçerli bir ölüm şekli. Tahta kazığa gelince, o kadar da uğraşmaya gerek yok, kalbimizi plastik bir kaşıkla oyabiliyorsanız da kolayca ölüyoruz. Onun dışındaki yaralanmalardan kolayca kurtulabileceğimiz bir gerçek, inkar edemem.
4. *Kitaplardaki vampirler güneşe çıktıkları ilk 10 saniye içinde yanarak yok olurlar.* İnanılanın aksine ben, çok sevgili ve şanslı Imogen, değil ilk 10 saniye içinde yanmak, artık içeri girmek bile istemiyorum. Hoş, güneşe çıkamadığım zamanlarda da ışığa olan toleransım 10 saniyeden fazlaydı ve yanıklar ne kadar acı verse de bir vampiri öldürmek için yeterince güçlü değildi.
5. *Edebiyat dünyasına malzeme olan vampirlerin çoğu kutsal su, haç ve benzeri dini sembollere dokunamazlar, dokunduklarında da yanarlar.* Bu durum bizim için geçersiz olduğu gibi bir o kadar da ayrımcı bir varsayım. Öncelikle şunu söylemeliyim, vampirlerin hepsi seksi bir İngiliz aksanıyla konuşmaz, doğal olarak da sadece Hristiyan bir topluluk değillerdir. Dünyanın her ülkesinde farklı dillerden ve dinlerden milyonlarca vampir var, ama yine de ne haç, ne zem zem suyu, ne de tevrattan koparılmış kutsal bir yaprak bir vampire zarar verebilir. Din ve Tanrı kavramları bizim için de kutsaldır.

Vampir kitapları da olasılıklar arasından çıktığına göre açık açık Ruben’a her şeyi anlatmaktan başka çarem yok. Zaten hayat o kadar kolay olsaydı musluklarda sıcak ve soğuk suyun yanında bir de çikolata kolu olur, çocuklar okula boynuzlu atlar üzerinde uçarak giderlerdi.

“Daldın, ne düşünüyorsun?” diye soruyor Ruben.

“İstediğin zaman çikolata akıtan musluklarla boynuzlu atları düşünüyordum.”

Ruben gülüyor, güldükçe yüzü daha da güzel oluyor, kalp atışları hızlanıyor, kokusu daha belirgin oluyor...

“Ruben, sana boynuzlu atların gerçek olduğunu söylesem ve çok da inandırıcı bir sunum yapsam—kanıtlar, belgeler, fotoğraflar, her şeyiyle—bana inanır mıydın?”

O muhtemelen bunun *Cosmopolitan*'dan çıkmış bir ilişki güven testi sorusu olduğunu düşünüyor, ama ben boynuzlu atların yerine vampirleri koyarsam alacağım tepkinin ne olacağını az çok ölçmeye çalışıyorum.

"Kanıtlarla oynanmadığını nasıl bileceğim?"

"Sunuma bir de boynuzlu at getireceğim."

"O zaman kanıtlara ne gerek var?"

"Sen bana inanır mıydın onu söyle!"

Başını sallıyor. "Elbette inanırdım."

Harika.

Keşke boynuzlu bir at olsaydım...

*

Gölden dönüşümüz gelişimiz kadar olaylı geçmiyor. Arabaya bindiğimizde Imogen'in midesi hala bulanıyordu, şimdi de başı bana dönük, uyuyor. Ben onu uyandırmamak için yoldaki bütün çukurlardan sıyrılırken bir an için onu izlemeye dalınca araba ufak bir çukura girip çıkıyor ve sarsıntıyla birlikte Imogen'in gözleri açılıyor. "Geldik mi?"

"Daha değil, ama az kaldı. Eve gidiyoruz—"

"Hayır, eve gitmek istemiyorum. Daha akşam bile olmadı, okula gidelim."

"Imogen, gözünden uyku akıyor, en azından rahat rahat yatağında uyu. Hem diğerleri bilmesin demedin mi? Okula gidersek öğrenecekler."

Ben böyle söyleyince kendi kendine bir şeyler homurdanıyor, sonra da esneyerek tekrar koltuğa yayılıyor. "Senin de canın sıkıldı. Gündüzleri sıkıcı olduğum belli oldu, bence yine gece buluşalım."

Komik kız. Bugünden sonra seni her dakika yanımda tutmak istediğimi söylesem ne derdin acaba?

"Hiç sıkılmadım, amacına uygun bir gezi oldu. Pazar günü, göl, sessiz, sakın..."

"O zaman bir dahaki sefere daha hareketli bir yere gidelim, dağa falan tırmanalım, araba yarışı yapalım..."

"Dağı bilmem ama araba olabilir."

"Normal kullanırken böyleysen yarış yaparken seks tanrısı olursun, kalbim dayanır mı bilmiyorum."

İnsanın kendi eliyle kendini ateşe atması böyle oluyor demek ki. Bir daha asla eskisi gibi araba kullanamayacağım. Olur da Imogen'le ayrılırsak da tamamen araba kullanmayı bırakacağım, hem toplu taşıma kullanırsam çevreye de bir faydam olur.

"Aslında—" diye lafa giriyorum, ama Imogen yine uykuya dalmış, üzerindeki kocaman yağmurluk her nefes alışında inip kalkıyor. Bu sefer ne şanslıyım ki gözlerimi ondan alıp yola çevirebiliyorum, ama yirmi dakika kadar sonra Imogen'den ayrılacak olduğumu bilmek pek de keyfimi yerine getirmiyor.

Bu aşk denen şey kolay olmayacak gibi.

* * *

15. Imogen & Lenin

[Mariah Carey – Fantasy]

Eylül 1995, New York

“Bir büyük hamburger, patates kızartması ve kola, bir de şekersiz koyu kahve. Afiyet olsun...”

Garson kız masaya birkaç tane de peçete bırakıp uzaklaştığında ben karşımda saat gecenin dokuzu olmasına rağmen hala takım elbiseyle oturan adama bakıyorum. Benim bakışlarımı fark edince Lenin de kahve fincanının üzerinden bana bakıp kaşlarını çatıyor.

“Ne oldu?”

“Üstünü değiştirebilirdin, vaktimiz vardı.”

“Böyle iyi, işten yeni çıkmış gibi görünüyorum.”

İmalı bir gülümsemeyle başımı sallayıp hamburgerimi elime alırken radyodan gelen şarkıya tempo tutarak kocaman bir lokma alıyorum, o sırada cafeden içeri öyle biri giriyor ki ben masanın altından Lenin’in bacağına bir tekme geçiriyorum. “Erika!”

“Kim?” diyerek arkasını dönüyor ve Bay Gallo’nun asistanı Erika’yı gördüğünde derhal kravatını ve ceketini düzelterek bana bakıyor. “Ben senin babanım, anneni doğumda kaybettik.”

Ağızımdaki devasa lokmayı yutmaya çalışırken gülerken başımı sallıyorum. “Biliyorum. Erika’yı daha önce de gördük, sakın ol.”

Biz toplum içindeki rollerimize bürünürken Erika nefes nefese kalmış, masamıza geliyor. “Lenin, rahatsız ediyorum, ama Bay Gallo şu sayıları bir de senin kontrol etmeni istedi—çok son dakika, farkındayım, özür dilerim.”

Lenin sanki sabahtan beri o kağıtları bekliyormuş gibi büyük bir ilgiyle kalkıp Erika’nın elindeki dosyaları alıyor, sonra ona bir iskemle çekerek oturmasını rica ediyor.

“Bir şey içer misin?”

Erika’nın geçerken uğradığı belli, oturuşu bile kararsız, bir Lenin’e bir de bana bakıyor, sonra çantasını kolundan çıkarırken hafifçe omuzlarını silkiyor. “Peki, bir kahve içerim. Nasılsın Imogen?”

En içten gülümseyişimle Erika’ya adeta parlıyorum. “Çok iyiyim Erika, sen?”

Sarışın cici kadın da başını sallarken *babam* az önceki garson kıza işaret ediyor ve kız masaya geldiğinde Erika başını çevirerek onun nerede olduğunu yakalayınca gülümsüyor. “Sütlü ve şekerli bir fincan kahve alabilir miyim lütfen?”

“Tabii efendim. Siz başka bir şey ister miydiniz?”

Ben hamburgerimden bir lokma daha alıp başımı iki yana sallıyorum, Lenin çoktan kağıtlara dalmış, usulca her şeyin yolunda olduğunu söyleyip sayfaları çeviriyor. "Özellikle bakmam gereken bir şey var mı?"

Erika çantasını tamamen kolundan kurtarıp Lenin'in elinin üzerinden bir yerleri işaret ediyor. "Şuradaki toplamla, bir sonraki sayfadaki toplam birbirini tutmuyor, Bay Gallo birinin şirket içinden para sızdırdığını düşünüyor, ama önce senin görmeni istedi, gözümüzden kaçan bir şey olmaması için..."

Lenin ciddiyetle başını sallayıp tekrar sayfalar arasında kaybolurken Erika bir an arkasına yaslanıp sonra tekrar öne geliyor. "Ben hemen lavaboya gidip geliyorum..."

Erika uzaklaştığında ben sırtarak Lenin'in bacağını dürtüyorum. "Erika senden hoşlanıyor."

"Erika benim bir muhasebeci olduğumu düşünüyor."

"Yine de senden hoşlandığı gerçeğini değiştirmez—"

Lenin ellerini kağıtlara bastırıp masanın üzerinden bana eğiliyor. "Sadece geceleri çalışan *garip* bir muhasebeci olduğumu düşünüyor."

Omzumu silkiyorum. "Yine de senden hoşlanıyor *baba*."

Canım babam homurdanır gibi bir ses çıkardıktan sonra tekrar arkasına yaslanıyor. "Korkunç bir çocuksun sen."

*

"Aslında Bay Gallo senin şirketteki birkaç departman müdürüyle görüşmeni istiyor Lenin. Ne zaman uygun olursun?"

Güneş battıktan sonra herhangi bir saatte uygunum, ama Erika'ya bunu söylemek olduğundan daha garip hissettiriyor. "Yarın akşam, 7 gibi diyelim?"

En azından günlerin kısalması işime yarıyor. Ben hala gereksizce kağıtları karıştırmaya devam ederken Erika harıl harıl çantasını karıştırıyor.

Tebrikler Erika. Adamı göreceğim diye kendini öyle bir dışarı attın ki ajandaymış kalemmiş kimin umrunda! Aptal, aptal!

Erika'nın aklından geçenleri duyduğumda elimdeki kağıtlara gülümsüyorum, ama Imogen hemen fark edip yine masanın altından beni tekmeliyor, ona doğru bir bakış attığımda elindeki patates kızartmasını kalem gibi kullanarak havaya bir şeyler yazınca ben de iç cebime uzanıp bir tükenmez kalem çıkarıyorum ve Erika'ya uzatıyorum. Erika kalemi görünce gözünün önüne düşen sarı saçlarını üfleyerek havalandırıyor ve kalemi alıp bir de peçete çekiyor. "Ajandamı ofiste bırakmışım, aksilik—yedi demistik değil mi?"

Erika hızla peçeteye bir şeyler yazıyorken ben muhtemelen bu akşamdan sonra bir daha kullanamayacağım bacağıma bir tekme daha yiyorum ve bu sefer çok daha sert bir

şekilde Imogen'e baktığımda başıyla Erika'yı işaret ediyor, ben başımı iki yana sallayınca o daha çok işaret ediyor, ama ben inatla itiraz edince bana dil çıkarıp Erika'ya dönüyor.

"Erika, yarın akşam benim doğum günümü kutlayacağız, akşam sen de yemeğe gelir misin? Bizim evde, yemekleri ben yapıyorum."

Parmaklarımin arasındaki kağıtlar acı verici bir şekilde buruşurken bir yandan da Erika'nın içinden kendi kendiyile kavga etmesi işlerimi hiç kolaylaştırmıyor.

Evet de! Hayır, deme – senin baba kız yemeğinde ne işin var? Belki de baba kız değildir, evet olmayabilir, o zaman evet de. EVET DE!

"Şirketten beraber çıkarız, ne dersin?" diye sorduğumda Erika'nın bütün benliği derin bir sessizliğe gömülüyor, Imogen bütün dişlerini göstererek sırtıyorken ben kağıtların canını bağışlayıp dosyaları kapatıyorum.

Aptal mıyım ben, ne yapıyorum?

Kadın senin sabahları ofiste kalmaya vakti olmayan, dahi bir muhasebeci olduğunu sanıyor Lenin. Ona durumu nasıl açıklayacaksın? Ayrıca gerek var mı? Tamam çok güzel olabilir, harika kokuyor da olabilir—yemek değil bu Lenin, bir *kadın*.

Aklımı kaçıyorum.

Hepsi Imogen'in suçu.

"Ben—şey, sizin özel kutlamanıza engel olmak istemem Lenin."

"Aksine, renk katarsın," diyorum, ama kendimi bilmesem birilerinin aklımı kontrol ettiğini sanacağım.

Erika'nın yanakları pembeleşirken kalp atışları hızlanıyor, aklında benim bile takip edemediğim o kadar çok şey dönüyor ki bir an gözlerimi kırptırıyorum.

Erika bir an sonra yine az önceki mutlak sessizlikle bütün benliğini susturup bana dönüyor. "Pekala, o zaman yarın beraber çıkarız."

Imogen mutlulukla bir ses çıkararak kolasını hüpürdetiyor, Erika kendi kendiyile savaşıırken ben otuz yıllık eşimin ölümünden üç sene sonra ilk defa bir kadını evime davet ediyorum.

*

[*Seal – Kiss from a Rose*]

Doğum günü mü kutluyoruz, yoksa cenaze yemeği mi yiyoruz belli değil. Ben onca zahmete girip olmayan doğum günümü uydurayım, üzerine bir de yemek pişireyim, ama Lenin iki çift laf bile edemesin.

"Müzik ne kadar güzel, değil mi Erika? Albümü babam hediye etti, böyle şarkıları çok sever..."

Erika ve Lenin bakışıp hafifçe birbirlerine gülümsediklerinde ben Lenin'in bir kelime etmesi için gözlerinin içine bakıyorum, ama tık yok. Yılın en romantik liste başı şarkısını çalıyorum, ama adam sesini bile çıkarmıyor. Belki de ben çok fazla televizyon izliyorum, gerçek dünyada aşklar böyle olmuyor mu?

Gittikçe kalınlaşan sessizliği Erika'nın güzel sesi kesiyor. "Kaç yaşına girdin Imogen?"

"On sekiz."

Üçüncü defa.

"En güzel yaş, ben de 18 yaşında olduğum zamanları hatırlıyorum. Ben doğum günümü bir diskoda kutlamıştım, hani şu patenlerle dans edilenlerden..."

Ben ilgiyle Erika'yı dinlerken o bir anda Lenin'e dönüp soruyor:

"Senin on sekizinci yaş günün nasıldı Lenin?"

Bir an Lenin'in "1856 yılının sıcak bir Temmuz günüydü," diye lafa girmesinden korkuyorum, ama korkulan olmuyor, sevgili babam biraz düşünüp sonra gülümsüyor.

"Çok sarhoş olmuştum, pek fazla bir şey hatırladığımı söylemem."

Erika gülerken ben tabağımı alıp masadan kalkıyorum. "Ben gidip tatlıya bakayım, siz devam edin."

Mutfağa gittiğimde kapıyı arkamdan kapatıp oyalanabildiğim kadar oyalanıyorum. Tatlı tabaklarını çıkarıyorum, yavaş yavaş çatal ve bıçak seçiyorum, bir bardak su içip pastayı buzdolabından alıyorum; biraz da dondurma, tabii ki mumlar, tam on sekiz tane, hepsini teker teker pastaya batırıyorum ve ben ilk mumu yakarken içerden bir şeylerin kırıldığını duyuyorum. Mumu söndürdüğüm gibi koşturarak kapıyı açıyorum ve salona girdiğimde halının bir kısmını kırmızı şarapla lekelenmiş, Erika'yı şok içinde ayakta ve Lenin'i ise onun hemen karşısında elleri iki yana açık, af dilermiş gibi bir yüz ifadesiyle buluyorum.

"Söyledin, değil mi?" diye sorduğumda Erika dehşetle bir ses çıkarıyor ve ellerini ağzına kapatarak bana bakınca iç çekerek boş iskemlelerin birine çöküveriyorum.

*

"Erika, kelime seçimim çok yanlış oldu, lütfen açıklamama izin ver—"

"Vampir dedin!" diyerek adeta feryat ediyor Erika, korkusu gözlerinden akıyor.

Başımı iki yana sallayarak daha az korkutucu kelimelerle açıklamaya çalışıyorum.

"Senin bildiğin gibi değil—"

Erika elleri titreyerek duvarlara tutunup saldırgan bir köpekten uzak durmaya çalışmış gibi çantasını ve ceketini bıraktığı koltuğa doğru seyirtiyor.

"Erika seni kandırmak istemedim..." diyorum, ama şu anda ne söylesem faydasız. Deli olduğumu düşünüyor.

"Erika, bekle."

Imogen'in sesiyle ikimiz de ona bakıyoruz, o ise kalkmış, ilerleyerek Erika'nın yanına gidiyor, ama Erika irkilerek bir adım gerileyince Imogen ellerini kaldırıyor. "Bir şey

yapmayacağım, söz veriyorum. Sadece Lenin'in—yani babamın—her neyse—yalan söylemediğimizi sana kanıtlamak istiyorum. Biz filmlerdeki o canavarlardan değiliz, sadece gizli bir hastalığımız var."

Erika dinlemekten çok nasıl olup da Imogen'i atlatarak kapıdan kendini dışarı atabileceğini düşünüyor.

"Beş sene önce Lenin benim hayatımı kurtardı, bak, iki koltuğun arasında halının üzerindeki silik lekeyi görüyor musun?"

Erika'nın mavi gözleri korkuyla bir anlığına haliya bakıyor, sonra tekrar Imogen'le benim aramda gidip gelerek başını sallıyor.

"O benim kanımın lekesi—"

"Aman tanrım—"

"Erika, dur!"

Imogen koşturarak kapının önüne geçip kollarıyla kirişlere tutunarak bir set çekiyor, ama ben daha fazla dayanamayacağım. "Imogen çekil, Erika'nın gitmesine izin ver."

"Hayır! Dinlemeden olmaz! Ben o gün ölüyordum Erika. Beş sene önce, buraya çok yakın bir yerde dört adam bana saldırdı, sonra da bıçaklayıp beni öylece bıraktılar. Lenin beni buldu, bana kanını verdi—senin düşündüğün gibi de değil, şiringalar, turnikeler, kan transferi gibi. Onun kanındaki zehir beni kurtardı. Biz canavar değiliz, lütfen gitme?"

Erika gözleri dolarak korkuyla dönüp bana bakıyor, parmakları çantasına bastırmış, eklemeleri bembeyaz görünüyor. "Imogen doğru mu söylüyor?"

Sadece başımı sallıyorum. Erika tekrar Imogen'e dönüyor. "Ne biçim bir hastalık bu? Kanseri mi, AIDS mi?"

Imogen elleri hala kapıya yapışırken başını iki yana sallıyor ve benim ona anlattığım ne varsa hepsini teker teker savunmasına ekliyor. "Hiçbiri değil. Kimsenin bilmediği, antik zamanlardan beri var olan garip bir hastalık. İnsanlar bizim gibilerin adını vampir koymuşlar, bizim seçtiğimiz bir ad değil. Hele de şimdiki insanların bildiği vampirlerden hiç değil."

Erika hızla dönüp bana bakıyor, bakışlarında korkudan çok yap-boz parçalarını birleştirmiş gibi heyecanlı bir ifade var. "Sen—sen o yüzden gündüzleri ortalıkta değilsin! Bir kez bile gün ışığında ofise gelmedin! Her zaman garip olduğunu düşünmüştüm, ama..."

"Ama olağanüstü bir yaratık olabileceğimi düşünmemiştin."

Başını sallıyor. "Hala da bir kabus gördüğümü düşünüyorum."

Imogen bunu duyunca anında atılıyor. "Patronunu ara! Bay Gallo'yu! O biliyor!"

Erika'nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüyor. "Ne!?"

Imogen aceleyle başını sallıyor. "Evet, evet bu ev de onun, her şey onun, Gallolar bizim sırrımızı tutuyor—Erika lütfen inan, patronunu ara, sor, hadi."

Erika başını iki yana sallıyor, ama bir an göz göze geldiğimizde başımı sallıyorum. "Andre biliyor, Erika. Gallolar çok eskiden beri dostumuz."

"Ne kadar eski?" diye soruyor, ama alacağı cevaptan da korkmuyor değil.

“Yaklaşık 130 yıldır.”

Erika gözlerini kırıştırarak başını tutuyor ve gerileyerek koltukların birine çöküyor, ben onun halini görünce hemen masadan bir bardak su kapıp ona götürüyorum, bu sefer irkilmeden ya da kaçmadan uzanarak bardağı elimden alıyor ve kafasına diyor. Boş bardağı bana uzatırken diğer eliyle aniden uzanıp koluma yapışıyor. Bu sefer ben irkiliyorum, ama onun anlamaya çalıştığı şey çok farklı.

“Soğuk değilsin, neden soğuk değilsin? Hatta benden bile sıcaksın! Ölü değil misiniz?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Imogen’in dediği gibi sadece hastayız.”

“Ama kan içiyorsunuz?”

Bunu da onaylıyorum. “Her zaman değil, ama kanımızdaki zehirin bizi öldürmemesi için tek işe yarayan yol bu.”

Erika yine panik dalgasına kapılmamak için çok direniyor, dudaklarını birbirine bastırarak bir an düşünüyor, sonra Imogen’e bakıp iç çekerek tekrar bana dönüyor. “Imogen senin kızın değil...”

“Değil.”

“Sen de muhasebeci değilsin...”

“Değilim.”

“Ve ben şimdi Bay Gallo’yu arayıp bunu sorduğumda bana deli muamelesi yapıp işten kovmayacak...”

Hafifçe gülümseyerek başımı iki yana sallıyorum. “Kovmayacak, arayabilirsin.”

Erika daha tamam demeden Imogen girişteki telefonu kablolarından çekiştirerek Erika’nın kucağına koyuyor. “Ara hadi, kendi kulaklarınla duy.”

Erika sınıksız tuttuğu çantasını bırakıp ahizeyi kaldırıyor ve numarayı çevirdikten sonra dikkatli gözlerle beni ve Imogen’i izleyerek karşıdan cevap bekliyor.

“Bay Gallo—ah şey, ben, rahatsız ediyorum, size bir şey danışmam gerek, vaktiniz var mı?... Evet, onların evindeyim—doğum günü yemeğinde, şu anda Imogen ve Lenin karşımdalar, size onlarla ilgili bir şey sormam gerek—”

Erika’nın ifadesi bir anda gerginleşirken Imogen gülümsüyor, birazdan Erika elindeki ahizeyi bana uzattığında alıp karşı taraftaki Andre’nin sesini duyuyorum.

“Sen aklını mı kaçırdın Lenin!? Erika’yı bulmak için ne kadar uğraştım biliyor musun? Kadın kalp krizinden giderse sana ödeteceğim!”

“Üzgünüm Andre, ama saklamak istemedim.”

“En azından bir işe yarasın, hala haberin yoksa Erika senden hoşlanıyor.”

Şehrin yarısının benden bile önce bu sonuca vardığı açık.

“Biliyorum, o yüzden söylemek istedim.”

“Güzel. Kalp krizi geçirirse lütfen onu da çevirmeden önce beni ara ya da en iyisi bir ambulans çağır, halının üzerinde başka bir leke olmazsa sevinirim.”

Ben gülümserken Erika başını iki yana sallayarak iç çekiyor ve her şeyden önemlisi *inanıyor*.

* * *

16. Erika

[Fariborz Lachini – Meeting Erika (Fall in Love Again)]

Sabahları evin ne kadar sessiz olduğunu unutmuşum. Imogen değiştiğinden beri günün tersine ayarlı olan uyku düzenimiz yine tepe taklak oldu. Eskiden sadece işlerim olduğunda gündüzleri uyanık olurken son birkaç gündür tekrar eski alışkanlıklarına dönmeye çalışıyorum. Tıpkı Lenin’le beraber olduğumuz ilk yıllardaki gibi perdelerin ardına kadar açık olduğu odamda zamanı geçirmek için kitap okuyorum, televizyon izleyip bazen de çok başaramadığım el işleriyle kendimi oyalıyorum.

Lenin yatak odasında uyuyor, güneşin batmasına, dolayısıyla onun da uyanmasına daha çok var. Önceleri evde aydınlık olan tek oda benim çalışma odamken şimdi yatak odamız hariç her yer aydınlık, renkli, canlı. Imogen’le birlikte mobilyalar ve perdeler de yeniden doğmuş gibiler. Onlar da kızımın mucizesini kutluyorlar.

“Anne? Ben geldim...”

Imogen’in sesini duyduğumda şaşırmadan edemiyorum. Ruben’dan bu kadar erken ayrılmasını beklemiyordum. “Odamdayım tatlım, gel...”

Odaya gelmesine geliyor, ama öyle geniş bir şekilde esniyor ki gözleri yaşıyor. “Arabada uyuyup kalmışım, Ruben rahat uyumam için eve getirdi,” diyor, durumdan hoşnut olmadığı sesinden belli, ama yine de iki kişilik koltukta gelip başını dizime koyarak ufacık yerde kıvrılıyor.

“Yatağına gitmeyecek misin?”

Başını iyice kucağıma yerleştirirken olumsuz bir ses çıkarıyor. “Burası güzel...”

Yağmurdan nemlenmiş saçlarını okşayarak gülümsüyorum. Yanımda yatan bu sıcacık kızın sayıyla ölçülen yaşı benimle hemen hemen aynı, ama bedeni, ruhu, hala 18 yaşında ve hep öyle taze kalabilmesi için ona özellikle görüldüğü gibi davranmaya çalışıyorum. Yıllar önce ilk defa bir aile olarak seyahat etmemiz gerektiğinden beri ben onun annesiyim, o da benim kızım. İkimiz de bu fikre kendimizi o kadar alıştırdık ki, önceleri sadece başkalarının yanında kullanılan “anne”, şimdi sanki gerçek adıymış gibi kolayca onun ağzından çıkıyor.

Lenin’le hiçbir zaman gerçek bir bebeğimiz olmayacağını biliyorum. Fiziksel olarak ikimiz de hala çocuk yapabiliriz, ama bu ne ben ne de çocuk için adil olur. Yıllar önce ben bir bebek istediğimde Lenin’in anlattığı şey hala tüylerimi diken diken ediyor. Vampirlerin insanların arasında yayılmaya başladığı ilk yıllarda vampir ve insandan doğan yarımkan çocukların korkunç hikayeleri zaman zaman uykularıma giriyor. Anne sütü yerine onun kanıyla beslenmek zorunda kaldıkları için doğduğu günden itibaren gelişmeye başlayan yetenekleri, fiziksel güçleri ve en kötüsü özürleriyle çocuklar asla normal olmamış. Susuzluklarını kontrol edemeyen minyatür canavarlar insanlara dehşet salmaya

başlayınca konsey insanların ve vampirlerin üremesini yasaklamış. Lenin bugüne kadar konseyin okumalarından sonra sağ kalan hiç bir yarımkan tanımadığını söylüyor, ama emin değil. Söylediğine göre yetişkin bir yarımkanı normal bir vampirden ayırt etmek neredeyse imkansız.

Bütün anlatılanlara rağmen zaman zaman nasıl olacağını düşünmeden de edemiyorum, itiraf etmeliyim, ama Imogen'e o kadar bağlıyım, onu o kadar seviyorum ki benim kanımdan olmaması ya da onu kendim doğurmamış olmam hiçbir şey ifade etmiyor. Ona bir şey olmasındansa ölmeyi yeğlerim.

"Ben Ruben'a kim olduğumu nasıl söyleyeceğim anne?"

"Bana açıklarken oldukça inandırıcıydın."

"O sendin, şanslıydık," diyerek gözleri hala kapalıyken gülümsüyor.

"Durumu açıklamak konusunda sen babandan daha iyisin, inan bana tatlım."

Bunu duyunca gözlerini aralayarak başını kaldırıp bana bakıyor. "Bu sefer de gitmek zorunda kalmak istemiyorum. Ya diğerleri gibi olursa?"

"Ruben'la konuşmadan bilemezsin, değil mi?"

Başını sallıyor, ama yine de emin değil, anlayabiliyorum. Ben de en az onun kadar endişeliyim, ama belki de bu sefer her şey farklı olacak.

*

Imogen çok geçmeden gerçekten uyumaya karar verince ben de pes ediyorum. Uykudan neredeyse gözlerim kapanacak. Yatak odasına girip Lenin'in yanına sessizce kıvrılıyorum, ama o daha ben odanın kapısını açtığım anda kokumu almış olmalı ki başım yastığa değmeden yavaşça bana dönüyor. "Imogen'in sesini duydum, saat kaç oldu?"

Yüzümü ona dönmeden yorganı üzerime çekiyorum. "Daha erken, onun da uykusu gelmiş."

Benim cevabımdan sonra bir süre Lenin'in de sesi çıkmıyor. Karanlık odada iki nefes alıştan başka bir şey duyulmuyor. Aklımı boşaltmaya ve uyumaya çalışıyorum, ama imkansız. Lenin'in dudakları hafifçe boynuma dokunduğunda tekrar gözlerimi açıyorum.

"Neden için rahat değil?" diye soruyor.

"Durumu kabullenemeyeceğinden korkuyorum. Ruben daha çok genç."

"Imogen'i seviyor ve oldukça açık görüşlü bir çocuk gibi, sorun olacağını sanmıyorum."

"Bu kolay kolay yenilip yutulacak bir şey değil Lenin. Bütün hayatı değişecek."

Lenin'in dudaklarının hareketinden gülümsediğini anlıyorum, ateş gibi yanan nefesi boynuma yayılıyor. "Sen başardın, benimle kaldın..."

Başımı çevirip hafifçe kaldırdığımda Lenin'in dudakları benimkileri buluyor, usulca öpüşüyoruz.

"Ben yalnız bir kadındım. Annem ve babam hayatta değildi, kardeşlerim yoktu, sorumluluğum tamamen kendime aitti. Başarabileceğim her şeyi başarmıştım, işim vardı,

param vardı. *Özgürdüm* Lenin. İki vampirle birlikte yaşamak yapamayacağım bir şey değildi, ama Ruben'ın kaybedecek çok şeyi var, düşünebiliyor musun? Cevabı hayır olursa yine gitmek zorundayız."

Lenin başını eğerek alnını göğsüme yaslıyor ve derin bir nefes alıyor. "Evet diyecek, kabul edecek, merak etme."

"Geleceği sen bile bilemezsin Lenin, ama yine de umarım senin dediğin olur."

Lenin başını sallayarak üzerimde hafifçe yükselip boynumu kokladığında gülümsüyorum. "O kadar uzun zaman olmadı, özledin mi?"

Dudaklar yine tenime gülümserken sıcak eller bluzumun altından girip belimi kavradığında başımı biraz daha çevirerek boynumu üzerimdeki adama açıyorum. "Ben de seni özledim Lenin..."

Hafif bir öpücükten sonra tenimden sızan sıcak kanı hayal meyal hissedebiliyorum, ama sonrası bulanık, gözlerim bu sefer gerçekten kapanıyor ve sıcacık bir uykuya dalıyorum...

*

[*Boyz II Men – 4 Seasons of Loneliness*]

1997, New York

Elimdeki boş karton kutularla kapıya geldiğimde içerden yüksek sesle hüzünlü bir aşk şarkısının çaldığını duyunca iç çekerek zile basıyorum. Kapı açılıp Lenin görüldüğünde kutuları göstererek onun önünden içeri giriyorum, müzik Imogen'in odasından geliyor.

"Nasıl?" diye soruyorum. Dün gece başına gelen fiyaskodan aç çok haberim var, ama ayrıntıları bilmiyorum. Tek bildiğim şey bugün güneş batır batmaz Lenin'in ve Imogen'in şehirden ayrılacakları.

"Çocuk önce gülme krizine girmiş, sonra da koşarak kaçmış. Dün gece geldiğinde köpürüyordu, aşk şarkılarına henüz başladık."

Başımı sallıyorum ve kutularla birlikte Imogen'in kapısına gidip birkaç kez kapıya vuruyorum. "Imogen, istediğin kutuları getirdim—"

Kapı hızla açılıp acıyla şarkısını söyleyen adamın yüksek sesi suratıma çarparken Imogen atılarak kutuları alıyor ve "Sağol Erika," diyerek kapıyı suratıma kapatıyor. Salona döndüğümde Lenin çekmecelerin içinden bir şeyler alıp sırt çantasına atmaya başlamış, beni görünce gülümsüyor. "Genç bir kızla yaşamının nasıl bir şey olduğunu yeni yeni öğreniyorum."

"Kalbi çok kırılmış olmalı, çocuktan hoşlanıyordu."

Lenin başını sallıyor, ama şu anda kalp kırıklıkları pek umrunda değilmiş gibi, tekrar çekmeceye dönerek bir avuç şırınga paketini alıp çantasına koyuyor.

"Lenin?"

O çekmece kapanıp başka bir tanesi açılırken Lenin bir an bana bakıyor. "Efendim?"

"Neden gitmek zorundasınız?"

Soru soruyorum, ama sesim öyle ufak çıkıyor ki "Lütfen gitme," diye yalvarmak için daha uygun olacak gibi duyuluyor.

"Sırrı korumak için. Gözden uzak olmak her zaman işe yarıyor."

"Kalırsanız ne olur?"

Lenin yaptığı işi bırakıp bana bakıyor, yutkunuyorum. "Yani... Kaçan çocuğun herkese sizi anlatacağını sanmıyorum."

"Olur da anlatırsa izimiz Gallolara kadar ulaşsın istemiyorum. İkimize ait hiçbir resmi kayıt yok, şehirden de ayrılırsak tamamen görünmez olacağız."

Anladığımı göstermek için başımı sallıyorum, ama onu bugünden sonra göremeyecek olmak canımı yakıyor. O tekrar çekmecelerden ona ait olan eşyaları alıp kendini bu evden de yavaş yavaş silerken ben yanına yaklaşıyorum ve hiç düşünmeden bileğini yakalayıp çantasını tutuyorum.

Gitme demek istiyorum, bize ne olacak diye sormak istiyorum, ama "biz" benim kafamda uydurduğum bir kavramdan başka bir şey değil. Bu adamı yıllardır tanıyorum ve son iki senedir onun koruduğu sırrına ortağım, her şeyini biliyorum, ama hala o ve ben "biz" değiliz. Daha önce olmasak bile artık olacağız, çünkü o benim ne yaptığımı anlamaya çalışırken ben uzanıp onun boynuna tutunuyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Ben gözlerimi sımsıkı kapatmış, parmaklarımın ucunda, dudaklarımı onun ateş gibi yanan dudaklarına bastırıp ne olacağını bekliyorken biraz sonra Lenin'in çantası aramıza düşüyor ve o belime sarılarak beni kendine çekiyor.

Dizlerim titriyor, daha fazla ayakta duramayacağımı hissettiğim anda Lenin arkamdaki çekmeceleri iterek beni onlara yaslıyor ve başını çekerek bana bakıyor.

"Neden şimdi?"

"Stres altındayken kafam daha iyi çalışıyor."

O gülümseyince benim kanım daha da kaynıyor. "Lenin, ben de geliyorum."

"Ne—"

"Evet, ben de geliyorum. Sırrı ben de biliyorum, beni de alın, böylece geride hiçbir şey kalmaz."

"Erika burası senin hayatın—"

Eğer konuşmasına izin verirsem çok mantıklı şeyler söyleyip beni vazgeçirecek, o yüzden tekrar atılıp dudaklarını işgal ediyorum. Heyecanıma bir de onun olağanüstü sıcaklığı eklenince terlemeye başlıyorum, nefes nefeseyim, başımı geri çekip ela gözlerine bakıyorum. "İki senedir sürekli etrafında dönüyoruz, sen de istemiyor musun?"

Derin bir nefes alıp, dudaklarını ısıırıyor. "Eğer yaparsak her şey değişecek, *her şey*. Bir daha geri dönüşü yok, şimdi izin verirsen bir daha seni bırakamam."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor, gülümsüyorum. "Biliyorum, kabul ediyorum..."

Bakışları gözlerimden dudaklarıma, oradan da boynuma iniyor, ürpersem de titrememek için elimden geleni yapıyorum, o tam eğilirken aklıma evde başka birinin daha olduğu geliyor. "Imogen!"

Lenin de en az benim kadar soyutlanmış olacak ki bir an uyanarak Imogen'in kapalı kapısına bakıyor, sonra beni elimden çektiği gibi solumuzdaki yatak odasına alıyor. "Imogen'in itiraz edeceğini sanmıyorum."

Ben de gülümseyerek başımı iki yana sallıyorum ve biraz sonra sırtüstü yatağa düştüğümde Lenin önce dudaklarıma bir öpücük bırakıp sonra boynuma eğilerek dudaklarını bastırınca tırnaklarımı etine geçirecekmiş gibi omuzlarına tutunuyorum. "Yap..."

Bir an sonra tenimin kesildiğini hissettiğimde gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Lenin bana sarılıp iyice kollarına alıyor, bir eli başımın arkasını tutarken dudakları boynumu emiyor, ama ben onun sıcaklığından başka bir şey hissetmiyorum. Biraz sonra oda dönmeye başladığında gülümseyerek yutkunuyorum ve kendimden geçerken her şey değişiyor, biliyorum...

* * *

17. Imogen

[Julianne Hough – *That Song in My Head*]

Yapmam gereken bir şeyi ertelediğimde zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamıyorum. Geçtiğimiz iki ay içinde her gün yataktan Ruben’la konuşmaya karar vererek kalktım, ama hiçbirinde cesaretimi toplayamadım ve gün sonunda hep ertesi gün yapacağıma söz vererek yattım.

Ama bu hafta yapacağım, kaçışım yok. Şükran Günü için haftasonu onların evine davetliyim ve annesiyle tanışacağım.

Babam yabancı bir ortamda yapmamın taraftarı değil, ama son günlerde Gustave’ın ısrarlı aramalarına karşılık o da elimi çabuk tutmam gerektiğinin farkında.

En azından artık herkes güneşe çıkabildiğimi biliyor, sebebi ve sonucu yalan da olsa hiç yoktan iyidir.

“Ruben aşağıda bekliyor...”

Çantamı kapıp merdivenlere koştururken babam da arkamdan geliyor. “Bir şey olursa beni ara, iyi ya da kötü. Duyuyor musun Imogen?”

Kapıyı itip bara girdiğimizde başımı sallıyorum. “Tamam baba. Pazartesi görüşürüz...”

Babam yanağını uzatınca ona bir öpücük verip sonra kapıda bekleyen Ruben’a dönüyorum. “Ateş nerede?”

“Arabada Tori’yle kavga ediyorlar.”

Son bir aydır her gün yaptıkları gibi.

Bardan çıkıp arabaya vardığımızda önde oturan Tori elinin tersiyle Ateş’in omzuna bir tane geçirip sonra yüzünde güller açarak bize dönüyor ve el sallıyor.

Her ne kadar ikisinin beraber olması pek doğru bir formül gibi görünmese de Ruben’la Ateş’in arası bozulmadığı sürece Tori’nin ne yaptığı pek de umrumda değil.

“Hazır mıyız gençlik?”

Ruben ve ben arka koltuğa yerleştiklerimizde Ateş dikiz aynasından göz kırıp arabayı yola sokuyor. “Üç gün boyunca tıkmaya hazır mısın Imogen?”

Gülerek başımı sallıyorum, ama benim aç olduğum şey kesinlikle yemek değil. Wii turnuvasından beri Ruben’ın bir damlasına bile dokunmadım. Şu anda yanımda oturan adam artık güzel kokmayı da aştı, fırından yeni çıkmış tazecik bir kalıp kek gibi lezzetli görünüyor.

Ben sevgilimi bir dilim ıslak kek olarak görürken o benim kafamdan geçenlerden habersiz, gülümseyerek bana bakıyor. “Annem seni görmek için sabırsızlanıyor. Eve girdiğimizde biri atılıp sarılırsa şaşırma.”

“Asıl sen bütün haftasonu annenle takılıp seni unutursam şaşırma.”

Ruben gülüyor, ama ben gayet ciddiym. Arabadan indiğimiz anda yapmam gereken şeyden kaçmak için binbir yol arayacağım kesin.

*

Ruben'ın yaşadığı sokaktaki bütün evler birbirine benziyor; dış cepheleri beyaz, çatılar koyu renk kiremitlerle kaplı ve her evin solunda ufak bir garaj var. Kaldırımlar tertemiz, bahçelerdeki fıskiyeler beraber yaşadıkça regl döngüleri eşleşen kızlar gibi aynı anda dönüp su fışkırtıyorlar.

Köpeğini gezdiren veya pusetini itekleyerek yürüyen birkaç insanla selamlaştıktan sonra Ateş arabayı beyaz evlerden birinin önünde durduruyor. "Sizin durağınıza geldik. Biz de bizimkileri alıp yarım saate geliriz. Teyzem sorarsa söyle..."

Ruben başını sallarken Tori kalkıp koltuğunu öne iterek inmemiz için bize yer açıyor. "Görüşürüz Imogen."

Hafifçe gülümseyip Tori'den sıyrılıyorum ve karşımda duran eve bakıyorum. Belki de babamın sözünü dinleyip yabancı bir yerde yapmamalıyım...

Dakika bir gol bir sayın seyirciler. Şimdiden bahaneler uydurmaya başladım.

"Girelim mi?"

Gülümseyerek Ruben'ı takip ediyorum ve biz daha zile basmadan kapı ardına kadar açılıyor.

"Hoş geldiniz—ah bu güzel kız Imogen olmadı. Merhaba tatlım, ben Cerise..."

Ruben annesine hiç benzemiyor. Oğlunun açık kumral saçlarına ve buğday tenine karşılık Cerise'in simsiyah saçları ve bembeyaz bir teni var. İsmi söyleyişindeki Fransız aksanı çok kuvvetli, buna bir de evden buram buram yayılan tatlı kokular eşlik edince Paris sokaklarının da böyle koktuğunu düşünmeden edemiyorum.

"Kapıda durmayın hadi içeri gelin—Ruben, Ateş nerede?"

Ruben benim çantamı da alıp merdivenlerin dibine bırakırken eliyle kapıyı işaret ediyor. "Kendi takımını toplayıp yarım saate gelecekmış."

Cerise başını sallarken yine bana dönüyor. Gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki kırışıkları görüyorum, ama bunlar yaşlılıktan değil, daha çok sık sık gülmekten kalmış izler, belli oluyor.

"Ruben senden çok bahsetti Imogen. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum, ama Ruben bu zamana kadar bekletti. Utanmaz oğlum benim..."

Ruben rahatsızca gülerek ensesindeki saçları karıştırırken Cerise bana sarılıyor.

"Gelin biz atıştırmaya başlayalım, hindinin fırından çıkmasına az kaldı."

"Çantaları yukarı bırakıp geliyorum."

Ruben çantalarla birlikte merdivenlerden çıkarken Cerise beni koluna alıp leziz kokuların kaynağına doğru götürüyor. "Ruben bana güneş alerjilerinden bahsetmişti Imogen. Şimdi iyisin, değil mi?"

"İyiym efendim, teşekkür ederim."

Cerise gülerek bana tezgahın etrafındaki taburelerden birini gösteriyor. "Efendimlere hiç gerek yok, kendimi yaşlı hissediyorum."

Gülümseyerek başımı sallıyorum.

Etrafım binbir çeşit yiyeceklerle çevrili. Tipik bir aile arası Şükran Günü yemeğinden çok, bütün sokağa ziyafet çekecek kadar yemek yapılmış.

Ufak havuçlardan birini alıp yanındaki beyaz sosa batırırken başka bir el daha havuçlara uzanıyor ve elin sahibi Ruben hemen yanımdaki tabureye çöküyor. "Yemeğe ordu da mı davetli anne?"

Cerise gözlerini devirerek önümüzde devasa bir kase cips koyuyor. "Her sene aynı şey. Önce yemekler çok derler, ama daha Pazar gününe kalmadan bir lokma bir şey kalmaz."

"Ateş gelince ona da söylersin. Bütün haftasonu burada yaşayacak haberin olsun."

Cerise gülüyor. "Orası kesin—"

"Benim dedikodumu mu yapıyorsun kuzen!"

Ateş'in sesiyle birlikte Cerise olduğundan daha çok parlayarak hemen tezgahın etrafından dolaşıp yeni konuklarını karşılamaya koşturuyor. "Gel buraya kara böcek gel."

Ateş ve Cerise sarılırken onların arkasında Cerise'e çok benzeyen başka bir kadın duruyor. Ateş'in annesi Florence olmalı.

"Florence, bak oğlum sonunda kıymetli Imogen'ini bize getirmiş."

Göz ucuyla Ruben'a baktığımda gülümseyerek hemen bana sokuluyor. "Kız mıyorsun değil mi?"

"Dört gözle beklendiğim için mi kızacağım?"

Ruben omuzlarını silkince başımı hafifçe onunkine yaslayıp sonra bize doğru gelen Florence'a dönüyorum. Neredeyse kız kardeşinin bir kopyası, ama onun koyu renk gözlerinde Ateş'e olan benzerliği görebiliyorum.

Florence ellerimi tutarak iki yanağımdan öpüyor ve gözlerinin içi parlayarak bana bakıyor. "Hakkında çok güzel şeyler duyduk Imogen, hoş geldin."

Olabildiğince içten olmaya çalışarak gülümsüyorum, ama bana gösterilen ilgi karşısında benim çok daha fazlasını yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ruben'ın ya da Ateş'in beni annelerine nasıl anlattığını hiç bilmiyorum, ama buradaki kimsenin benim sırrımı tahmin bile edemeyecek olması beni ölesiyle korkutuyor.

Benim gerçekte 'ne' olduğumu bilselerdi böylesine sıcak bir şekilde karşılanabilir miydim?

*

O kadar çok yedim ki Ruben'ın kanına olan açlığım şu andaki şişkinliğime karşılık ufakık bir ayrıntıdan başka bir şey değil. Masadaki herkesin de en az benim kadar tok ve mutlu olduğu belli. Şarap kadehleri boş, ama su bardakları içinde baloncuklar uçan sodalarla dolu; salata, yemek ve tatlı tabakları masanın bir köşesinde birikmiş, hatta

benim ve Ateş'in önünde ekstra küçük tabaklar duruyor; meyvelere daha dokunmadık bile...

Bütün yemeklerden daha tatlı olan bir şey var, o da masadaki sohbet. Cerise ve Florence'ın kahkahaları herkesi gülümsetiyor. Tori bile okul sırasında tanıdığım o kendini beğenmiş halinden çıkmış, sık sık babasına sokularak şakalara gülüyor, hatta birkaç tane de kendisi yapıyor. Ruben ve Ateş tamamen farklı bir kulvardalar; Ateş okulda başından geçenleri abarttıkça Ruben araya girip gerçekten olanları anlatıyor.

"Dedim ki, Profesör, lütfen bu konuyu bütün sınıfın önünde tartışmayalım, ben şimdi çıkıyorum—"

"Ve Ateş'i sınıftan attı."

Ateş masanın ortasındaki kurabiye tabağına uzanıp son kalanı da alırken başını sallıyor. "Kısaca öyle de diyebiliriz."

Tori ve babası gülerken Florence oğlunun saçlarını okşuyor. "Okul kaç senede bitecek hayatım?"

"5? 6?"

"7'den sonra gerçekten atıyorlar, haberin olsun kuzen."

Ateş bu önemli bilgiyi aklının bir köşesinde tutacağını söylerken Cerise kalkıp tabakları toplamaya başlıyor. "Kahveler televizyon karşısında servis edilecek, masadan ayrılabilirsiniz sevgili konuklarım."

Ateş tabaklarda kalmış çörekleri ve krakerleri iki eline toplayıp Tori ve babasının ardından derhal uzaklaşırken Florence da Ruben'ı içeri yolluyor. Ben iki kız kardeşle mutfakta yalnız kaldığımda tabakları toplamaya başlıyorum.

Bir süre sadece tabak ve çatal-bıçak sesleriyle geçiyor, sonunda Cerise bulaşık makinesinin kapağını kapatınca ben de ellerimi kurularak ona bakıyorum. "Kahveleri ben hazırlayabilirim—"

"Imogen, geç lütfen, şöyle otur..."

Ben oturmasına oturuyorum, ama bu pek de mutlu bir sohbet olacak gibi görünmüyor. Cerise ve Florence'ın yüzleri o kadar gergin ki ben otomatik olarak akşam boyunca masada ne hata yapmış olabileceğimi aklımdan geçirmeye başlıyorum.

Yerken fazla ses çıkardığım için beni sorguya çekecek değiller, değil mi?

Florence hırkasının cebinden yıpranmış bir zarf çıkarıp benim önüme koyunca kaşlarımı çatıyorum. "Bu nedir?"

Cerise zarfı benim yerime alıp açıyor ve içinden siyah beyaz bir fotoğraf çıkarıp önüme koyuyor. İlk bakışta kabarık etekleriyle oturan üç kadın ve arkasında duran iki erkek görüyorum, ama biraz daha dikkatli baktığımda o erkeklerden birinin babam olduğunu fark ediyorum. Diğeri ise Gustave...

Fotoğrafın sağ altında elle yazılmış tarih 1873. Öndeki kadınlardan en sağda, Gustave'ın önünde oturan Gilda, diğer ikisini tanımıyorum.

Titreyen ellerle uzanıp fotoğrafı masadan alıyorum. "Bu fotoğraf... nasıl?"

Kelimelerin boğazımda takıldığını fark eden Cerise parmağıyla babamı gösteriyor.

"Lenin Hevlig, baban, değil mi?"

Başımı sallıyorum, ama anladığımdan değil, sadece bir refleks.

Ceris fotoğraftakileri göstermeye devam ediyor. "Yanındaki Gustave, onun önündeki Gilda, yanındaki Malena—"

"Malena!? Siz Malena'yı tanıyorsunuz..."

Cerise başını sallarken Florence lafa giriyor. "Malena'nın eşi bizim 3. kuşaktan büyük annemizdi Imogen. Vampirlerden de, kanımızın onlar için ne kadar özel olduğundan da haberimiz var."

Bir fotoğrafa bir de Florence'a bakıyorum. "Ama... Gustave bana hiç bahsetmedi."

Cerise başını iki yana sallıyor. "Gustave'la tanışmadık, babanla da öyle. Ruben bize ailenden ve mucizevi bir şekilde iyileşen alerjiden bahsettiğinde anladık."

Ne söylemem ya da yapmam gerekiyor bilmiyorum. Sevinmeli miyim yoksa dehşete mi düşmeliyim emin değilim.

"Ruben? O biliyor mu?"

Cerise başını iki yana sallıyor ve gülümsüyor. "Hayır. İki nesildir ailemiz hiç vampirlerle bir araya gelmedi. Ruben ve Ateş'in bilmemesi onlar için daha güvenli olur diye düşündük."

Florence başını sallıyor. "Bilmedikleri bir şeyi kimse akıllarından okuyamaz."

Bir süre daha şaşkın ve boş bir ifadeyle karşımda duran iki kadına bakıyorum. Ne olduğumu biliyorlar. Hatta benden önce babamı ve geniş ailemden olan vampirleri bile tanıyorlar.

Aklımın bir köşesi rahatlamam gerektiğini, Ruben'a olanları açıklamanın artık çok daha kolay olacağını söyleyip bayram etmemi istiyor, ama yirmi senedir kendini sihirli bir masal kahramanı sanan tarafım da rüyada olabileceğimi fısıldıyor.

"Şaşkınlığını anlıyoruz Imogen," diyor Cerise. "Biz de ilk anlatıldığında inanmakta zorlandık. Lütfen sormak istediğin her şeyi sor, vaktimiz var..."

Elimle arkayı, içerdeki odada bekleyen 'insanları' işaret ediyorum, ama Florence gülümsüyor. "Kahveyi biraz daha bekleyebilirler. Ne bilmek istiyorsun?"

Bunun üzerine tekrar fotoğrafa bakıyorum. "Siz de sır tutan ailelerdensiniz..."

"Tam olarak sayılmaz," diyor Florence. "Annem öldükten sonra Malena'yı ve diğerlerinin varlığını bilen sadece ikimiz kaldık. Bu fotoğraflar ve birkaç cilt günlük bize annemizden kaldı. Malena 50 yıl önce öldüğünde eşi anneannemizdi."

Cerise gülümseyerek araya giriyor. "O elindekileri anneme bıraktı, annem de bize. Gustave muhtemelen anneannemi tanıyordu, ama biz hiç bir araya gelmedik. Malena biz doğmadan önce ölmüş, o sırada ailemizin vampirlerle olan bağları da kopmuş."

Cerise konuştuğu ben her şeyi yavaş yavaş kavramaya başlıyorum. Bu kadınlar benim ne olduğumu gayet iyi biliyorlar ve Cerise oğlunun kanını içtiğimden haberdar.

"Ruben'ın durumunu bilseydim asla—"

Cerise ben daha cümlemi bitiremeden elimi tutup lafımı kesiyor. "Aklımdan öyle bir şey hiç geçmedi Imogen. Endişe etmeni gerektirecek bir şey yok. Florence ve ben nasıl önlemler alınması gerektiğini biliyoruz."

"Mine çiçeği?"

İkisi de başlarını sallıyorlar, ama bildikleri başka bir şeyler daha olduğu kesin, Florence gülümsüyor. "Mine çiçeği en kolay ve geçici olanı. Çocukken ikisinin de yediklerine karıştırmak kolaydı, ama artık yuvadan uçtular, daha kalıcı bir şey gerekiyordu."

"Ne gibi?"

Cerise sanki saati sormuşum gibi rahatlıkla cevaplıyor. "Büyü gibi."

Büyü.

Ateş ve Ruben büyülüler.

Kanlarını korumak için.

...

Daha bu sabah yabancı bir yerde kendi sırrımı nasıl açıklayacağımı düşünürken şimdi karşımdaki bu iki kadın benim aklımla oynuyor. Babamın bütün bunları öğrendiğindeki tepkisini çok merak ediyorum.

"Büyüyü kim yapıyor?"

Cerise yanındaki kardeşini işaret ediyor. "Çok zor değil, ama Florence'ın Latince'si benden daha kuvvetli, tılsımı o okuyor, ben malzemeleri karıştırıyorum."

"Her sene yenilememiz gerekiyor."

Onlar bana oğullarını nasıl büyülediklerini anlatırken ben ağzım yarı aralık, şaşkınlıkla bu iki olağan kadının etraflarında olan bitenleri nasıl kabullenip bir aile geleneği haline getirdiğini dinliyorum.

"Büyü zayıflıyor olmalı, Imogen etkilenebilecek kadar içebildiğine göre..."

Konu tekrar bana dönünce gözlerimi kırıştırtarak Cerise'e bakıyorum. "Nasıl bir etki göstermesi gerekiyordu?"

"Ölümçül bir şey değil, sadece kanı biraz daha sertleştirip içilemez hale getirmesi gerekiyordu. Başka bir vampir değil de sen olduğun için şanslıyız."

"Sen rahatsız olduğunu hatırlıyor musun Imogen?"

İlk anda başımı iki yana sallıyorum, ama sonra aklıma geliyor. "Bayıldım."

Ruben'ın kanını içtikten sonra kendimden geçtiğim için bütün geceyi orada geçirmiştım. Şimdi anlaşıyor. İçtiğim kanın güvenlik mekanizması beni fena vurmuş.

Cerise geceyi baygın bir şekilde oğlunun yatağında geçirmiş olmamı umursamadan parmaklarını şıklatıp beni işaret ederek Florence'a bakıyor. "Az geldiğini söylemiştim. Çocuklar gitmeden yenileyelim."

"Ruben'a artık gerek kalmadı, ama Ateş'i halledebiliriz."

Yeni bilgilerin ışığında Cerise gülümseyerek bana bakıyor. "Doğru. Imogen, Ruben'la ne zaman konuşacaksın tatlım?"

Veee yine aynı yere geliyoruz sayın seyirciler. Top tekrar Imogen'de.

“Bugün?” diyerek yüzümü buruşturuyorum, ama Cerise memnun bir şekilde başını sallıyor.

“Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Ruben’in kanını ne kadar sıklıkla içiyorsun?”

Az önce konuşulanlar sadece garipti, ama bu tam anlamıyla utanç verici.

Yanaklarımın ateş gibi yandığına eminim. “İlk seferden sonra... yani, bir daha olmadı.”

Cerise şaşkınlıkla bana bakıyor. “İlk seferin üzerinden ne kadar geçti?”

“İki ay?”

İki kız kardeşin yüzlerindeki şaşkınlık ifadeleri gururla karışık tebessümlere dönüşüyor. “İki aydır kendini tutuyor musun?”

Bir tek yanaklarım değil, bütün yüzüm ve boynum yanmaya başlıyor. Neden en zor soruları ben cevaplamak zorundayım!?

“Şey... Çok zor değil aslında...”

“Bravo.”

Yarım yamalak bir gülümsemeyle bakınca Cerise açıklıyor. “Malena’nın günlüklerinin birinde yazıyordu. İlk seferden sonra daha sık içmek istediğinden, ne kadar susuz kaldığından bahsediyordu. Dayanabilmen büyük cesaret Imogen, Ruben seninle karşılaştığı için çok şanslı.”

Başımı sallıyorum, ama Ruben’in şansına değil, kendiminkine.

En kısa zamanda babamı aramam gerek, bu haber Pazartesi’ye bekletilemeyecek kadar değerli.

* * *

18. Ruben

Ateş onuncu kez aynı kanalı geçip hala zap yapmaya devam ederken ben koltukta çöktüğüm yerden kalkıp mutfağa gidiyorum. Kapı sıkı sıkı kapalı. Imogen'in sıcak karşılamadan memnun olduğunu biliyorum, ama annem ve teyzemle mutfakta tıkalı kalmaktan hoşlanıp hoşlanmadığından şüpheliyim.

Gizli gizli kapı dinlemek sık yaptığım bir şey değil, ama bu sefer sahneye dalmadan önce ortamı yoklamanın zararı olmaz. Kulağımı kapının dibine getirip salondan gelen televizyon sesini bastırmak için o tarafa dönük kulağımı kapatıyorum. İçerdekiler neredeyse mırıldanıyor.

"... yapmayı nasıl öğrendiniz?"

"Sabah akşam günlükleri okuduk. Annemiz de aynı şeyi yapmış."

Annem kız arkadaşımı mutfağa tıkıp büyükannemden mi bahsediyor?
Ayrıca, ne günlüğü?

"Malena birkaç tanesini not almış, ama hiçbirini denememiş—"

"Kendi içeceği kanı büyülemesi mantıklı olmazdı tabii..."

Teyzem az önce "içeceği kan" mı dedi yoksa ben mi yanlış duyuyorum. Kapının arkasından sesler öyle garip geliyor ki—

"Ne yapıyorsun rubik küp?"

Ateş'e elimi sallayıp susmasını işaret ediyorum, sonra da başımla kapıyı gösteriyorum. Kuzenim de hiç teklemeyen gelip benim önümde eğiliyor ve kulağını kapıya dayıyor. Mutfaktaki bayanların dinlendiklerinden haberleri yok gibi, hala mır mır konuşmaya devam ediyorlar.

"Aslında sizin durumunuza bakılırsa bizim yaptığımız da işe yaramamış olabilir. Zayıflamış diyoruz, ama ne malum, belki de çocukları hiç koruyamadık Florence."

Ateş bunu duyunca kaşlarını çatarak başını bana kaldırıyor ve kaş göz yapıp içerdekilerin ne saçmaladıklarını soruyor. Omuzlarımı indirip kaldırarak bilmediğimi gösteriyorum ve dinlemeye devam ediyoruz.

"Malena'nın ne yazdığını bilmiyorum, ama mine çiçeği dışında bilindik bir koruma olsaydı Gustave mutlaka bana söylerdi. İlk öğrendiğinde Ruben'a ve arkadaşlarına mine çiçeği vermemi tembihlemişti."

Imogen'in katılımıyla bu sefer Ateş ve ben aynı anda birbirimize bakıyoruz. *Ne diyor bunlar?* Ateş kalkıp içeri girmeye teşebbüs edince onu omuzlarından ittiğim gibi yere çöktürüyorum ve sırtına abanarak tekrar kulağımı kapıya veriyorum. Belki de sohbetin başını kaçırdığımız için şu anda konuştukları şey deli saçması gibi geliyor. Biraz daha dinlemenin zararı olmaz.

"Artık işe yarayıp yaramadığını tartışmak için çok geç, değil mi?"

"Şimdiki sorunumuz Ruben'a durumu nasıl anlatacağımız—"

"Ve Ateş'e. İkisini ayrı tutmanın anlamı yok Cerise."

"Haklısın... Imogen, tatlım, bütün sorumluluğu elbette senin üzerine yıkmak istemiyoruz—"

"Ben bizden duymalarının daha bile iyi olacağını düşünüyorum. Yıllardır çocuklara yalan söyleyen biziz."

"Yalan değildi Florence. Sadece tüm gerçeği anlatmadık."

Ve sessizlik. Ateş'le kulaklarımızı kapıya öyle bastırmışız ki sanki birazdan içeri düşeceğiz. Kulaklarla kapı arasındaki ilişki iyi güzel de ortada çok daha ciddi bir durum var. Bir sır. Üstelik Imogen'in de içinde olduğu—

Düşünce akışım Ateş'in beni kolumdan tutup yatak odasına doğru çektiirmesiyle allak bullak oluyor. Odaya girince Ateş kapıyı itip kapatıyor, sonra da sırtını kapalı kapıya verip dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

"Kuzen, ben ne olduğunu anladım sanırım."

"Ne?"

"Imogen hamile."

Ben mutfaktaki sohbetin içinde kaybolmuşum, orası kesin, ama Ateş'in durumu daha vahim. O iyice kafayı üşütmüş.

"Fiziksel olarak imkansız. Imogen'le yatmadık—ayrıca Imogen'in hamileliğinin bizimkilerle ne alakası var?!"

"Baksana korunmaktan falan bahsediyorlar! Bizi koruyamamışlar—"

"Bizi, Ateş. Imogen hamile değil, başka bir şey var."

"İkimizden biri evlatlık."

İtirazım yarı yolda ağzıma geri tıkılıyor. Bu sonuç diğerinden daha mantıklı. Yıllardır bizden saklanan bir şey kategorisine de iyi oturuyor.

Ateş'le birbirimizi süzüyoruz. İkimiz de bir diğerinin açığını arıyormuş gibiyiz. Ateş gözlerini kısıp bakışlarını benim saçlarıma dikince elimi sallayıp onun dikkatini çekiyorum.

"Evlatlık olmanın da Imogen'le ilgisi yok—sen başını kaçırdın. Teyzem çok garip bir şey söyledi."

"Benim duyduğum kısımdan da mı garip?"

"Hem de nasıl. Malena denen bir isim dönüyor, onun kendi içeceği kanı büyülemesinden bahsetti—"

"Efendim?"

Başımı sallıyorum.

Ateş bir an beyni kısa devre yapmış gibi tek gözü seğirerek bakıyor, sonra gülüyor.

"Seni çok fena kafaya almışlar kuzen, kesin dinlediğini duydular."

"Kafaya alacak başka bir şey mi kalmadı—kan diyorlar Ateş! Büyü diyorlar!"

Ateş'i kaybettiğimin farkındayım. O kafaya alınma teorisinde kaldı. Kolunu kaldırıp beni altına alıyor. "Sen orasını boşver de senin kızın da bizimkilerin oyununa uymasına bak. Imogen çok kafa kız diyorum da kimse inanmıyor."

"Ateş, ben ciddiylim."

Ateş gözlerini devirerek beni odadan çıkarıyor, o sırada mutfaktaki sohbet de bitmiş, annem elinde kahve fincanlarıyla dolu bir tepsi, arkasından teyzem ve Imogen'le birlikte mutfaktan çıkıyor.

"Siz burada mıydınız—fincanlarınızı alın."

Ateş fincanının alıp sırtarak bana bir bakış atıyor ve annemlere dönüyor. "İçerde iyi oyun sergilemişsiniz, Ruben'in ödü koptu, tebrik ederim. Hatta elinizi sıkmak istiyorum—Imogen, önce sen. Büyü ve kan kısmını hanginiz buldu bilmiyorum, ama ben korunma kısmında neredeyse inandım. Keşke bana da haber verseydiniz, daha etkili olurdu..."

Kapının önündeki grupta gülen tek kişinin Ateş olması iyiye işaret değil. Annem ve teyzem birbirlerine bakıyorlar, ne yapmaları gerektiğine karar verememiş gibiler. Imogen de bir onlara, bir Ateş'e bakıp elinin sıkılmasını izliyor.

"Şaka değildi, değil mi?" diye soruyorum. "Dinlediğimizi bilmiyordunuz."

Ateş kaşlarını çatıyor. Ne saçmaladığımı o da merak ediyor olmalı. Kuzenimin tespitlerine karşılık benim basit sorum hedefi tam gözünden vurmuş gibi görünüyor, çünkü Imogen son kez anneme ve teyzeme bakınca onlar da başlarını iki yana sallıyorlar.

Tüylerim diken diken oluyor. Bu hiç iyiye işaret değil, hem de hiç...

*

Mutfak kapısının önündeki tuhaf yüzleşmeden sonra yine benim odamdayız. Yatakta oturuyorum, yanımda da Ateş. Elimde sararmış siyah beyaz bir fotoğraf var. Annem ve teyzem ayakta, Imogen ise kapının yanındaki iskemlede her an ayağa fırlamaya hazır gibi oturuyor.

Fotoğrafa bakıyorum. Imogen'in babasını tanıyorum, diğerlerinin kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Sağ alt köşede yazılı olan tarih 1873. Imogen'in babası 1873 tarihli bir fotoğrafta.

Kendimi Geleceğe Dönüş filminde, kendine tıpatıp benzeyen oğlunun fotoğrafına bakan Marty McFly gibi hissediyorum. Maalesef gerçek hayatta kimse babasının ya da büyük büyük babasının tıpatıp aynısı olarak doğamaz.

Değil mi?

“Bu... Lenin mi? Gerçekten o mu?” diye soruyorum, Imogen sadece başını sallıyor.

Ateş fotoğrafı elimden çekip iyice yüzüne yaklaştırıyor ve gözlerini kısarak biraz daha inceliyor. Sanki farklı bir şey görebilecekmiş gibi...

O sırada teyzem Ateş’in yanına, annem de benim yanıma oturuyor. Teyzem fotoğraftaki kadınlardan en solda oturanını işaret ediyor. “Bu bizim üçüncü kuşaktan büyükannemiz Inés.”

“Yani bizim büyük büyük—büyük büyükannemiz?”

Annem başını sallıyor ve hafifçe kolumu sıkıyor. “Oldukça uzak tatlım, evet.”

Teyzem fotoğrafı göstererek devam ediyor. “Yanındaki kadının adı Malena, onun yanındaki Gilda, Lenin’i biliyorsunuz, onun yanındaki de Gustave Hevlig.”

Soyadı işleri olduğundan daha karışık bir hale getiriyor, ama sorulara neresinden başlasam bilemiyorum. Benim sonsuza kadar sürecektir gibi duran sessizliğime karşılık teyzem anlatmaya devam ediyor.

“Bundan sonrası biraz garip gelebilir...”

Ateş’le bakıyoruz. Sadece bundan sonrası mı?

“Bu bahsettiğim isimler, Büyükanne Inés hariç, hepsi birer vampir.”

Kuzenim bunu duyunca fotoğrafın ucunu bırakıp geri çekiliyor, bense ayağa fırlıyorum. Bu sefer yerler değişiyor, Ateş ve ben ayakta onlara bakarken annem ve teyzem o garip fotoğrafla oturuyorlar. Onların dışında bir de arkamda oturan ve o fotoğrafla ilgisi olabileceğine hala inanmadığım Imogen var elbette.

Kime dönüp hesap soracağımı bilmiyorum. Bunu bana sokaktan geçen herhangi birisi söylemiyor. Annem ve teyzem, kayıtsız şartsız inanıp güveneceğim iki kadın, beni büyüten ve şu ana kadar herhangi bir delilik belirtisi göstermemiş olan iki sağlıklı kadın söylüyor.

Ateş’in de aynı şeyi düşündüğüne eminim. Yavaş yavaş kapının ardından duyduğumuz parçalar birleşmeye başlıyor. En başından beri sakladıkları sır, bizi koruyamamış olmaları—Imogen.

Arkamı dönüp ona bakıyorum. Benden daha çok korkmuşa benziyor. Yanlış bir şey söylersem kaçacak gibi, elleri kucağında, neredeyse dudakları titreyerek beni izliyor. Ne olmasını bekliyorum bilmiyorum. Imogen hala aynı Imogen.

“Yani sen bir...”

Başını sallıyor. “Evet.”

Ateş okkalı bir küfür basarken ben parmaklarımı burnumun direğine bastırarak sıkıyorum. “Büyü... Büyü yapmaktan bahsediyordunuz, o da mı gerçek?”

Annem ayağa kalkıp yanıma geliyor. “Ruben, oturmak ister misin—”

"Hayır, istemem. Yoksa teyzemle sen de cadı mısınız?! Çıkıp telefon tellerine tünemiş baykuşlardan Hogwarts mektubu mu istemeli miyim?"

Ateş alaycı bir şekilde gülüyor. "Bütün bunları bir devin gelip söylemediğine şükretmek gerek—devler de gerçek mi?"

Yakınlarda elime geçen her neyse onu Ateş'in kafasına fırlatıyorum. Son anda kafasını eğip kalemin gözüne girmesinden kurtulunca sesini keserek oturuyor.

"O yüzden mi Imogen'i bu kadar dört gözle beklediniz? Biliyor muydunuz?" diye soruyorum, teyzem ve annem başlarını sallıyorlar.

"Babasından bahsettiğinde anladık—"

"Sonra güneş alerjilerinden bahsettin, o zaman kesinleşti."

Güneş alerjileri, tabii ya, Vampir Bilgisi 101, güneşe çıkamayan yaratıklar. Bütün bu garipliklerin ortasında beni en çok rahatsız eden bu uyuşmazlık oluyor. Imogen güneşe çıkabiliyor, ama nasıl?

"Alerjilerinin iyileşmesi yalanını neyi saklamak için uydurdun?"

Benim o yalana nasıl inandığım da bambaşka bir sohbet konusu, ama şu anda aşkın beni ne kadar aptallaştırdığını düşünemeyecek kadar şaşkınım. Sevgilimi karşıma almış "*Sen bir vampirsen neden güneşe çıkabiliyorsun?*" diye ciddi ciddi sorguluyorum. Yoksa rüyada mıyım? Kapıdan Leonardo Dicaprio girmediğine göre değilim. Gerçi benim rüyamda Leonardo Dicaprio'nun ne işi var?

NE DİYORUM BEN!?

Ben kafamdaki sesleri susturmak için başımı silkelerken Imogen kucağında birleştirdiği ellerine bakıp derin bir nefes alıyor, sonra da sorumu cevaplıyor:

"Senin kanın sayesinde."

İkinci soruma geçmeden önce elimi uzatıp çalışma masasının dibindeki iskemleyi çekip kendimi üzerine bırakıyorum. "Sen—benim... Benim—"

"Evet, ben senin kanını içtim. Wii oynadığımız gece, Rosh Hashannah tatilinde. O resimde gördüğün kadın, Malena, o da Inés'in kanını içerek benim gibi güneşe çıkabilmeye başlamış. Kanınız çok değerli Ruben—"

"Kanımız?"

Imogen başını sallayıp Ateş'i işaret ediyor. "Senin ve Ateş'in."

Ateş'e baktığımda kuzenim elini boynuna götürüp dehşetle bana bakıyor, sonra gözleri faltaşı gibi açılarak Imogen'e dönüyor. "Benim de mi kanımı içtin—ne zaman—sarhoş olduğum gece! RUBEN!"

Ateş kaçacak yer arıyorken Imogen araya giriyor. "Hayır, içmedim—senin kanını neden içeyim Ateş?!"

"BİLMEM," diye bağılıyor Ateş. "KAN İÇEN BİR YARATIK OLDUĞUN İÇİN OLMASIN?!"

O anda annem ve teyzem aynı anda itiraz ediyor.

"Ateş!"

"Ne biçim konuşuyorsun?!"

Imogen zaten aldırmamış gibi görünüyor, bense sadece dinliyorum. Imogen teker teker Ateş'e nasıl onun kanını içmediğini ve aslında bir yaratık olmadığını anlatıyor. Bunu daha önce de yapmış olduğundan şüpheleniyorum. Sanki vampir olduğunu değil, neden sarışın doğduğunu anlatıyormuş gibi rahatlıkla konuşuyor. Az önce benimle göz göze geldiğinde yaşadığı tereddütten eser yok. Anlıyorum ki o hali de vampir olduğunu söyleyemediğinden değil, haberim olmadan *kanımı içtiğindendi*.

Düşüncesiyle bir anda başım dönüyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama olmuş. Imogen o gün, bir şekilde beni *ısırmış*. Neden hatırlamıyorum? Yoksa o da mı büyü yapıyor? Ailemde büyü yapan kadınlar var ve sevgilim bir vampir. Midem bulanıyor. Ateş ve Imogen çok yüksek sesle konuşuyorlar. Sanırım kusacağım. Evet, kesinlikle kusacağım. Tuvalet. Şimdi.

Ağzımı kapatıp yerimden fırladığım gibi kendimi odadaki banyoya atıyorum. İçimde ne varsa tuvalete boşaltıp sifonu çektiğimde odadaki seslerin de kesildiğini fark ediyorum. Bir süre içeri kimse gelmiyor. Ben derin nefesler alarak beyaz mermeri izlerken kapılar açılıp kapanıyor, Ateş'in sesi koridorda uzaklaşıyor. Başımı kaldırıp kapıya baktığımda çerçeveye yaslanmış olan Imogen'i görüyorum. Bir an daha bana bakıp hemen ardından yanımda yere oturuyor ve sırtını lavabonun altındaki dolaplara yaslıyor.

"Nasıl olduğunu bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum ve Imogen derin bir nefesin ardından anlatmaya başlıyor...

*

[*Bright Eyes – First Day of My Life*]

"Dokunabilirsin..."

Bütün duyduklarımdan sonra şu anda tanık olduğum şey en doğal olanı sanırım. Imogen ağzını açıp dilini geri çekiyor ve beni ısırmak için kullandığı dişlerine dokunmamı bekliyor. Parmağımı ağzına sokacak olmak vampir dişlerine dokunacak olma fikrinden daha garip geliyor. Beynimde bir şeylerin ters döndüğü belli, artık ne düşüneceğimi şaşırmış haldeyim.

Parmağımın ucunu dişlerinin arasından sokup az önce söylediği gibi hafifçe arkaya kıvrıdığımda bir şey batıyor, ben de aynı anda elimi geri çekiyorum. "İkinci dişlerin var!"

Başını sallayıp ağzını biraz daha açarak başını eğiyor. Oradalar, beyaz dişlerinin arkasında, balık kılçıkları gibi ince ve sivriler. Onları görünce elimi boynuma götürüyorum. Imogen'in ısırdığını söylediği yerde hiçbir şey yok. İzi ya da hatırası, hiçbir şeyi yok. Doğal olduğunu söylüyor. Isırdığında salgıladığı hafif zehrin etkisiymiş, ölümcül değilmiş ve zaman geçtikçe etkisi azalıyormuş. Her ısırışta daha da az...

Imogen de en az benim kadar büyük merakla beni izliyor. Ne yapacağımı düşünüyor? Kaçıp gideceğimi mi?

"Imogen, kaşmayacağım."

"Emin misin?"

"Eminim."

Biraz olsun rahatladığını görebiliyorum. Omuzları gevşiyor ve tekrar arkasına yaslandığında soruyorum:

"Beni kendine eş olarak mı seğtin?"

Başını eğip yine kısa bir süre kucağındaki ellerini izliyor, sonra başını kaldırıp mahçup gözlerle bana bakıyor. "Seni kan bankam olarak seğmedim, hayır."

"Eşliğin kan bankalığı olmadığını söyledin. Öyle demek istememiştim."

"Demek istediğim... Senin ıkma teklifini kabul ederken aklımda o gece yaptığım şey yoktu Ruben. Bana kalsa hiçbir zaman sırrımı aıklamayacaktım. O gün sabah seninle uyanmasam, güneşe ıkabildiğimi anlamasam—"

"Bana hiç söylemeyecek miydin?"

İ çekerek bakışlarını yine ellerine indiriyor. "O zaman her şey çok farklı olacaktı. Bu kadar ilerler miydik ondan bile emin değilim. Güneşe çıkamayan garip bir kız olacaktım."

"Ama olmadın. *O kadar ilerledik*, Imogen. Geldik, buradayız."

"Ve ben hayatta kalmak için kan içiyorum."

Bu sefer ikimiz de sessizleşiyoruz. Onun değişmemiş olduğu bir senaryo şu andakinden daha korkutucu geliyor. Ona bakıyorum, farklı bir şey arıyorum, fikrimi değiştirecek bir şey görmeye çalışıyorum, ama yok. O hala Imogen. Gle gidip balık tuttuğum, her fırsatta ptğm, içtiğim şey burnumdan gelene kadar güldüğüm ve arkadaşlarımla benden bile daha çok sevdiği o kız. Barda bizi Hank'in elinden kurtaran, bana tişört veren güzel kız.

"Imogen, ben sana aşığım."

şaşırmıyor, irkilmiyor. Hafifçe dudağını ısırarak yan gözle bana bakıyor. "Ben sana değil miyim sanıyorsun?"

"O zaman? Bana her şeyi anlattın. En garip şeyleri duydum. Bir yaratık olmadığını, aksine bunun tuhaf bir hastalık olduğunu biliyorum. Seni değiştirdiğimin, *zel olduğumun* da farkındayım. Korkup kağmam mı gerekiyor? Ben mi yanlış yapıyorum?"

"Bilmiyorum," diyor, ama sesi öyle zayıf, öyle titrek çıkıyor ki bu sefer gerçekten herkesten daha çok korktuğunu anlıyorum. Gözleri dolu dolu olarak bana bakıyor. "Daha önce hiç yaşamadım, bilmiyorum Ruben."

Imogen konuşmayı bırakıp adam akıllı ağlamaya başlayınca uzanıp onu çekiyor ve sımsıkı sarılıyorum. Yanıyor.

"O zaman gitmiyorum. Bundan sonra bana gzn gibi bakman gerekiyorsa öyle olsun, şikayetim yok."

Omuzları sarsılıyor, ama ağlamaktan değil, gülüyor. "Yerinde olsam o kadar gvenmezdim."

"Yerimde olsan yanından bir an bile ayrılmazdın, inan bana."

Bunu duyunca başını hafifçe kaldırıp dudaklarını yanağıma bastırıyor ve derin bir nefes alıp iyice sarıldığında ben de aynı şekilde ona sokuluyorum.

* * *

19. Lenin

Alt kattaki kapının ısrarla vurulmasına uyanıyorum. Erika da yanımda kıpırdanıyor ve boğuk bir sesle ne olduğunu soruyor. Bilmiyorum, ama saate bakarken yine de cevaplıyorum:

“Bir şey değil, sen uyu...”

Saat sabahın dördü. Güneş doğmak üzere. Bu saatte kim olabilir?

Çıplak ayakla yataktan çıktığım gibi aşağı iniyorum. Barın kapısındaki aralık panjurlardan dışardaki lacivert havayı ve kapının önünde bekleyen ikilinin silüetlerini görebiliyorum. Uzun boylu olan elini kaldırıp tekrar kapının çerçevesine vurmak üzereyken ben uzanıp açıyorum. Asgard’ın yanında neredeyse 50 yıldır görmediğim çok eski bir dost duruyor.

“Louvain...”

Asgard’ın önünde iyice kısa ve kırılğan görünen genç kız gülümsüyor, ama konuşmuyor. Sesini hatırladığımdan bile emin değilim, ama diğer her şey tamamen aynı. Mavi gözleri, ufak burnu, uzun saçları bile...

“Girebilir miyiz?” diyor Asgard. Ancak o zaman şaşkınlığımı bir kenara bırakıp kapının önünden çekilebiliyorum. Önce Louvain giriyor. Omuzlarına büyük gelen bir deri ceket, bacaklarını kesinlikle kapatmayan siyah bir elbise ve dizlerine kadar uzanan düz tabanlı siyah çizmeler giymiş. Uzun saçları dağınık, ufak yüzünün iki yanından süzülüyor. Mavi gözleri parlıyor, ama yüzü yorgun, aç olduğu belli. Şöyle bir etrafına baktıktan sonra ters iskemlelerden birini düzeltip sakince oturuyor. Hala onu izlediğimi görünce de başıyla Asgard’ı işaret ediyor.

“Louvain’i getirmemi Gustave istedi. İki gün önce Gilda’ya bir Safkan saldırdı, Louvain güvenlik için yanınızda kalacak.”

Asgard öyle donuk bir şekilde ve olduğu gibi anlatıyor ki bilmeyen birisi için durumun ciddiyetini onun kelimelerinden anlamak imkansız. Hele ki iki asırdır kokusunu bile almadığımız Safkanlar için içinde olunca.

Safkanlar, vampirlerin çocukları. Türümüzün laneti.

Louvain’e bakıyorum, ama o sessiz, sanki bunu bekliyormuş gibi bir hali var. Tekrar Asgard’a dönüyorum.

“Neden daha önce haberim olmadı?”

“Gilda yayılmasını istemedi. Kızın nerede?”

“Imogen—arkadaşında, insanlarla—Asgard, neler olduğunu adam gibi anlatır mısın?”

Gustave bulabileceği en kötü habercileri bana göndermiş anlaşılan. Louvain’in sesini duymanın mucize olduğunu herkes bilir, Asgard’ın da üç cümleden daha fazlasını bir araya getirmek gibi bir kaygısı yok.

“Lenin, kimmiş?”

Erika'nın sesiyle o tarafa dönüyorum. O da Asgard'ı görünce şaşkınlıkla saçlarını kaldırıp saçlarını kulaklarının arkasına alıyor. "Gustave iyi mi?"

Asgard başını sallarken Erika'nın dikkati oturan Louvain'e dönüyor. "Lenin?"

"Bu Louvain, Erika. O da Gustave'ın, benden bir önce..."

Louvain, ben ve Asgard; Gustave kendi deyimiyle üç "eserini" de bir araya getirdiğine göre durum ciddi. Louvain hafifçe başını eğip Erika'ya selam verdikten sonra tekrar Asgard'a bakıyor. Neyin önemli olduğunu konuşmadan anlatmakta üzerine yok.

"Yukarı çıkalım," diyorum. "Güneş doğacak. Aç mısınız?"

Asgard oturan kıza bakarak cevap veriyor:

"Ben değilim, ama Louvain olabilir."

Louvain'e bakıyorum, başını sallıyor.

"Asgard, sen Erika'yla yukarı çıkabilirsin. Lou, sen benimle gel."

Kanları sakladığım buzdolabına geldiğimizde kapaktaki kilidi açıp koleksiyonu Louvain'e gösteriyorum. "Hangisini istersen..."

Louvain yanıma geliyor ve ufak şişeleri açıp koklayarak seçmeye başlıyor. Üzerinde tavşan yazan bir tanesini alıp yüzünü buruşturarak bana gösterdiğinde gülüyorum.

"Imogen'in tek içebildiği o. Sen diğerlerine bak."

Başını iki yana sallayarak başka bir şişeye uzanırken onu izliyorum. Eminim anlatacak çok hikayesi var. Bunca yıl nerede olduğunu kimsenin bilmediğini sanıyordum, ama Gustave'ın hiçbirimizin izini kaybetmediği belli. Louvain'in onun isteğiyle buraya gelmeyi kabul etmesi de atasına hala ne kadar itaat ettiğini gösteriyor. Benden daha iyi olduğu şüphesiz...

"Lou..."

Elindeki şişeden bir yudum alırken mavi gözleri bana dönüyor. Gülümsüyorum.

"Döndüğüne sevindim."

Uzanıp elini yanağıma koyuyor. Susadığı avcunun yanıışından belli. İnce parmaklarının arasında hafifçe yanağıma sıkıştırıp sonra şişesiyle birlikte kapıya gidiyor. Ben de buzdolabını tekrar kilitleyip iki buçuk asırdır yaşayan genç kızı takip ediyorum.

*

Erika birer fincan kahveyle gelip birini benim önüme koyarak oturduğunda tamamlanıyoruz. Asgard masanın ortasındaki taze çiçeklere bakarak hafifçe gülümsüyor.

"Güzel çiçekler..."

Erika teşekkür ediyor, ama konumuzun çiçekler olmadığını pekala biliyoruz. Louvain gözlerini devirerek şişesinden bir yudum kan alıyor. Asgard'a bakıyorum.

"Neden Gilda'nın peşindeymiş? Konsey toplanmamış olabilir, ama Gustave mutlaka okumuştur."

"Ben okudum", diyor Asgard. Gustave'ın ona ne kadar güvendiğini tekrar hatırlamam için yeterli. "Gustave'ın ölümünü bekleyen büyük bir grup var. Konsey'in sarsılmasını

bekliyorlar. Var olduklarını biliyoruz, ama nerede oldukları meçhul. Gilda'ya saldıran bir süredir peşindeydi, ama safkan olacağını tahmin etmemiştik."

Erika biraz daha bana sokularak omzunu omzuma yaslayınca Louvain bize bakıyor, ama uzun sürmüyor. O tekrar şişede ne kadar kan kaldığını incelemeye dönerken ben Asgard'a soruyorum:

"Saldırmasını bekliyordunuz o halde..."

Başını sallıyor. "Gustave takipçinin onun öldüğünü düşünmesini istedi. Ne yapacağını merak ediyordu. Bir tek safkanları değil, diğer güç delilerini durduran tek şey Gustave'ın hala nefes alması..."

Ve Gustave buna rağmen ölmek istiyor. Belki de *bunun için* ölmek istiyor. Kim bilir? Gustave'ın aklını okuyabilseydik her şey daha kolay olabilirdi.

"Birkaç gün önce Gilda takipçinin duyabileceği bir şekilde yalan ölüm haberini aldı ve daha gün doğmadan adamı avladık. Şimdi Gustave mahzende tutuyor, yerlerini öğrenene kadar besleyecek. Çok uzun süreceğini sanmıyorum, ama elbette birileri Gilda'nın peşine taktığı adamın hareketlerini takip ediyordur. Yakalandığını öğrenmeleri uzun sürmez. Gustave sizin yalnız kalmamanızı istedi. Louvain ne kadar gerekirse o kadar kalacak."

Louvain buna hiç tepki vermeden masadan kalkıp etrafına bakınarak evi dolaşmaya başlıyor. Yan gözle Erika'nın soru dolu bakışlarla bana baktığını görebiliyorum, ama Asgard'la konuşmam henüz bitmedi.

"Imogen'in durumunu biliyorsun—"

"Gustave özellikle onun için Louvain'in gelmesini istedi."

"Gustave'ın düşüşünü bekleyen safkanlar varsa bizim de izimizi sürdükleri kesin. Toplu halde aynı yerde kalmaktansa ayrılarak yer değiştirmek daha mantıklı değil mi?"

Asgard başını iki yana sallıyor. "Amacımız kaçmak değil. Kapiya gelenleri toplayacağız."

"Ne kadar kalabalık olduklarını biliyor muyuz?" diye soruyor Erika.

"Birkaç isim ve yüzden başka bir şey bilmiyoruz. Çok iyi olmasa da düşüncelerini koruyabilmeleri için eğitildikleri kesin. Gustave eskilerden az sayıda kaldığını tahmin ediyor. Bunlar ikinci ya da üçüncü kuşak olmalı. Zamanında avlananların arasından bu güne kadar hayatta kalmış olabilen fazla sayıda safkan olamaz."

Asgard'ın sakinliği ve kendine güveni takdir edilesi, ama bu Erika'nın korkusunu köreltmiyor.

Ya Imogen'in durumunu öğrenirlerse? Kalmak mantıklı mı—kaçabilir miyiz? Nereye gideceğiz? Neden Gustave bizi de yanına almıyor? Anlamıyorum. Bu adam neden bu kadar sakin—

Elini tutup sıktığımda tüm düşünceleri susarak bana bakıyor. "Lenin, kalmamız mantıklı mı?"

"Şimdilik evet. Louvain buradayken problem olacağını sanmıyorum."

Erika biraz ilerde resim çerçevelerini kaldırıp inceleyen Louvain'e bakıp mırıldanıyor:

"Emin misin? Bana hiç katil vampirleri alt edebilecek gibi görünmedi."

Lou gülümsüyor. Elindeki resimde gördüğü manzaraya değil de Erika'nın söylediğine güldüğüne eminim. O diğer odaları görmek için koridora girdiğinde ben Erika'ya dönüyorum.

"Göründüğü kadar kırılgan değildir, merak etme."

Erika tereddütle de olsa başını sallayınca Asgard ayağa kalkarak soruyor.

"Gündüzü nerede geçiriyorsunuz?"

*

[*Clint Mansell – Lenin Is Born (Death is a Disease)*]

Kasım 1868, Moskova

"Louvain, uyanıyor!"

Yakınımdan gelen yabancı sesle aniden gözlerimi açıyorum. Odada kimse yok. Boğazımda bir ağırlık var—bez, nemli, sıcak... Ayağa kalkmaya yelteniyorum, ama biri omuzlarımda tutup beni tekrar yatırmaya çalışıyor. Genç bir kız, masmavi gözleri var. Gülümsüyor.

"Neredeyim?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallayıp işaret parmağını dudaklarına götürerek susmamı işaret ediyor. Uzanıyorum. Boğazımdaki bezi kaldırıyor. Kan! Bez kana bulanmış! Elimi hızla boğazıma götürüyorum, ama acı yok, yara da yok. Tekrar mavi gözlü kıza bakıyorum, ama o bana değil, beni tuttukları odanın kapısına dönüp içeri giren adama bakıyor.

Adam uzun boylu, ince, siyah saçları ve oldukça parlak mavi gözleri var. Zengin giyimli, bir katile hiç benzemiyor. Gözlerini kısarak bir süre bana bakıp sonra ince dudakları hafif bir sırtışla kıvrılarak elindeki kadehi bana uzatıyor. "İç, ne kadar çabuk içersen o kadar çabuk ayağa kalkarsın."

"Neredeyim?"

"Güzel bir yerde. İç."

İtiraz etmiyorum—edemiyorum. Kadehi alıp içindeki koyu kırmızı şeye bakıyorum. Şarap? Hayır. Daha tatlı kokuyor.

"İç, hadi," diyor uzun boylu adam.

İçiyorum. Dilime dokunduğu anda ne olduğunu anlıyorum, kan! Metal gibi bir tadı var. Tuzlu mu yoksa tatlı mı anlayamıyorum. Tükürmek istiyorum, kadehi atmak istiyorum, ama aynı zamanda susuzum. İçiyorum. Biraz daha, biraz daha...

Kadeh bittiğinde yüzümü buruşturarak tekrar adama uzatıyorum. "Kimsiniz? Neden buradayım?"

"Ben Gustave, bu Louvain. Beş gün önce işçilerin isyanında birisi boğazını kesti, o zamandan beri buradasın."

"Ne—nasıl?"

Yine boğazımı tutarak doğruluyorum, ama bu sefer kimse itiraz etmiyor. Gustave adındaki adam yatağın ayak ucundaki iskemleye oturup bacak bacak üzerine atıyor.

"Ufak bir bıçakla olduğunu tahmin ediyorum, ama tam yerini bulmuş—"

"Nasıl kestiğini değil, nasıl buraya geldiğimi soruyorum!"

"Ah," diyor tuhaf bir keyifle. "Louvain kokunu aldı. İnsanlar üzerine basıyordu Lenin, seni orada bırakamazdık."

"İnsanlar—benim... *Üzerime mi basıyordu?*"

Başını sallıyor. "Orada olduğumuz için şanslısın. İyi görünüyorsun. Bir daha uyanmayacağından korkmuştum, itiraf etmeliyim. Louvain'de daha kolay olmuştu, zor bir adamsın Lenin."

Başımı iki yana sallıyorum. "Anlamıyorum. Ben öldüm mü? Cennette miyim?"

Bu sefer ikisi de aynı anda gülümsüyorlar. Korkuyorum.

"Sayılır," diyor Gustave. "Ben iki asırdan fazladır buradayım, daha cennetlik bir tarafını görmedim, ama sen kendi kararını vereceksin."

"Nesiniz siz? Zebani?"

Mavi gözlü sessiz kız, Louvain, kaşlarını çatıyor. Gustave onun elini alıp hafifçe öpüyor ve bana bakıyor. "Vampir nedir biliyor musun Lenin?"

"Va—Vampir?"

"Evet. Vampir. Gece yaratıkları, kan içen şeytanlar, ve benzeri... İnsanlar bu adları kullanıyor, değil mi?"

Adamın söyledikleriyle ağızımdaki şekerli tat daha da belirginleşiyor. "Ben de mi?"

Gustave başını sallıyor ve hala elinde tuttuğu kan lekeli boş kadehi kaldırıyor. "Biraz daha?"

*

[*Apocalyptica – Gustave (Zelda Main Theme)*]

Aralık 1868, Londra

Ölümlü hayatım boyunca bir kez bile ayak basmadığım kadar zengin bir malikaneye giriyoruz. Gustave bu gece Konsey'in karşısına çıkacağımı söyledi, ama o nedir bilmiyorum. Louvain de anlatmıyor. Louvain aslında hiç konuşmuyor. Konuşabildiğinden bile emin değilim.

"Siz arkada kalın. Louvain, gözünün önünden ayırma."

Louvain başını sallayıp tek eliyle eteğini tutarken diğeriyle koluma giriyor ve Gustave'dan ayrılıp beni bir odaya sokuyor. İçerde bir sürü insan var. Ya da vampir. Kimin ne olduğunu bilmiyorum. Gustave zaman geçtikçe anlayabileceğimi söyledi, ama nasıl yapılacağını anlatmadı. Gustave aslında hiçbir şey anlatmıyor.

"Öğrenmek için çok zamanın var Lenin, soru sorarak ikimiz de boşuna uğraştırma."

Louvain bir koltuğa oturunca ben de onun yanında ayakta duruyorum ve diğerlerini izliyorum. Birazdan içeri büyük bir tepsinin içinde kadehler dolusu kanla malikanenin hizmetçileri giriyor. Neredeyse herkes birer kadeh alıyor. Almayanlar insan mı yoksa sadece toklar mı bilmiyorum. Tepsi bize de sunulduğunda ben bir kadeh alıp Louvain'e veriyorum, ama o istemiyor.

"Neden?"

Kaşlarını çatıp başını biraz daha sertçe iki yana sallıyor. Omuzlarımı silkip kanı ben içiyorum. Leziz. Gustave'ın içirdiği şeylerden daha tatlı olduğu kesin. Louvain gülüyor, göz göze geliyoruz.

"Bana mı gülüyorsun?"

Tek kaşını kaldırarak kadehi işaret ediyor.

"Nesi var?"

Kaşı biraz daha kalkınca içtiğim kanın neden daha tatlı olduğunu anlıyorum. "İnsan mı?"

Kıkırdıyor ve o sırada az önce girdiğimiz kapıdan tanımadığım bir adam girip bize işaret ediyor. "Gustave bekliyor, takip edin."

Louvain kalkıp öne düşünce ben de kadehi koyacak bir yer arayıp en sonunda yere bırakıp onu takip ediyorum. Bizi çağıran adam kanatlı kapıları iterek ikimizi devasa bir salona alıyor. Bir malikane odasından çok mahkeme salonuna benziyor, ama gerçek bir mahkeme salonu olabilmek için fazla gösterişli. Duvarlar varaklı aynalarla ve büyük tablolarla süslü. Oda o kadar uzun ki tavandan bir değil üç tane büyük avize sarkıyor. Kristallerden yansıyan ışık gözlerimi alınca başımı indirip tam karşımda dizilmiş olan koltukların tam ortasındakinde oturan Gustave'a bakıyorum. Gülümsüyor ve beni gösterip iki yanında oturan diğerlerine dönüyor.

"Bu yeni dostumuz Lenin. Geçtiğimiz ay aramıza katıldı. Ben ve Louvain ile birlikte yaşayacak. İtirazı olan?"

Bir süre bütün salon beni izliyormuş gibi hissediyorum. Kimse konuşmuyor, sadece bakıyorlar. Ben de etrafıma bakıp göz göze gelebildiklerimi başımı eğerek selamlıyorum. Kimse geri selam vermiyor. Gustave'ın dilinden düşürmediği Konsey buysa, oldukça kaba oldukları kesin.

"İtiraz yok, güzel," diyor Gustave ve eliyle sağ yanımdakileri işaret ediyor. "Orada bekleyebilirsiniz."

Louvain yine koluma girip beni gösterilen yere götürürken Gustave'ın gür sesi salonda yankılanıyor.

"Diğer eşler ve yenidoğanlar beklesin! Çocuğu ve babasını getirin!"

Birazdan içeri perişan halde, saç sakalına karışmış bir adam giriyor, onun arkasından da demir parmaklıklı ufak bir kafes içinde bir bebek getiriyorlar. Bebeği görünce Louvain'ın elini sıkıyorum, o da benimkini sıkıyor ve kolunu koluma yapıştırıp parmağını dudaklarına götürerek susmamı işaret ediyor. Dehşetle kafesteki bebeği izliyorum. Dizlerinin üzerinde durmuş, parmaklıkları tutarak arasından dışarı bakıyor. Kapkara gözleri, tombul ve kırmızı yanakları var.

"Çocuk bu mu?" diye soruyor Gustave.

Perişan adam başını sallıyor. Gustave yerinden kalkıp kafesin önünde yere eğiliyor ve parmaklıkları tutan ufacık ellere dokunarak gülümsüyor.

"Kaç aylık?"

"16, efendim."

Adam öylesine mahçup, öylesine zavallı bir tavırla söylüyor ki Gustave'ın ya ona ya da çocuğa kötü bir şey yapacak olmasından korkuyorum.

"Daha büyük gösteriyor. Kafesi açın."

Bunun üzerine çocuğun babası kafesten bir iki adım uzaklaşıyor. Korktuğu Gustave değil, kafesteki bebek. Louvain'e eğilerek soruyorum:

"Bebeğin nesi var?"

Louvain acılı bir ifadeyle kaşlarını çatarak başını iki yana sallıyor. O sırada kafes açılmış, Gustave kucağındaki bebekle doğruluyor. Çocuğun çenesini tutarak önce alt dişlerine sonra da üsttekilere bakıyor.

"Bütün dişleri tamamlanmış. Ne kadar sıklıkla besliyorsunuz?"

Babası bir an cevap veremiyor, sonra bakışlarını bebekten kaçırarak konuşuyor:

"Günde üç kez besliyoruz—besliyorduk. Annesi öldüğünden beri bir şey vermedim. Veremedim."

Gustave bunu duyunca bebeği kollarının altından tutup kaşlarını çatarak kendinden uzaklaştırıyor. "Ne kanıyla besliyorsunuz?"

"Ceylan—annesi bazen kuzu da veriyordu."

Duyduklarıma inanamıyorum. Bebek bir vampir. Vampir bir bebek.

Gustave çocuğu temkinli bir şekilde kafesin içine koyup kapağı tekrar kilitlemelerini işaret ediyor. "Nasıl oldu, anlat."

Kafes kilitlenirken vampir bebeğin babası konuşuyor:

"Ben evde değildim, o sırada ısırılmış. Karım ancak iki gün sonra fenalaşınca itiraf etti. İlk seferi değilmiş. Dişlerini çıkarmaya başladığından beri zaman zaman ısırılmış. Karımım boynunda ve göğsünde—yer yer de kollarında yaralar vardı. İyileşmediler, her gün daha da kötüleştiler. İçtiği kan fayda etmedi. İnsan kanı getirdik, ama o da işe yaramadı. Geçen hafta öldü."

"Ve o günden beri çocuğu beslemiyorsun."

Adam gözlerinden yaşlar akarak başını iki yana sallıyor. Kafesteki bebeğin olanlardan haberi yok. Annesini ısırp öldürdüğünden haberi yok. Vampir olsa dahi bir bebek ısırarak birini nasıl öldürebilir? Yürüyemiyor bile!

Gustave'ın benim bilmediğim birçok şey bildiği kesin, çünkü birazdan benim bile kanımı donduran bir emir veriyor.

"Adamı evine götürün, çocuğu yakın. Yarından itibaren anne ya da babası, daha da kötüsü ikisi birden vampir olan ailelerin çocuklarını toplatın. Yaş kaç olursa olsun fark etmez. Bizzat göreceğim."

Ben dehşetle olanları izliyorken perişan haldeki baba ağlayarak salondan çıkıyor. Kafes hızla uzaklaştırılıyor ve ben o anda ileri atılmak istiyorum, ama Louvain beni sertçe geri çekiyor. "Lenin."

Onun sesini duyduğuma mı, yoksa kafesteki bebeğin birazdan yanacağına mı şok olmalıyım bilmiyorum.

"Yakacaklar..."

Louvain başını sallıyor ve usulca tekrar konuşuyor:

"İlk değil, sessiz ol."

Yutkunarak önüme dönüyorum ve Gustave'la göz göze geliyoruz. İfadesi allak bullak, bir süre daha benim bakışlarımı tutup sonra derin bir nefes alarak yerine geçiyor.

"Eşlere ve yenidoğanlara devam edelim. Sıradakini getirin..."

*

"Defalarca söyledim! Bizim gibi hastalıklı bir ırktan çıkacak şey beş para etmez dedim—ama hayır!"

Gustave evden içeri adımını attığı gibi söylenmeye başlıyor. Şapkasını ve beyaz eldivenlerini bir kenara atıp, bastonunu da onların üzerine fırlatıyor. Öfkeden gözü dönmüş bir halde.

"Dardanos mutlaka bir şans vermeliyiz dedi durdu! AL SANA ŞANS! Kimbilir daha kaç öldü, ama haberimiz yok. Bu konseye gelen beşinci bebek! Çocukları yakmaktan zevk aldığını mı sanıyorlar? Öyle bir tipim mi var? Louvain? Lenin?"

Gustave bize döndüğünde ikimiz de geriliyoruz. Gustave hoşnutsuz bir ses çıkarıp eliyle yok olmamızı işaret ediyor. "Bu konu hakkında konuşmayacağım. Soru istemiyorum."

Bunu ikimize değil, sadece bana söylediği belli. Louvain'e bakıyorum, elimden tutup beni içerdeki odaların birine çekiyor. Kapıyı kapatıp bir süre dışardaki Gustave'ın hareketlerini dinledikten sonra bana dönüyor. Bakışıyoruz, ama konuşmuyor.

"Anlatacak mısın?" diye soruyorum. Birazdan cevap olarak üzerini çıkarmaya başladığında şaşkınlıkla ellerimi kaldırıyorum. "Ne yapıyorsun?!"

Louvain yine susmamı işaret ediyor. Korsesinin bütün iplerini çözüp yere bırakıyor, birazdan içliğini de çıkarıp sadece çamaşırlarıyla kaldığında bakışlarımı kaçıyorum, ama o bana sırtını dönüp odadaki boy aynasının önüne geçiyor.

Gördüğüm şey benim bile canımı yakıyor. Louvain'ın belinin sağından sırtının ortasına kadar derin bir yara izi var. Aynadan bana bakıyor. Mavi gözleri dolu. Elini beline götürüp yaranın ucunu parmaklarıyla tekrar çiziyor.

"Dokun," diyor.

İkinci defa düşünmeden gidip yaraya hafifçe parmaklarımı dokunduruyorum. Buz gibi. Düzensiz kesikler halinde upuzun bir kabartı olarak yukarı çıkıyor. Parmaklarımla donuk izi takip edip sonuna geldiğimde aynada tekrar göz göze geliyoruz.

"Ne zaman oldu?" diye soruyorum.

"İki sene önce. Altı yaşındaydı."

"Isırdı mı?"

"Sokağa bırakılmıştı. Açtı. Bilemedim. Saldırdı, hazırlıksız yakalandım. Tam burada dişlerini etime geçirdi."

Yaranın başındaki iki yana açık kabartıya bakıyorum. "Nasıl iyileştin?"

"Zehri atmak bir sene sürdü, ama izi geçmedi. Şanslıydım... Gustave o zaman hepsini yakmak istemişti, sayıları artmadan... Dardanos izin vermedi."

"Dardanos hangisiydi?"

"Şişko dediğin adam. Keçi sakallı."

Başımı sallıyorum. "Hepsi böyle mi olacak?"

Kelimeleri bırakıp yine başını sallıyor. Tekrar yaraya bakıyorum. İyileşmiş hali böyleyse açık yaranın ne kadar acı vermiş olacağını tahmin bile edemiyorum. Gustave bizim için zamanın önemsiz olduğunu söylüyor, ama böylesine yara alıp ölebiliyorsak aslında insanlardan bir farkımız yok. Çocuklarımızın kana susamış canavarlar olması dışında. Safkanlar, vampir çocukları. Türümüzün laneti.

* * *

20. Ruben & Imogen

Karanlık bir mezarlıktayım. Etrafım uzun ağaçlarla çevrili ve yolumu aydınlatan tek şey dolunayın gümüş ışığı. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Burası neresi onu bile bilmiyorum. Emin olduğum tek şey korkudan ölmek üzere olduğum. Ayaklarım sanki yere mihlanmış, hareket edemiyorum. Etrafıma bakıyorum. Bir şeyin karanlıktan atlayıp bana saldırması an meselesi.

Birazdan karanlıktan gerçekten de bir şey çıkıyor, ama ne bana atılıyor, ne de saldırıyor. Altın sarısı saçları gecenin sönük ışığında parlayan bir kız usul adımlarla yaklaşıyor. Imogen. Gülümsüyor. Bir şeyler söylüyor, ama anlamıyorum. Tek yapabildiğim gözlerinin içine bakmak.

"Anlamıyorum!" diyorum çaresizce, ama o bana aldırmadan konuşmaya devam ediyor. Sonra üzerindeki uzun beyaz elbisenin cebinden kana bulanmış devasa bir şırınga çıkarıyor.

"Hayır—hayır Imogen yapma!"

Imogen beni duymuyor. Şırıngayı kaldırdığında üzerindeki kan parmaklarına bulaşıp bileklerinden süzülüyor. Bana saplayacak, biliyorum, ama kaçamıyorum. Başımı eğip ayaklarımı neyin tuttuğuna baktığımda topraktan bir sürü elin uzanıp beni de adeta toprağın altına çekmek istercesine paçalarımın asıldıklarını görüyorum.

Kalbim ağzımda atıyor. Zaman o kadar yavaş geçiyor ki Imogen'in şırıngayı indirip kalbime sapladığını an be an görüyorum ve gelecek olan acının korkunç beklentisiyle irkilerek ter içinde uyanıyorum.

Az önce kimseye duyuramadığım sesim zavallı bir inilti halinde çıkıyor. Elimi kalbime koyup göğsümden dev bir şırınganın sarkmadığına emin olduktan sonra derin bir nefes alarak yataktan kalkıyorum. Dizlerim titriyor. Sanki gerçekten o mezarlıktan kaçmaya çalışmış gibiyim.

Saate bakıyorum, 5'e geliyor.

Susuzluktan ölmek üzereyim. Dilim damağıma yapışmış bir halde odadan çıkıp mutfağa giderken Imogen'in kaldığı misafir odasının kapısının açık olduğunu görüyorum.

Imogen sonuna kadar kaldırdığı pencerenin yanına bir iskemle çekmiş, birinin gelişini beklermiş gibi dışarıyı izliyor.

"Rüyamda seni gördüm," diyorum. Hafifçe irkilerek bana bakıyor. Bu saatte kimseyi görmeyi beklemediği belli.

"İyi mi kötü mü?" diye soruyor.

"Bir mezarlıkta kalbime kanla dolu kocaman bir şırınga sapladın."

Ufak bir iç çekişle tekrar açık pencereye dönüyor. "O halde kötü..."

Sadece birkaç saat önce uyumuş olmama rağmen oldukça dinç hissediyorum. Imogen'in yanında pencerenin kenarına yaslanıp soğuk havayı içime çekiyorum. Benim

içim ürperiyor, ama o kış havasına aldırıyor gibi, üzerindeki incecik tişört ve pijama altıyla kimbilir ne kadar zamandır böyle oturuyor.

“Üşümüyor musun?” diye soruyorum, başını iki yana sallıyor.

“İyi bile geliyor.”

Uzanıp koluna dokunuyorum, yanıyor. En son hatırladığımdan bile daha sıcak. Ateşi yükseliyor olmalı.

Elini elimin üzerine koyup gülümsüyor. “Ben her zaman böyleyim Ruben. Hastalık, ateş, hatırladın mı?”

“En son ne zaman içtin?”

Elini çekip rahatsızca kıpırdanıyor. Cevap vermekte tereddüt edince ayaklarının dibinde yere çöküyorum ve sırtımı duvara vererek oturuyorum.

“Bu tip şeyleri konuşabilmemiz gerek, değil mi?”

“İlk gün için yeteri kadar konuşmadık mı? Baksana, şimdiden kabus görmeye başladın.”

“O benim ödleliğim,” dediğimde gülüyor. Korkudan ölüp bittiğimi sanıyor olmalı. Evet, rüyadayken ölmek üzere olduğum doğru, ama rüyayla gerçeği ayırt edebilecek kadar büyüdüm.

“Her şeyi anlattım, daha başka neyi bilmek istiyorsun?” diye soruyor.

“Aslında anlatmadın. ‘Saldırıya uğradım, Lenin beni kurtardı,’ dedin sonra da şırıngalara geçtik. Ondan öncesi yok mu? Yoksa adın gibi o zamanları da mı hatırlamıyorsun?”

Tekrar pencereye dönüp bir an düşünüyor. “Adımı birkaç ay sonra hatırladım...”

Sormaya çekiniyorum, o da söylemeden devam ediyor.

“Ondan öncesini de gayet iyi hatırlıyorum. Anın şokuyla unutmuştum, travma, bilirsin... Ama sonra teker teker geri geldiler.”

“Ailen, arkadaşların?”

Başını iki yana sallıyor. “Tek bildiğim aile üvey babam, arkadaşlar da evsizler barınağındaki insanlar. 13 yaşındayken evden kaçtım, arkamda beni merak edecek ya da özleyecek birini bırakmadım...”

*

[Remy Zero – Fair]

Eylül 1985, New York

“BURAYA GEL!”

Üvey babamın sesi bütün tüylerimi diken diken ediyor. Sırt çantama sığdırabildiğim kadar şeyi tıkıp odamın açık penceresine bakıyorum. Giriş katındayız, tek yapmam gereken yakalanmadan kendimi sokağa atabilmek. Gerisi kolay.

“NEREDESİN KÜÇÜK SIÇAN?!”

Üvey babam odaya dalmadan önce son kez etrafıma hızlıca bakıyorum. Yatağımın üzerinde artık lekelerden asıl rengini unuttuğum ve kulaklarının uçları kemirilmiş tavşan oyuncağı duruyor. En son parça eşya olarak onu da kaptığım gibi pencereden tırmanıp bahçeye atıyorum ve tüm gücümle koşuyorum.

Üvey babam arkamdan bağırmaya devam ediyor.

“ÇABUK GERİ DÖN! KÜÇÜK OROSPU—DEFOL! NEREYE GİDERSEN GİT! CEHENNEME KADAR YOLUN VAR!”

Yokuş aşağı koşarken düşündüğüm tek şey yan komşumuz Bayan Fitzgerald. Yarın beni göremeyince çok üzülecek; ve sonraki gün, ve sonraki gün...

O eve bir daha asla dönmeyeceğim. Aç da kalsam, öleceğimi de bilsem tekrar o kapıdan adımımı atmayacağım!

Metro girişine geldiğimde duvara tutunarak nefesleniyorum. O sırada cebime sıkıştırdığım bozuk para ve jetonların arasından bir tane jeton çıkarıp merdivenleri iniyorum.

Beni şehrin en uzak ucuna götürecek olan hattın turnikelerine bir jeton atıp geçiyorum. Çok geçmeden tren geliyor ve serin kabine girip boş yerlerin birine çöktüğümde çantamı ve oyuncak tavşanımı kucağıma alıyorum.

Tren hareket ediyor. Duraklar birer birer geçip giderken anlıyorum; üvey babamın gazabından kaçtım, ama şimdi ben ne yapacağım?

*

“Seni dövüyor muydu?”

Imogen başını iki yana sallıyor. “Hiç vurmadı, ama vurmaktan beter etti. Onunla yaşadığım süre boyunca bir kez bile güzel bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. En çok canımı yakan da annemin ölümünden beni suçlu tutmasıydı. Annem beni doğururken ölmüş, ben de üvey babamın başına kalmışım. Beni hiç sevmedi. Komşumuz Bayan Fitzgerald olmasaymış ne halde olurmuşum bilmiyorum. Üvey babam öyle acı şeyler söylerdi ki artık kendi adımı duymaktan nefret eder hale gelmiştim.”

O sırada buz gibi rüzgar başımın üzerinden geçip Imogen’ın saçlarını havalandırıyor.

“Adın neydi?” diye soruyorum, ama cevap vermek yerine manalı bir şekilde gülümseyip yan gözle bana bakıyor.

“Imogen’i o adımdan daha uzun süredir kullanıyorum, bilmen gereksiz.”

“Çirkin bir şey miydi?”

Gülüyor, ama yine de söylemiyor.

“Sonra ne oldu?” diyorum, “Lenin seni bulana kadar hep sokaklarda mıydın?”

"Hayır. Sokakta kalmanın aptallık olacağını bilecek kadar o şehirde yaşamıştım, ilk gecedan bir sığınağa gittim..."

*

"Şu köşedeki yatak boş."

Yatakların olduğu yer yüksek tavanlı, geniş bir salon. Başka hiçbir oda ya da bölmesi yok. Boş bulunan her yere bir yatak konulmuş. Yatak demek bile zor. Metal bir iskeletin üzerinde sararmış şilteler var, ama önemli değil. Kaldırımda yatmaktan iyidir.

Çantamı yatağa bıraktığım anda görevli kadın kaldırıp tekrar bana veriyor. "Çaldırmak istemiyorsan çantanı göğsüne takarak uyu. Onun dışında kimse sana bulaşmaz, merak etme. Sabah-akşam yemek veriyoruz. Yıkamak istersen binanın dışında seyyar tuvalet ve duşlar da var."

Sesimi çıkarmadan sadece başımı sallıyorum. Sığınaktaki diğer evsiz insanlardan katlarca daha iyi durumdayım. Şimdilik...

Görevli kadın giderken ben de çantamı göğsümden kollarıma takıp sırt üstü yatağa uzanıyorum. Biraz ilerde yaşlı adamlar dişsiz ağızlarıyla sohbet edip gülüyorlar. Giysileri yırtık, hatta bazının ayağında bir çorap bile yok, ama hallerinden memnun gibiler. En azından başlarını sokabilecekleri bir yer var.

Benim yanımdaki yatakta cılız bir kadın yatıyor. Uyuyor, ama daha çok baygın gibi görünüyor. Yüzü ve elleri temiz, ama giysileri ve saçları için aynı şeyi söyleyemem. Saldığı koku da cabası.

Gözlerimi kapatıp çantama sarılarak bir süre hiçbir şeyi duymamaya ve koklamamaya çalışıyorum. Başarabilirim, tek başıma da hayatta kalabilirim.

Keşke biraz daha büyük olsaydım. Bu halde beni kimse yanında çalıştırmaz.

Gözlerimi açıp boyaları yer yer dökülmüş olan tavana bakıyorum. Ne yapacağım ben?

*

"Sonraki sene sığınaktaki işlere yardım etmeye başladım. Girip çıkanlar sürekli değişiyordu, ama ben hep oradaydım. Çalışanlar beni tanıdılar, sevdiler. Aklım hala yerindeydi ve sağlıklıydım. Ayak işlerine koştum, onlar da cebime harçlık verdiler..."

O dönemi nispeten sevgiyle hatırladığı belli, gülümsüyor, ama çok geçmeden bakışları yine gölgeleniyor.

"Saldırıya uğradığım gece ilaç almak için çıkmıştım. Sığınaktaki yaşlılardan biri için bir şişe öksürük şurubu alıp dönecektim. Her zaman yaptığım şey... Dönüş yolunda dört sarhoş beni takip etmeye başladı. Sürekli yolumu değiştirip onları atlatmaya çalıştım, ama bir yerde ben de kayboldum."

Soruyu sorduğuma pişman olmak üzereyim. Kaşlarımı çatıyorum, eğer düşündüğüm şey olmuşsa...

“Çıkmaz sokağın birinde sıkıştırdım. Saldırdılar, karşı koydum, ama en fazla tecavüz etmelerini engelleyebildim ki zaten aralarından biri benimle uğraşmaktan sıkılıp çözümünü beni bıçaklamakta buldu. Diğerlerinin amacı belli ki oynamaktan başka bir şey değildi. Kanı görünce böcek gibi kaçıştılar. Sonrasını çok net hatırlamıyorum. Kaybolmuştum, belli ki en fazla gidebildiğim yer Lenin’in beni bulunduğu sokak olmuş. Sonra da Imogen oldum.”

Yaşadığı saldırının darbesini atlatmak için 20 yıl yeterince uzun bir zaman olmalı ki son anlattığı kısım kaçış ve sığınak günlerinden daha duygusuz. Anlattığı masal bitince yine göz göze geliyoruz.

“Sığınaktakiler ne oldu?” diye soruyorum, “Yokluğunu fark etmediler mi?”

“Bilmiyorum. Hiç geri dönmedim. Lenin’le yaşadığımız ev şehrin diğer ucundaydı, eskiden tanıdığım kimseyle karşılaşmadım. Zaten dışarı çıkıp sosyalleştığımız de söylenemezdi.”

Ben bir şey daha soracakken Imogen’in dikkatini dışarıdaki bir şey çekiyor.

“Güneş doğuyor Ruben...”

Başımı uzatıp daha da aydınlanmış gökyüzüne bakıyorum. Benim için gün doğumu her gün olan bir şey, ama Imogen için daha değerli olduğu açık. İfadesinde az önce anlattığı şeylerin izi bile kalmamış, mutlulukla doğan güneşi izliyor. Eski adının ya da evsiz geçirdiği yılların neden önemsiz kaldığını anlayabiliyorum. Artık onların hepsinden daha değerli bir şeyi var, hem de daha uzun yıllar hasret kaldığı bir şey: güneş.

Güneş göğe değil de adeta Imogen’in gözlerine doğmaya devam ederken ben de gördüğüm kabusu düşünüyorum. Eminim daha uzunca bir süre farklı senaryolarla Imogen kabusları göreceğim, ama geçecek.

Ben onu izlemeye dalmışken Imogen bakışlarını gün doğumundan alıp bana dönüyor.

“Asla kalbine kocaman bir şırınga saplamam Ruben, biliyorsun değil mi?”

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Eğilip yüzümü sıcak ellerinin arasına alıyor, sonra da dudaklarımı hafifçe öpüp geri çekiliyor. Hala çok yakinken mırıldanıyor:

“Nicole... Eski adım. Nicole.”

*

Mayıs 1990, New York

“Nicole!”

Benim ani bağırışım üzerine Lenin okuduğu gazetenin üst yarısını bırakıp bana bakıyor. “Nicole?”

“Evet, adım, adımı hatırladım Lenin! Nicole!”

Sevincime karşılık Lenin hafifçe gözlerini kısıyor, sonra da gazeteyi hepten kapatıp tüm dikkatini bana veriyor. “Nicole mü olmak istersin, Imogen mi?”

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama o anda tereddüte düşüyorum. Hangisini istiyorum? 5 aydır Imogen’im ve bu hayatımın Nicole olduğum zamanlarla uzaktan yakından ilgisi yok. Ama bir taraftan da Nicole benim “gerçek” adım. Ben Nicole’üm.

Değil miyim?

Lenin gülümseyerek tekrar arkasına yaslanıyor ve gazetesini açıp okumaya devam ederken ben de iç çekerek koltuğa uzanıyorum.

"Neden adımı Imogen koydun?" diye soruyorum, gazetenin sayfasını çevirirken cevaplıyor:

"Shakespeare."

Kaşlarımı çatıyorum. "Shakespeare, ne?"

"Shakespeare'in Cymbeline oyunundaki Imogen'e benziyorsun."

"Juliet'e benzesem olmaz mıydı?"

"Herkes Juliet'e benziyor, sen özelsin."

Yattığım yerde başımı eğip iki yana açık bir gazete ve bacaklardan oluşan adama bakıyorum. "Kimmiş bu Imogen peki?"

"Kütüphanede var, aç ve oku."

"Neden beni uğraştırıyorsun, anlatsan olmaz mı?"

Cevap olarak bir gazete sayfası daha çevrildiğinde gözlerimi devirerek koltuktan yuvarlanırcasına kalkıyorum ve doğrudan kütüphaneye gidiyorum. Shakespeare olduğuna göre iyice yıpranmış kapaklılardan biri olsa gerek. Parmaklarımı ciltlerin üzerinde gezdirip aradığımı bulduğumda çekip çıkarıyorum.

Bir saat ve kesinlikle ne demeye çalıştığını anlayamadığım iki uzun perdeden sonra kitabı götürüp Lenin'in kucağına atıyorum. "Hiçbir şey anlamadım."

Lenin kitabı alıp sayfalarını özenle çevirirken soruyor:

"İngilizce bilmiyor musun?"

"Biliyorum, ama Shakespeare-ce bilmiyorum. Anlatsan ne olur? 'Ölür müsün'?"

Ben kendi yaptığım ironik espriye gülüyorum, ama Lenin kitabın sayfalarını çevirmeye devam ediyor. "Imogen tahtın tek varisi olan bir prenses. Annesi istediği adamla evlenmesine izin vermiyor, Imogen fakir bir gençle evlenince de saraydan kovup üvey oğullarından birisiyle evlendirmek için olmadık dalaverelere giriyor. En sonunda üvey oğlu ölüyor, Imogen ve sevdiği adamın aşkları sınanıyor, sonunda anne de yola gelip Imogen'i kocasıyla birlikte tekrar saraya alıyor."

"Ve bütün bunları tamamen şiirlerle konuşarak anlatıyorlar. Korkunç."

Lenin yorum yapmadan kitabı bana geri uzatıyor. "Nicole'ün hikayesi nedir?"

Kitabı alırken omuzlarımı silkiyorum. "Üvey babamın küfür ederken süs niyetine kullanması dışında bir hikayesi yok."

Bunun üzerine bakiştığımızda kitabı göğsüme bastırıp gülümsüyorum. "Merhaba, benim adım Imogen Hevlig, sonsuz yaşındayım, memnun oldum."

* * *

21. Ateş

Imogen cebinden anahtarlarını çıkarıp barın kilitli kapısını açmaya gidiyor, biz de arkada bekliyoruz. Teyzem, Ruben, annem ve ben Imogen'in babasıyla—gerçi onun durumunda *atasıyla* demek daha doğru—tanışmak için buradayız. Annemler ve Rubik Küp sanki beş çayına gelmiş gibi rahatlar, ama ben erkekliğime toz konacağını bilmesem annemin eline sarılıp bir daha da bırakmayacağım.

Aylardır her haftasonu geldiğim bar şimdi sanki eğlence mekanı değil de perili bir ev gibi görünüyor. Aslında çok da bir farkı yok. Imogen'in arkasından içeri girdiğimizde bütün panjurları kapalı olan karanlık yer hiç benim bildiğim bara benzemiyor.

Imogen hepimizi alıp barın arkasındaki kapıdan merdivenlere yönlendiriyor. Evleri üst katta. Eminim orası da en az alt kadar karanlıktır. Acaba filmlerdeki vampir inlerine mi benziyor? Imogen evin kapısını açarken benim içim ürperiyor. Ya kokumuzu alıp üzerimize atarlarsa?

Imogen'in dediğine göre evde iki tane vampir var. Biri babası, Lenin, diğlerinin adını unuttum. Çok da umrumda değil. Beni yemesinler de kim olurlarsa olsunlar.

"Anne? Baba? Biz geldik."

Imogen perdeleri sıkı sıkı kapalı olan ve şimdiden tüm ışıkları yanan evin içinde ilerlerken biz de arkasından giriyoruz. Ufak bir turist grubu gibi rehber nereye giderse onun arkasından gidiyoruz. O sırada mutfaktan annesi çıkıyor, Erika. Barda ara sıra gördüğüm zamanlardan hatırlıyorum. Gülümseyerek bizi selamlıyor.

"Hoş geldiniz," diyor ve annemle teyzeme elini uzatıyor. Onlar gülüşüp kibar kibar bakışarak tanışırken ben etrafımı inceliyorum. Pek hayvan inine benzer bir hali yok. Bildiğin ev. Koltuklar var, televizyonu var—

"Ateş'le tanışıyoruz aslında..."

Adımı duyunca o tarafa dönüyorum. Erika elini uzatmış, ben de uzatıp sıkıyorum. En azından o vampir değil.

"Lenin telefondaydı, birazdan gelir. Lütfen geçin, şöyle oturun."

Erika annemi ve teyzemi alıp salona geçerken Ruben beni bir kenara çekiyor, yanında da vampir sevgilisi, gözümün içine bakıyorlar.

"İyi misin?" diye soruyor Rubik Küp, ama ben cevap veremedim yanımdaki kapıdan Lenin çıkıyor. İmkanım olsa duvarı delip kaçacağım. Adamın suratını aylardır görmekten ezberledim, ama şimdi bambaşka biriymiş gibi geliyor.

"Ruben, Ateş..."

Lenin önce Ruben'in elini sıkıyor, sonra da bana dönüyor. "Endişelenecek bir şey yok, rahat ol Ateş."

Sıkıyorsa sen rahat ol demek istiyorum, ama adam vampir, kafası bozulursa beni şuracıkta öldürebilir. Sesimi çıkarmadan başımı sallıyorum.

Bir akıllı ben miyim merak ediyorum. Kimse korkmuyor, hiç kimse! Ruben'a gökten bir şeyler mi indi bilmiyorum, ama herif sanki doğduğundan beri vampirlerle yaşıyor. Lenin'e karşı saygısı sevgisi tam takım. Bu herif Imogen'e bu kadar mı aşıktı da ben fark etmedim?

"Banyo ne tarafta?" diye soruyorum, en azından vaktin birazını banyoda geçiririm.

Imogen koridorun sonunu işaret ediyor. "Hemen karşıdaki kapı."

Ruben bana ters ters bakıyor, ama hiç umrumda değil. Döndüğüm gibi gösterilen kapıya doğru gidiyorum. Uzanıp açacakken kapı içerden açılıyor ve benim altıma etmeme ramak kala ufak tefek bir kız çıkıp bana bakıyor.

Kız beni, ben de onun gözlerini görünce irkiliyorum. Ufacık suratında iki boncuk gibi iri mavi gözleri var. Saçlarını tepesinde toplamış ve kalın bir hırka giymiş. Öyle incecik bir şey ki toplu saçları ve içinde kaybolmak üzere olduğu hırkayla üflesem uçacak gibi.

Ayrıca hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey olması da cabası...

Bir süre ikimiz de kapıda dikilip bakışıyoruz. Ben artık nasıl bakıyorum bilmiyorum, ama pek adam gibi bakmadığım kesin, çünkü kaşlarını çatıp kapıyı bırakarak benden sıyrılıyor.

O sıyrılmasına sıyrılıyor, ama ben orada kalıyorum.

Ayvayı yediğimin resmidir.

*

Louvain... *Luğveğyn*.

O ne kadar güzel isim, o nasıl bir ahenk...

Diğerleri bir şeyler konuşuyor, ama ben dinlemiyorum. Louvain yemek masasında tam karşımda oturuyor. Ara sıra elindeki cam bardaktan bir yudum su alıp söylenen bir şeye gülümseyerek tekrar yemeğine dönüyor.

O nasıl bir zarafet, o ne güzellik—

"Ateş, duydun mu?"

Kim—ne—annem bir şey diyor.

"Efendim, neyi?"

Annem geçen hafta bahsettikleri Harry Potter büyülerinin gerçek olmadığından, günlükte yazarların sadece öylesine denemeler olduğundan falan bahsediyor. Bu hastalık büyüyle iyileşmezmiş, vesaire vesaire. Güzel, harika, günlük, büyü vesaire—ben Louvain'i izliyorum, teşekkür ederim.

Acaba kaç yaşında? Yani *gerçekten* kaç yaşında? 100? 200?

"Ateş?"

Annem yine bir şey söylüyor, ama beni uyandıran onun sesi değil Louvain'ın bir anda bana bakması oluyor. Hemen diktiğim bakışlarımı kaçırıp anneme dönüyorum. "Anladım—duydum, evet."

O sırada Lenin'in telefonu çalıyor.

"Gustave..." diyerek masadan kalktığında Louvain de bütün dikkatini ona verip arkasından bakıyor, ama kalkmıyor. Lenin'in masadan ayrılmasıyla evin diğer sahibi, Imogen'in annesi Erika, Ruben'a bakarak soruyor:

"Imogen sene sonundaki toplantıdan bahsetti, değil mi?"

Ruben başını sallıyor. Bizim Rubik Küp sene sonunda yeni *vampir* ailesinin karşısında görücüye çıkacakmış.

Acaba Louvain'ın eşi var mıdır? Olsa bile kanı benimki kadar değerli değil—Louvain'ın gözleri yine aniden bana kilitlenince irkilerek tabağıma bakıyorum. Gerizekalıyım ben! Kız aklımı okuyor! Angutum ben. Süzme salağım. Rezil olduk. Daha dün bir bugün iki, vampirlere bile rezil olduk. Beş dakikada bütün vampirlere canlı beyin dalgası yayını yaptım. Zaten bende akıl olsa...

Louvain iskemlesini itip masadan kalkınca arkasından bakıyorum. Artık eve gitsek olmaz mı? Ben son bir buçuk saatte nadide düşüncelerimle insan ırkını yeterince yerin dibine batırdım. Söyleyecek pek bir şey kalmadı.

*

Yemek işi uzayıp bizimkiler Erika'nın davetiyle biraz daha kalmak isteyince barı açma işini Imogen devraldı. Şimdi üçümüz boş barda ruhumun diğer yarısı olan Hank'i bekliyoruz.

Imogen tezgahın arkasındaki makineden yıkanmış bardakları çıkarıp diziyorken yan gözle bana bir bakış atıyor. "Yukarda dikkatini çeken özel bir şey oldu mu Ateş?"

"Vampir olmanız dışında mı—" Sol yanıma yediğim dirsekle bir an nefesim kesiliyor ve Ruben'a küfür etmek için dönüyorum, ama o arkada masaları silen garson kız Julie'yi gösteriyor. "Biraz daha sessiz?"

Julie masayı silerken bizim ona baktığımızı görünce gülümseyerek el sallıyor, biz de salak gibi el sallayıp önümüze dönünce Imogen hala aynı gıcık gülümsemeyle bana bakıyor.

"Ne diyorduk?"

"İyi, tamam, Louvain'e bakıyordum. Mutlu musunuz?"

"Hem de nasıl," diyor Ruben, sonra da kolunu omzumdan atıyor. "Artık Edward Cullen'ın maceralarını okumayı bırakırsın kuzen, değil mi?"

"Belimi deldin bir şey demedim, ama yumruk daha menzilden çıkmadı *kuzen*."

Ruben ve Imogen gülüşürken ben belimdeki çöküntüyü ovuşturarak bara biraz daha yaklaşıyorum. "Louvain tam olarak neyiniz oluyor?"

Imogen lekeli bir bardağı siliyorken cevaplıyor:

"Babamın eski bir arkadaşı, bir süre bizimle kalacaktı. Gustave'la da tanışıyorlar sanırım."

"Ne kadar süre kalacaktı?"

Sol tarafımda Ruben'in gözlerini devirdiğini görüyorum ve o gözleri çıkarma isteğini bastırarak cevabı bekliyorum.

"Bilmem. *Bir süre*. Ben de bilmiyorum, ama sana şimdiden söyleyeyim, Louvain işi biraz zor."

Gülüyorum. "Siz ne anlarsınız. Hassas yünlüler."

Imogen bunun üzerine dişlerini gösterince ben geriliyorum, Ruben gülüyor. Her dakikam rezillik, her saniyem yenilgi! Ben bu hallere düşecek adam mıydım?

"Sen bu saatte burada ne arıyorsun sütlü kahve!?"

Hank'in gürleyen sesiyle oturduğum tabureden atlayıp masalardan birinin arkasına geçiyorum. "Şu ikisiyle beraberim!"

Imogen ve Ruben başlarını sallayınca Hank yanıma gelip beni kocaman kollarından birinin altına alıp boynumu sıkıştırıyor. Öleceğim. Yeni bir gün doğumu göremeden öleceğim. Kanım boşa gidecek.

"Nefe—nefess—Hank..."

Hank kafamı yumruğuyla *sevip* beni bir köşeye attığında sendeleyerek tutunduğum yer bir yer değil, Louvain oluyor. Boncuk gözleri bana şöyle bir bakıyor, sonra ayakta durabildiğimi fark edince kollarımı bırakıp tıpkı banyo kapısında yaptığı gibi sıyrılıp uzaklaşıyor.

Louvain bardan çıkıp gittiğinde benim hala onun arkasından bakakaldığımı fark eden ilk kişi Hank oluyor. "Senin kız arkadaşın yok mu sütlü kahve? Utanmıyor musun—gel buraya, kapıda benimle birlikte bekleyeceksin."

Hank ensemi kavradığı gibi beni dışardaki soğuğa sürüklerken yarı yolda Ruben'in koluna yapışıyorum. "Kuzen!"

Ruben kolunu silkeleyip Hank'e el sallayınca bu sefer ben onlara dişlerimi gösterip Hank'in kafama yapıştırdığı montla birlikte dışarı çıkıyorum.

*

"Sahte. Sahte—bu da sahte. Kafataslarınızı elinize vermeden gidin buradan."

Hank sahte kimlikli bir grup ufaklığı geldikleri gibi geri yollarken ben de biraz ilerdeki banklarda oturan Louvain'i izliyorum. Daha doğrusu Louvain'in başının arkasını izliyorum. Saatlerdir orada oturuyor. Yaptığı tek şey etrafa bakınmak. Ben burada montla dururken bile dişlerim birbirine vuruyor, ama o sadece hırkasıyla oturuyor.

"Hank?"

Hank kızlardan birinin bilekliğini takıp içeri yollarken arada bana da bakıyor. "Ne var?"

"Louvain'le tanıştın mı?"

Hank onun oturduğu tarafa bir bakış atıp o sırada bir tomar kimliği daha topluyor.
"Dilsiz kız mı?"

"Ne?"

"Bilmiyorum, dilsiz gibi. Daha hiç konuştuğunu görmedim. Her gece gelip burada oturuyor—buna kimlik mi diyorsun sen? Bu mu? Kimlik bu mu?"

Hank tomardan bir iki tane sahte kimliği sahiplerinin kafasına atarken ben kapının önündeki kalabalıktan sıyrılıp Louvain'ın yanına gidiyorum.

"Oturabilir miyim?"

Başını kaldırıp bana bakıyor ve bir şey demeden önüne dönünce ben cevabı evet olarak alıp yanına oturuyorum.

"Imogen, Lenin'in arkadaşı olduğunu söyledi."

Başını sallıyor.

"Bir süre burada kalacaktıydın."

Yine başını sallıyor. Gerçekten dilsiz galiba. Yemekte de konuşmamıştı. Dilsiz vampir kız Louvain—

"Dilsiz değilim."

Saf gibi irkilerek ona bakıyorum, o da mavi gözlerini dikmiş beni süzüyor. Sonunda tekrar gözlerime baktığında hafifçe gülümseyip önüne dönüyor.

"Ne düşündüğümü duyabiliyor musun?"

O başını sallıyor, benim tüylerim diken diken oluyor.

"Kaç yaşındasın?"

Cevap vermek yerine bana bir bakış atıp tekrar önüne dönüyor.

"100?"

...

"200?"

...

Dilsiz olmayan Louvain kolundaki saate bakıp yanımdan kalkınca ben de onunla kalkıyorum, ama onun pek benim geride kalıp kalmadığıma aldırmaz gibi bir hali yok. Sırada bekleyenleri geçip Hank'ın önünden bara giriyor. Benim dımdızlak kaldığımı gören Hank başını iki yana sallayarak bileklikleri takmaya devam ediyor.

"Tori kız arkadaşım değil, üvey kardeşim!" diye bağıyorum. Sırada bekleyenler dönüp bakıyor, Hank ise gülüyor ve geri bağıyor:

"İşine gelirse!"

*

"Afedersiniz, pardon—bakar mısınız?"

Louvain'ın beni dımdızlak bıraktığı banktan kalkıp yolun karşısındaki arabadan bana seslenen adama bakıyorum. Adamın elinde bir harita var, yolu göstererek soruyor.

"Buradan Hamilton'a nasıl giderim, biliyor musunuz?"

Karşıya geçip adamın haritasını alıyorum ve tam yolu gösterecekken kağıdın üzerinden göğsümün ortasına yaslanan tabancayla olduğum yerde kalıyorum. Arabadaki adam gülümsüyor. Kumral, yuvarlak suratlı, hin bir gülüşü var.

“Şimdi sesimizi çıkarmadan küçük kız arkadaşımızın gelmesini bekliyoruz.”

“Kimsin—”

“Şşş, sessiz.”

Avuçlarım terliyor. Hiçbir şey yapamıyorum. Kaçacak yerim yok. Bağırduğım anda adam tetiği çekecek. Öleceğim. Yeni bir gün doğumu göremeden öleceğim.

“İşte beklediğimiz güzellik de geldi.”

Başımı çevirip bakacak oluyorum, ama adam namluyu biraz daha bastırınca gözlerim dolarak önüme dönüyorum. Birazdan kahrolası herifin beklediği kişi yakına gelmiş olacak ki gülümseyerek hafifçe yana eğiliyor.

“Louvain, bu ne güzel süpriz.”

Louvain yanıma geldiğinde korkuyla ona bakıyorum, onun gözleriyse direksiyondaki adamda. “Bastien...”

“Söylediğimi yaparsan arkadaşın ölmez, tamam mı güzel Lou?”

Louvain bir bana, bir de göğsümü neredeyse delecekmiş gibi duran tabancaya bakıyor.

“Bırak gitsin,” diyor ve tekrar adama dönüyor. “Benimle ne istersen yap, onu bırak.”

Adam gülüyor. “İyi deneme, ama hayır. Arkaya geç Louvain. Sen, sen de arabanın önünden dolaşıp yanıma. Yanlış bir şey yaparsan gözünü ikinci defa kırpana kadar ölmüş olursun. Geç bakalım.”

Louvain itiraz etmeden arabaya biniyor, ama ben hareket edebilecek miyim ondan bile emin değilim. Kim bu adam? Neden silahın ucunda olan benim? Kimse bizi görmüyor mu?!

“Şimdi.” Adam başıyla yanını işaret edince arabanın önünden dolaşıp söylediği gibi yanına oturuyorum. Barın önünden silah zoruyla kaçırılıyor, ama hiç kimse farkında değil. Kimse bize dönüp bakmıyor bile. Öldürülmek bu kadar mı kolay?

Adam silahı kolumun altından kaburgama bastırırken diğer eliyle direksiyonu çevirip yola giriyor. Başımı hafifçe çevirip Louvain’e bakıyorum, o da öfke mi yoksa acı mı olduğunu bilmediğim bir ifadeyle beni izliyor.

Öleceğim.

* * *

22. Imogen & Ateş

"Imogen, bizim sütlü kahve buralarda mı?"

Hank'in sorusuyla barın arkasından şöyle bir etrafıma bakıyorum, ama Ateş görünürlerde değil.

"Seninle birlikte değil miydi? Hiç içeri girmedi."

Hank çenesini sıvazlayıp uzun boyu ve cüssesiyle tekrar etrafı kolaçan ediyor, ama içinin rahat olmadığı belli.

"Arayalım..."

Ben telefonumu çıkarırken Ruben da Hank'in yanına geliyor. "Nasıl gidiyor koca adam?"

"Kuzenin nerede?"

Ruben da biraz önce yaptığımız gibi etrafına baktıktan sonra omuzlarını silkerek tekrar Hank'e dönüyor. "En son seninleydi."

"Benimle olsa bilirdim," diyor Hank. Sesi öfkeden çok endişeli ve sabırsız. "Çıkar telefonunu ara. Dilsiz kız da ortalarda değil. Umarım bir köşede sevişiyorlardır, yoksa birinin kafasını kıracağım."

"Cevap vermiyor," diyerek Ruben'a bakıyorum. O da deniyor. Cevap yok.

"Sıkılıp odaya dönmüş olabilir—"

"Arabası hala barın önünde."

"Teyzeme bırakmıştır. Ben Langton ve Suk'u arayıp soracağım..."

Ruben telefon etmek için barın arkasındaki ofise giriyor, bense Hank'e bakıyorum.

"Muhtemelen birileriyle taksiye atlayıp okula döndü. Zaten burada kalmak istemiyordu."

Hank bu fikri mantıklı bulmuş olacak ki başını sallıyor. "Louvain'den yüz bulamadığı için keyfi bozulmuştur, olabilir. Siz yine de arayın. Ben tekrar dışarı bakacağım."

Hank bardan çıkarken Ruben da ofisten çıkıyor. "Kimse odada değil, dışardalarmış, bilmiyorlar. Odanın telefonunu da aradım, ama cevap veren yok. Yukarı çıksa görürdük, değil mi?"

Ruben'in telaşlanmaya başladığını görünce benim de içime bir kurt düşüyor, ama ihtimal vermek istemiyorum.

"Yoldadır, duymuyordur."

Ruben başını sallıyor, ama bakışlarından daha kötüsünü düşündüğü belli.

"Louvain de ortalarda yok Imogen."

"Louvain hiçbir akşam ortalarda olmaz Ruben, endişeleneceğin en son şey Louvain'in Ateş'e saldırması olmalı. Ben sana saldırıyor muyum? *Babam* birine saldırıyor mu?"

Ruben yine başını sallayıp etrafına bakınmaya başlayınca ben onun içini rahatlatacak başka ihtimaller düşünmeye çalışıyorum, ama o sırada Hank az önceki halinden katlarca büyük bir telaşla içeri dalıyor.

“Birisi görmüş, ikisi de bir arabaya binip gitmişler—”

“Ne arabası? Taksi mi?”

“Taksi değil—Imogen, babanı çağır.”

Yerimden hareket edebilirim çağıracağım, ama Hank’ın telaşı ve Ruben’in suratındaki korku dolu ifadenin arasında kaldım, ne yapacağımı şaşırılmış haldeyim.

“Imogen, yukarı!”

Hank’ın sert hatırlatmasıyla Ruben’in kolunu şöyle bir sıkıp yukarı koşturuyorum. Bir taraftan kötü bir şey olmaması için dua ediyorum, ama az önce içime düşen kurt adeta zehirli bir yılan gibi tıslıyor.

*

[*Brand X Music – Bastien’s Mind (Eternal Outcry)*]

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ama bana yıllar gibi geliyor. Birkaç kilometre önce telefonlarımızı muhtemelen pencereden dışarı bir uçuruma yuvarladık. Ulaşılamaz haldeyim—*haldeyiz*. Louvain sesini çıkarmıyor, ama ara sıra cesaret bulup arkama bakabildiğim anlarda mutlaka göz göze geliyoruz. O da benim ne düşündüğümü merak ediyor olmalı. Sonuçta adamı tanıyan ben değilim, o.

Tanışıklıklarının aklıma getirdiği ilk ve muhtemelen doğru fikir Bastien denen bu adamın da bir vampir olduğu. Ama bu Imogen’in anlattığı “cici” vampirlerden değil. Bu benim günlerdir okuduğum korku kitaplarındaki vampirlerden, eminim öyle. Keşke Edward Cullen olsan, keşke güneşe çıkınca parıldasan da beni şu sağda indirip öldürmekten vazgeçsen.

Nerede bende o şans? Ölmeyi bırak, ölmeden önce damarlarımı kurutana kadar kanımı içecek. Hatta bir çetesi bile olabilir, onlara da içirecek. Sonra artık güneşe çıkabildikleri için bütün dünyaya dehşet salacaklar. Vampirler dünyanın sonunu getirecek! Hepimiz öleceğiz! Hepimiz—

“YETER!”

Bastien ellerini direksiyona vurup dişlerini sıkarak bana baktığında tüm benliğimle kapıya yapışıp oracıkta kaybolmayı diliyorum. Louvain aramızdan uzanıp sırtını bana dönerek Bastien’e bakıyor.

“Rahatsız oluyorsan okumayı bırak.”

Manyak vampir hırıldayarak Louvain’in omuzlarının üzerinden bana bakıyor. Ne yapabilirim? Düşüncelerimi susturamam ya! Ya düşüneceğim ya da korkudan altıma edeceğim. İkisinden biri!

Bunun üzerine manyak Bastien sırtıyor ve tekrar yola dönüyor. Ben susturmasını bilmiyor olabilirim, ama bu katil herifin iyi bir planı var gibi... MESELA BENİ ÖLDÜRMEK!

Gözlerim yanmaya başladığında ağlamak üzere olduğumu fark ediyorum. Muhallebi çocuğu olarak öleceğim. Ağlayarak, haykırarak—muhtemelen annemi isteyerek!

Annem. Ah canım annem, kaybolduğumdan bile haberi yok. Kimbilir öğrenince ne kadar üzülecek. Canım annem, bir tanecik annem...

Ben annem için ağlarken Louvain koltukların arasından sıyrılıp kucağıma geçiyor. Bir yandan rezil gibi gözyaşı döküyorum, bir yandan Louvain'ı neresinden tutsam diye düşünüyorum. Beynim bulamaça döndü. Ölmeden önce delireceğim.

Louvain elinin tersiyle yanağımdan akan yaşları hızla silip başımı tutuyor ve Bastien'e bakıyor. Bana bu kadar yakın olmasının başka bir sebebi olmalı. Ben ne olduğunu gayet iyi biliyorum... İKİMİZ DE ÖLECEĞİZ! SON DAKİKALARIMDA BENİ MUTLU ETMEK İSTİYOR!

Bastien yine dişlerini sıktığında bu sefer Louvain de bana ters ters bakıyor.

Annenin düşün Ateş, anneni düşün.

Annem, canım annem... N'olur gel ve beni buradan kurtar.

*

"Oğlumu kaçırdılar—Cerise—ne yapacağız?!"

Ateş'in annesi bir yandan ağlıyor, bir yandan nereye gideceğini bilemeden oradan oraya yürüyorken Ruben ve Cerise onu yatıştırmaya çalışıyorlar. Ben hiçbir şey yapamıyorum. Sadece uzaktan izliyorum. Onları bu işin içine ben soktum. Ruben'ın kanına dokunmasaydım bunlar olmayacaktı.

O sırada babamla göz göze geliyoruz. Beni okuduğunun farkındayım. Kendimi suçlamamamı söylemiş gibi bakıyor. Aslında haklı, bütün suçu kendim üstlenmemeliyim. Bize yalan söylediği için suçun yarısı onun. Hatta daha fazlası.

İrkiliyor, ama sesini çıkarmıyor. Çıkaramaz da. Hepimizi kendisi tehlikeye attı. Bile bile. Peşimizde safkanlar varken Ruben'ı ve ailesini buraya getirmeme göz yumdu, sesini çıkarmadı, Louvain'ın neden burada olduğunu bana anlatmadı. Birimizin başına bir şey gelene kadar inatla olanları bizden sakladı. Erika'yı da kendine alet etti. Kimbilir neye, kime güvendi.

Louvain'e mi? O çelimsiz kıza? Gustave? Kardeşlerini korumaktan çok ölmeye meraklı olan Gustave. Gilda? Asgard?

Evet, *Lenin*. Suç senin. Ateş ölürse kanı senin de elinde olacak.

Lenin'in kaşlarını çatıp itiraz etmek için bir hamle yaptığını görüyorum, ama dinlemek istemiyorum. Özür mü dileyecek? Böylesinin daha iyi olduğunu mu söylecek?

İlgilenmiyorum. Bir çözüm bulup Ateş'i getiremediği sürece hiçbir işe yaramaz.

Ben bakışlarımı kaçırıp sertçe kollarımı kavuşturdüğümde Erika onun kolunu tutup durduruyor. Güzel, onların yanında olmadığımı bilmeleri gerek. Kandırıldım, bilerek sevdiğim diğer insanları tehlikeye attım. Ruben bundan sonra bana nasıl güvenecek?

Florence sarsılarak ağlayıp koltuğa çöktüğünde benim de içim parçalanıyor ve onların yanına gidip zavallı kadının dizlerine tutunarak yere oturuyorum. Elimden hiçbir şey gelmiyor. Keşke süper güçleri olan o kitap vampirlerinden olsam. Keşke Ateş'in kokusunu takip edebilsem, hızlı olsam—hatta uçabilsem! Ama yapamam. Hastayım, işe yaramaz, bozuk bir insanım ben. Şu anda bu odadaki herkesten daha zavallı bir haldeyim ve ilk defa kendimden de, bana benzeyen diğer bütün hastalıklı vampirlerden de nefret ediyorum.

*

Ahıra benzeyen büyük, tahtadan bir binanın önünde duruyoruz. Etrafta ormanlık alandan başka bir şey yok. Arabanın farları olmasa bu kadarını bile görmem imkansız—ki çok geçmeden onlar da kapanıyor ve karanlığa gömülüyoruz. Ay ışığı belli belirsiz iki adım ötesini gösteriyor, ama o kadar. Karanlıktan oldum olası nefret ettim, demek ölümüm ondan olacaktı—

“Dışarı.”

Bastien'in tuttuğu kapıdan önce Louvain çıkıyor, ama elimi bırakmıyor. Arkasından çıktığımda Bastien kapıyı kapatıp beni de omzumdan ahıra doğru itekliyor. Hiçbir şey göremiyorum. Ayağım taşlara takıldıkça Louvain'in üzerine düşermiş gibi oluyorum, ama o beni tutuyor. İki de süper vampir gözleriyle benden daha çok görüyor olmalı ki sonunda bir kapıdan girdiğimizde Louvain beni elimden çekerek bir köşeye götürüyor. Yere oturuyoruz.

Etraf leş gibi kokuyor. Ölü bir hayvan gibi diyeceğim, ama daha önce hiç ölü hayvan koklamadım. Birisi ard arda işemiş, kusmuş ve haftlarca banyo yapmadan orada oturup kalmış gibi...

Bir an sonra leş kokulu ahırın bir köşesinde alevler parladığında ortalık aydınlanıyor. Louvain korkuyla elimi sıkarken Bastien de alevlerin önünde sadistçe gülümseyerek ellerini kaldırıyor.

“Bunu hatırlıyor musun Louvain?”

Kim—ne—nasıl? Neyi hatırlıyor mu? Bu adamın Louvain'le alıp veremediği nedir? Hiçbir bok bilmiyorum ve yanarak öleceğim. Bastien'le Louvain'in hatıralarının canı cehenneme.

Alevler hızla yayılıp tahtaları yutmaya devam ediyorken Louvain yanımda başını sallıyor. Bastien birazdan gelip ikimizin önünde eğildiğinde beni süzüyor.

“Şimdi seni daha iyi anlıyorum. Birazdan ikinizin de ölecek olması içimizi bir nebze sızlatmıyor, biliyor musun? İntikamın en güzel yanı buymuş.”

“İntikamını benden alacaksın, onu bırak.”

Louvain beni omzumdan kapiya doğru itiyor ve gözümü kırpmam sırasında geçen o kısacık anda kurtulabileceğimi düşünsem de Bastien beni saçımdan çektiği gibi yerde sürükleyerek yanına aldığında bütün umutlarım paramparça oluyor. Dizini sırtımın ortasına bastırıp omurgamı kırmak istercesine başımı geri çekiyor. Acıyla inlemekten başka bir şey yapamıyorum. Bastien kulağıma doğru eğilip Louvain'e bakarak konuşuyor:

"Arkadaşını çıra olarak getirdiğim düşünmüyorsun herhalde? Gustave'ın elindeki gibi yüzlerce adamım var Louvain. Şu zavallının dün akşam ne yediğini bile biliyorum, kanının ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyordun?"

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Isırmadan önce boynumu kırabilir mi? Kırmaması mı iyi, kırmaması mı?

Aklımdan geçen soruların cevabını suratım yere gömüldüğünde fazlasıyla alıyorum. Bastien tekrar kafamı kaldırdığında burnumdan akan kanın tadını alıyorum. Ağlamak istiyorum, ama onu bile yapamayacak kadar dehşet içindeyim. Bu sırada Bastien benim kanamama aldırmadan konuşmaya devam ediyor:

"Biraz daha beklemem gerekiyordu, nasılsa elime düşeceklerdi, ama senin gelmen öyle büyük bir hediye idi ki benim için... Louvain, güzel Louvain, safkan katili Louvain... Ama hepsini öldüremedin, değil mi? İstesen de köklerini kurutamadın. Sana o yarayı verdikleri için intikamını sonuna kadar alamadın. Geride kalanlar oldu, biliyordun. Dardanos da biliyordu, o yüzden beni sakladı. Konsey başkanınız kendi safkan oğlunu sakladı."

Söylenenlerden zerre kadar bir şey anlamıyorum. Burnum kanıyor, sızlıyor, alnım çatlayıp içinden beynim yere düşecekmiş gibi hissediyorum. Bastien başımı tekrar yere vuracakken Louvain o anda atılarak Bastien'e saldırıyor. Her şey bir anda oluyor. Bastien kafamı yine yere gömüyor, bu sefer kendi gücümle kafamı kaldırdığımda Bastien'in dişlerini Louvain'in beline geçirdiğini görüyorum. Louvain acıyla haykırırken o tarafa atılıyorum, ama faydasız. Ben daha yerden kalkamadan Bastien bana yetişip saçımdan tuttuğu gibi kanlı dişlerini boynuma geçiriyor. Ani acıdan gözlerim kararıyor. Bağırarak istiyorum, ama sesim çıkmıyor. Titreyen dizlerimin üzerinde yere çöktüğümde gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum. Ölüyorum...

*

[*Lucy Schwartz – Gone Away*]

Saatler oldu, polise de haber verildi, ama birinin resmi olarak kayıp sayılması için 24 saat geçmesi gerektiğini söylediler. Yine de arayacaklar. İşlerine gelirse...

Herkes bitkin, herkes çaresiz. Florence son iki saattir pencerenin yanından ayrılmıyor. Cerise sessiz, kız kardeşinin dizinin dibinde, sıklıkla iç çekiyor, ama bir şey yapamayacağının da farkında. Dönüp bana baktığında oturduğum yerde her an hizmetine

atılmak için beklercesine doğruluyorum, ama bakışları benden sonra arkama odaklandığında ben de oraya dönüyorum. Ruben gözleri kızarmış ve saatlerdir uykusuzluktan altları çukurlaşmış bir şekilde bana bakıyor.

Ateş'in kaçırıldığı kesinleştiğinden beri ona dokunmaya korkuyordum, ama şu halini görmek canımı yakıyor. O bir şey demeden ben uzanıp sımsıkı sarılıyorum. Bir an sarılanın sadece kendim olacağından korksam da çok geçmeden Ruben'ın kolları belime ve sırtıma dolandığında biraz olsun rahatlıyorum. Başımı eğip boynunu hafifçe öptükten sonra saçlarını düzelterek çekiliyorum.

"Neye ihtiyacın var? Söyle yapayım. Ne istersen..."

Başını iki yana sallıyor ve bakışları bir an annesine takılıp sonra bana dönüyor. "Gel..."

El ele tutuşarak oradan çıkıp koridora gidiyoruz. Sadece benim odamın kapısı açık. Erika ve Lenin kendi odalarındalar, telefondalar. Kiminle konuştuklarını bilmiyorum. Gustave olmalı.

Odaya girdikten sonra kapıyı arkamdan itip kapatıyorum. Ruben iki eliyle gözlerini ovuşturup yatağıma oturuyor. Gidip yanına oturuyorum ve elimi açıp dizine koyuyorum. Birazdan eli elimi kapatıp parmakları benimkilere kenetlendiğinde bana dönüyor. Hangimiz önce uzanıyor emin değilim, ama öpüşüyoruz.

Ben özür diliyorum, o affediyor. Ben onu avutuyorum, o bana sığınıyor. İkimiz de hiçbir şey yapamıyoruz, ama en azından yan yanayız. Benim *onlardan* biri olmam önemsiz. Sırtımdaki ve içimdeki yük hafifliyor, ayrılıp gözlerimi açtığımızda her şey düzelecek gibi hissediyorum.

Ayrılıyoruz, ama her şey aynı. Ateş hala kayıp, Ruben hala kırık ve ben hala onlardan biriyim. Dudaklarımızdan sonra bakışlarımız, onlardan sonra da ellerimiz ayrılıyor ve birazdan Ruben yanımdan kalkıp odadan çıktığında mideme oturan ağırlıkla iki büklüm oluyorum. Neyi kaybettiğimi bilmiyorum, ama giden o şeyin ardından ağlıyorum.

*

Uçurumdan düşermiş gibi hissederken aniden gözlerimi açıyorum. Bir arabanın içindeyim. Peki ben arabaya nasıl geldim? Ellerimi kaldırıp is içinde kalmış parmaklarıma bakıyorum, o sırada buram buram kokan yanık kokusunu da fark ediyorum. Benden geliyor. Üzerimdeki montun ve pantolonumun bir kısmı yanık.

Gözlerimi kırıştırp etrafıma bakıyorum ve şoför koltuğundaki sarışın adamı görünce irkilerek kapının koluna tutunuyorum. Bir defa kaçırıldığım yetmedi mi?

Kaçırıldım... Bastien, yangın, Louvain—

"Louvain! Louvain nerede?"

Sarışın adam keskin bir virajı hızla dönüp beni gerçekten kapıya yapıştırırken kendisi hiç etkilenmemiş bir şekilde cevaplıyor:

"İyi, onunla başkası ilgileniyor. Seni eve götürüyorum."

"Ev? Neresi ev? Sen kimsin?"

O sırada tanıdık bir yola girip biraz ilerdeki barı gördüğümde bütün vücudum titriyor.
Ev, bu ev, bar, ev...

Araba durduğunda sarışın adam emniyet kemerini çözüp benimkinin de düğmesine basıyor.

"Adım Asgard. Kendin inebilecek misin?"

* * *

23. Louvain

"Lou?.. Louvain?"

Sesi tanıyorum. Gustave. Ama gözlerimi açamıyorum. Gücüm yok. Tükendim, bitti, bu sondu.

"Lou, biraz daha uyanık kalmaya çalış."

Yutkunuyorum. Birazdan sıcak dudaklar benimkilere dokunuyor ve Gustave geri çekildiğinde sağ kolumdan giren bir iğneyle çarpılmışçasına gözlerimi açıyorum. Gözlerim yaşıyor, bütün vücudum kasılıyor. Belimdeki yara defalarca yeniden açılıyormuş gibi sızlıyor. Ve bütün acı bir an sonra içimden çekilip yok olduğunda rahatlayarak yatağa yığılıyorum. Kolumdaki iğne çekiliyor, Gustave elimi tutup görüş alanıma girdiğinde kalbim tekliyor.

Yüzyıllar önce beni yaratan o genç adam karşımda. Gözleri pırıl pırıl, gök mavisi, teni pürüzsüz, siyah saçlarında tek bir ak bile yok. Az önce acıyla yaşayan gözlerim şimdi mutlulukla doluyor. Boşta kalan elimi kaldırıp alev gibi yanan yanağına koyuyorum.

"Döndün..."

Gülümsüyor. İlk günkü gibi...

"Döndüm. Hadi kalk, yapacak işlerimiz var."

Gustave elimden tutup beni hafifçe çekiyor, ama kalkmaya korkarak elimi belime götürüyorum ve o anda fark ediyorum. Acı yok. Gustave'ın elini bırakıp telaşla üzerimdekileri sıyrıyorum. Yara yok. Ne yenisi, ne eskisi. Asırlardır taşıdığım leke yok.

"Nasıl—"

Gustave elindeki şırıngayı kaldırıyor. "Yeni arkadaşından hediye."

Kanla lekelenmiş boş şırıngaya bakıyorum. "Hayır, Gustave—hayır. Ateş?"

"Etik kısmını sonra tartışırız. Hadi kalk, sana bir hediyem var."

Ne kalkabiliyorum, ne de itiraz edebiliyorum. Dilim bu sefer gerçekten tutuldu. Söylenecek tonlarca şey var. O kan... Benim kanım...

Güneş.

Bir an sonra yataktan fırlayıp pencerelere koşuyorum ve kalın perdeleri tuttuğum gibi yırtarcasına iki yana çekiyorum. Gustave arkamdan bir şeyler homurdanarak hızla odadan çıkarken ben sabah güneşinin karşısında gözlerim kamaşarak gülümsüyorum.

*

"Buradan sonrası senin, odaya benim girmem pek uygun olmaz."

Gustave çatı katındaki odanın kilidini çevirip kapıyı itiyor ve odadaki gün ışığı dışarı sızarken kendisi gölgelere çekiliyor. "İşin bittiğinde aşağı gel."

Ona bakmadan başımı sallayıp ışıkla adeta yıkanmış olan odaya giriyorum. Yerde çıplak halde bir iskemleye bağlanıp muhtemelen çırpınırken devrilmiş olan yanıklar içinde bir adam var. Bastien.

Gülümseyerek yanına gidip iskemleyi tüm gücümle çekerek kaldırıyorum. Acıyla inleyişine ya da yaralar açılmış dudaklarının arasından çıkan yakarışa aldırmadan onu iyice ışığın yönüne çeviriyorum. Gözleri yandığında sımsıkı kapatıp bağıyor. Kızarmış suratını çenesinden tutup kendime çeviriyorum.

"Bahsettiğin yüzlerce adamın her gün ne içtiğini biliyorum, senin neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyordun? Bunca yıl tatil yapmak için mi Gustave'ı yalnız bıraktım? Lenin'in eşini öldürdüğünde keyfimden mi ona sırtımı dönüp uzaklara gittim? Ah Bastien, bencil Bastien, safkanların yüz karası Bastien..."

Güneşin altında acıyla yanan adamın yaralı yanaklarından tuzlu yaşlar akıyor. Elimi çekip onu acısıyla kısa bir süre yalnız bırakıyorum. Sadece kısa bir an da olsa aklım onu kurtaracak bir yol olup olmadığını düşünüyor, ama hayır, ortada telafi edilecek bir şey yok.

"Gustave hep ne der, biliyor musun?"

Acı bir inleme soruma cevap oluyor, devam ediyorum:

"Ağızından çıkan her kelime bir ipe bağlıdır. O ipin ucunu yakalayan eninde sonunda aklına ulaşır. Konuşma Louvain, dinle. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

İnlemelerin yerini kesik nefesler alıyor. Acıdan bayılması an meselesi.

"Benim neden o kadar az konuştuğumu artık anlıyor musun Bastien? Asgard'ın seni nasıl kitap gibi okuyabildiğini? Lenin'in sana neden güvenmediğini? Öldürdüğün bütün o eşler, yıkadığın bütün zihinler... Emin olabilmek için bize bir işaret, sana da bir yem lazımdı. Bak, görüyor musun?"

Önüne geçip güneşin altında kollarımı kaldırıyorum, başımı arkaya eğip ışığı adeta içime çekiyorum. Sadistçe bir gösteri bu, farkındayım, ama gerekli. Gözlerini aralayıp nefretle bana bakıyor. Şekli bozulmuş yüzünden bile anlayabiliyorum. Elleri bağlı olmasa, güneş onu yakıp tüm gücünü yiyor olmasa beni paramparça etmeye hazır.

"Ne yazık? Zehrin o kadar ölümcül ki sana bile faydası yok Bastien. Safkanlığın işte bu kadar değerli."

Son bir kez çırpınıp bana doğru bir hamle yapıyor, ama ayağımla iskemlesini itip onu yine yere seriyorum ve öylece güneşin altından bırakıp odadan çıkıyorum. Gustave ve ben işlerimizi hallederken Bastien yavaşça aramızdan çıkıp gidecek.

*

Tepesine kadar koyu kırmızı kanla dolu olan kupayı Gustave'ın önüne bıraktığımda iştahla sahte bir ses çıkarıp büyükçe bir yudum alıyor.

"Ne zaman başladın?" diye soruyorum, aldığı yudumdan yüzü buruşurken cevaplıyor:

"Seni Asgard'la yolladığım gün. Planın ters teperse arkanı toplayacak kadar güçlü olmam gerekir diye düşündüm. Ne kadar oluyor?"

"Bir hafta. Her gün mü içtin?"

"Her saat desek daha doğru. Hala doyamıyorum ve şundan ne kadar nefret ettiğimi tekrar hatırladım."

Gustave kupadaki hayvan kanına ters ters bakıyor. Masadaki şişeden kupaya tekrar ekleme yaparken gülüyorum. "Asgard'ı bozmadan önce düşünecektin."

Asgard'ın kanının tadı aklına gelmiş olacak ki özlemle iç çekip dolu kupadan tekrar bir yudum alıyor. O sırada masadaki telefon titremeye başlayınca Gustave kupayı bırakıp telefonu açıyor.

"Asgard?"

Yüzü bir anda öyle aydınlanıyor ki masadan kalkıp gittiğinde uzun zamandır hissetmediğim bir kıskançlıkla doluyorum. Önce Lenin, şimdi Asgard. Benim zamanım çoktan geçmiş.

Asgard'la konuşmaları uzun sürmüyor. Geri döndüğünde ifadesi iş üstünde yakalanmış yaramaz bir çocuğunkinden farksız. Telefonu cebine atıp kupasını geri alırken bana bakıyor.

"Lenin ikimizi de öldürecek. Bu gece bekleniyoruz, diğer tarafta savaş var."

"Benim fikrim olduğunu söylemediniz mi?"

"Ne fark eder? Senin fikirlerinin yarı hakkı benim değil mi?"

Gustave sahte bir iç çekişle odadan çıkarken gözlerimi devirerek arkasından bakıyorum, ama biraz sonra aralık kalmış perdeden yere vuran gün ışığıyla dikkatim dağılıyor.

"Ben dışarı çıkıyorum, gün batımında dönerim!"

*

[*Lifehouse – It Is What It Is*]

"Sen önden..."

Gustave'ın beni kibarlığından yollamadığı belli. Barın kapısını açıp içeri girdiğimde beni önce Imogen karşılıyor. Öfkeden köpürdüğü her halinden anlaşılıyor ki birazdan eline geldiği gibi suratıma tokatı indirdiğinde irkilerek gözlerimi kapatıyorum. Sızlayan yanağımı tutup gözlerimi açtığımda Imogen ve biraz arkasındaki Lenin'in şokla arkamda bir yere baktıklarını görüyorum.

Tabii ya, Gustave girişini gerçekleştirmiş olmalı. Sahneyi ona bırakıp kenara çekildiğimde Gustave'ın geri dönüşüne zerre kadar aldırmayan bir yüz beni karşılıyor. Zoraki eşim, şaşkın çocuk Ateş.

"Beni o manyağa yem mi yaptın?"

Başımı sallıyorum. Bir tokat da ondan gelir mi diye bir an bekliyorum, ama kızlara el kaldıran bir tip olmadığı belli. Beni şöyle bir süzüp sonra ensemden çektiği gibi dudaklarıma yapıyor.

Tokattan daha çok sarsıldığım kesin. Bütün tadı, kokusu, sıcaklığı içime doluyor. Birinin kanını içmiş olmak böyle bir şey mi? Upuzun hayatımda nasıl hissettirdiğini bilmediğim tek şey şimdi beni düşünmeden hiçe sayarak öpüyor. Aklından geçenleri sanki kendim düşünüyormuş gibi duyuyorum. Canımı yakmak istiyor, ama bir tarafı da sevinçten dört köşe. Bütün insanlar böyle mi?

Onu itip kanını içebileceğim herhangi bir yerine dişlerimi geçirmemek için kendimi zor tutuyorum, ama şaşkın çocuk birazdan çekiliyor ve beni öylece ortada bırakarak çekip gittiğinde nerede duracağımı, nereye tutunacağımı şaşıyorum.

Sendelediğimi gören başka biri kollarımdan tutup bana bir iskemle çekiyor. Imogen'in eşi.

"Anlamadıysan az önce sana kızıyordun."

Başımı sallıyorum. Onun yanında daha bir sürü başka şey de anladım, ama şu anda aklım onları düzenleyebilecek kadar yerinde değil. Tek istediğim şey kan. Onun kanı. Bir damla daha. Damardan değil, dilimden yayılan sıcak bir damla kan—

"Louvain, sakın!"

Gustave bana seslendikten sonra tekrar Lenin'le olan hararetli tartışmasına dönüyor. O sırada Imogen'in eşi olan çocuk gidip Imogen'in kendisi yanıma oturuyor. "Hiç Ateş'in ölebileceği ihtimali aklından geçmedi mi? Bize ne olacağını düşünmedin mi? Bu kadar mı bencilsin? Safkanların hepsini öldürmesen ne olur? Bastien'e verecek başka yem mi yok? Uzun yaşamışsın, ama aklın pek iyi çalışmıyor galiba Louvain."

Kelimeleri bıçak gibi delip geçiyor, ama elleri başka şey için çalışıyor. Getirdiği kan dolu bardağı elime veriyor. "İç. Ateş'in kanına daha uzun bir süre dokunmayacaksın. Yasak. Hepimizi ne kadar korkuttuğunun farkında mısın? Ya Asgard zamanında yetişmeseydi—ya izinizi kaybetseydi?! Hiçbirimizin ne olduğundan haberi yoktu! Babamla aramı bozdun!"

Imogen konuşurken sessiz olmak hiç zor değil. Ben kandan bir yudum alırken Imogen bütün endişesini ard arda gelen cümle yağmuruyla bana döküyor, bense Gustave'ın hayvan kanından neden nefret ettiğini bunca zaman sonra ilk defa anlıyorum.

*

Kavgaların ve kavuşmaların üzerinden saatler geçti. Ateş'e dokunmama gerçekten de izin vermediler. Annesi oğluna kavuştuğu için mutluydu, ama beni bir daha etrafta görmemeyi diler gibi bir hali vardı. Oğlu gibi onun da kafası karışık ya da ben itiraf edemesem de sarsılmış bir haldeyim, çünkü artık kimseyi eskisi kadar net okuyamıyorum.

Bar insanlardan arınıp uyuması gerekenler odalarına çekildiğinde ben kapının önündeki bankıma kuruluyorum. Güneş yavaş yavaş doğuyor. Hava buz gibi, ama ben yanıyorum. Gerçekten ona dokunmama izin vermeyecekler mi?

Çaresizlik beni hazırlıksız yakalıyor. Öyle ki kendimden korkuyorum. Ben ne zaman bir insanın kanına muhtaç hale geldim. Imogen neden böyle değil?

Sorumu cevaplayabilecek olan yegane kişi, Imogen gelip yanıma oturduğunda ona dönüyorum. "Neden Ruben'ın kanını içmiyorsun?"

Getirdiği battaniyeyi önce kendi omzuna sonra da bana sarıp bacaklarını da kendine çekiyor. "Fırsatım olmadı, tam işler düzeldi derken birileri kuzenini safkanlara yem etti."

Cevabın ikinci kısmını duymazdan gelip önüme dönüyorum. "Ateş'e dokunmama gerçekten izin vermeyecek misiniz?"

"Bıraksak kanını kurutacak gibiydin."

"Kurutabilirdim, inan..."

"Ve hala izin verecek miyiz diye soruyorsun."

Kaşlarımı çatarak tekrar benimle aynı mucizeyi paylaşan, ama benim kadar aç olmayan kıza bakıyorum. "Nasıl bu kadar rahatsın?"

Gülümsüyor. "Değilim. Sadece ben sadece 20 senedir böyleyim, sense 220."

Doğru. Yaşı hiç hesaba katmamıştım.

"Ayrıca," diyor ve sesi yine o sitem dolu tona bürünüyor. "Ateş'i kan bankası olarak görmezsen sevinirim."

"Başka ne olarak göreceğim?"

"Bilmiyorum. Yılbaşına kadar vaktin var, karar ver."

Ateş'in yasaklı olmasıyla gelen sıkıntı bunu duyunca daha da büyüyor. Yılbaşı, konsey, eş takdimleri...

"Yapmak zorunda mıyım?"

Imogen bilmediğini gösterircesine omuzlarını kaldırıp indirirken güneş saklandığı bulutun arkasından çıkıyor. Etraf aydınlık, ama hava hala soğuk. Tıpkı bizim gibi...

* * *

24. Ruben & Imogen

[Lucy Schwartz – Gone Away]

Gölde bizim kayığımızdan başka kayık yok. Bugün balık tutmak için fazla soğuk bir gün. Öyle ki Imogen bile kalın bir atkı ve bereyle duruyor. Yavaşça kürek çekip gölün ortasına geldiğimizde kürekleri yerine takıyorum.

"Hava kar kokuyor," diyor Imogen sonra derin bir nefes alıp etrafına baktıktan sonra kızarmış burnunu ovuşturarak bana bakıyor. "Ruben, lütfen bir şey söyle..."

Ne söyleyeceğime karar verebilsem konuşacağım, ama her saniye fikrim değişirken ne kadar dürüst olabilirim bilmiyorum. Konuşmak için buraya gelmeyi ben teklif ettim. Sanki gölü görürsem kesin kararımı verebilecekmişim gibi geliyordu, ama bu göl bana artık Imogen'den başka bir şey hatırlatmıyor. Aptallık ettim.

"Ateş her gece kabus görüyor," diyorum. En azından bu kesin olan bir şey. "İki hafta oldu, bu kadar çabuk atlatmasını beklemiyorum, ama yine de..."

Imogen bakışlarını kaçırıyor, bense gözlerimi ondan alamıyorum. Başını sallıyor, hafifçe gülümsüyor, ama gözlerinin dolu olduğunu görebiliyorum.

Beresinin uçlarını çekiştirip soğuktan kızarmış parmaklarıyla gözlerini gizlice silmeye çalışıyor, sonra da kürekleri işaret ediyor. "Dönebilir miyiz Ruben, lütfen..."

Tekrar kürekleri alıp derin bir nefesle kar kokan havayı içime dolduruyorum. Tek kelime etmeden kıyıya vardığımızda Imogen beni beklemeden iskeleye çıkıyor ve arabaya gidiyor.

İşkence gibi geçen 45 sessiz dakikanın sonunda barın önüne geldiğimizde Imogen o güzel saçlarını düzeltip kucağına koyduğu beresini tekrar takıyor. Sonra dönüp bana bakıyor.

"Teşekkür ederim Ruben."

"Imoge—"

"Gerçekten... *Teşekkür ederim*. Yılbaşını dert etmenize gerek yok, Gustave'la konuşurum."

Bir şey söyleyemiyorum. Imogen arabadan çıkıp atkısına sarılarak karşıdan karşıya geçerken arkasından bakıyorum. Bu aşk denen şey hayatımda yaşadığım en berbat, en acı verici, en... en... her neyse.

*

Donuyorum. Parmaklarımın ucundan iliklerime kadar üşüyorum. Barda kimse yok ve ben hala kapıdayım. Gözümünden akan yaşlar saçlarıma düşüyor, ama hava o kadar soğuk ki yanağımdaki sıcak ıslaklık hemencecik buz gibi oluyor.

Biliyordum, gittiğimizde ne olacağını, döndüğümüzde de biteceğini biliyordum. Buna rağmen neden canım bu kadar acıyor?

Kapının önünde yere çöküyorum ve birazdan yüzüme bir parça kar düştüğünde kapı açılıyor. Louvain yanıma oturduğunda ona bakıyorum. Gözlerini kısmış, tek tük düşen kar tanelerini izliyor.

"Gidiyorum, gelmek ister misin?"

"Nereye?"

"New York."

Gözlerimi silip başımı sallıyorum. "Ne zaman?"

Louvain elini açıp bir iki kar tanesi yakalarken omzunu silkiyor. "Yarın."

"Yarın?"

Daha sık tanelerle yağmaya başlayan kar Louvain'ın ilgisini bu önemli karardan daha çok çekiyormuş gibi görünüyor. O rahatça başını sallarken ben etrafıma bakıyorum. Bu şehir, bu bar, Lenin, Erika...

"Ateş ne olacak?" diye soruyorum. "Konsey? Yılbaşı?"

Louvain sanki tatsız bir şaka yapmışım gibi gülerek kalkıyor ve saçlarına düşmüş karları temizleyerek içeri girerken kapıyı arkasından açık bırakıyor. Gerektiğinde çekip gitmesini benden daha iyi bildiği kesin.

Gidiyoruz. Yarın.

*

İki hafta sonra...

"Pizza geldi, geliyor musunuz?"

Yattığım yerden kapıdaki Suk ve Langton'a bakıyorum, ama benden önce diğer yataktaki Ateş cevap veriyor. "Siz yiyeceğiniz, biz aç değiliz."

Kapı kapanırken Ateş elindeki aşk romanından bir sayfa daha çeviriyor. İkimizin de saç sakalına karışmış, sefil bir haldeyiz, ama umrumuzda değil.

Yastığın altına sıkıştırdığım telefonu çıkarıp mesajlarımı bugün yüzüncü defa açıyorum. Imogen'in yolladığı mesaj hala en başta.

New York'a gidiyorum. Louvain'le birlikte. Yılbaşı işini hallettim, endişelenecek bir şey yok. Lütfen diğerlerine de sevgilerimi ilet ve kendine iyi bak Ruben. Umarım bir daha karşılaşırız.

"Telefonu ver."

Mesaja kendimi o kadar kaptırmışım ki Ateş'in tepemde dikildiğini ancak sesini duyunca fark ediyorum. "Ne yapacaksın?"

"Sen ver, ben ne yapacağımı bilirim. Al, kitap oku. Celeste ve Victor sonunda evleniyor, arada da bol bol sevişiyorlar. İyi gelir. Ben bitirdim."

Ateş kitabı üzerime atıp telefonu da elimden kaptığı gibi yatağa gidiyor. Ben kenarı köşesi adam akıllı yıpranmış kitabı açıp hayatımın ilk aşk romanına başlarken daha ilk sayfa bitmeden Ateş ayağımdan çekiyor.

"Kalk. Kalk bu böyle olmayacak, kalk Ruben."

"Tamam—çekme, kalktım. Çekme!"

Ateş kitapları alıp bir köşeye tekmeledikten sonra dolabını açıp bavulu yere atıyor.

"Ne yapıyorsun Ateş?"

"New York'a gidiyoruz, topla bavulu."

"Ne?"

Ateş kirli ya da temiz dinlemeden eline ne geçerse bavula atıyorken arada da uzamış sakallarını kaşıyor. "Şuradan bir otobüse atladın mı 4 saate oradayız. Kalacak yer bulamazsak Starbucks'larda yatarız, nasılsa sabaha kadar açık. Oğlum bakma bana öyle angut gibi, topla bavulu, ciddiym ben, HADİ LAN!"

Ateş'in saldırgan Türkçe'si beni de kendime getiriyor. Fırladığım gibi yatağın altından bavulumu çekip ben de elime ne gelirse atımaya başlıyorum. "Annemler ikimizin de canına okuyacak, biliyorsun değil mi?"

"Şu halimizden iyidir. Dün Celeste'in Victor'u başka bir kadınla gördüğü sayfada yarım saat ağladım. Edward Cullen okurken bile daha iyiydim! Biraz daha böyle devam ederse mutasyona uğrayıp kız olacağım. Sen de o telefonla yatıp kalkıyorsun, beyninde ur olacak, radyasyon! Ayrıca bu sakal hayvan gibi kaşındırıyor."

Ateş sakalını iki eliyle kazırcasına kaşıyıp bir an için bavul toplamayı bırakıyor. "Tıraş olacağım ben, sen bavulları topla—OTOBOTLAR! BIRAKIN PİZZA'YI NEW YORK'A GİDİYORUZ!"

*

Manhattan, New York

Yaklaşık iki saattir aynı marketin önünde oturuyorum. Imogen olmadan önce kaldığım evsizler barınağı şimdi 24 saat açık bir market olmuş. Birkaç dakikadan fazla kapalı kalmayan kapılarında ışıklarla çizilmiş birer çam ağacı var. Sokağın köşesinde bir Noel Baba, çanını çalarak göğsünde asılı olan mağaza reklamını gösteriyor. Sarı taksiler bir durup bir kalkıyor. Trafik korkunç, hava buz gibi, ama şehir hala capcanlı, yaklaşan noelin renkleriyle süslü.

Daha önce hiç oturup izlemeye vakit bulamadığım karmaşayı şimdi tek tek inceliyorken cebimdeki telefonun ısrarlı titremesiyle dikkatim dağılıyor. Eldivenli ellerimle

çantamından içinde karıştırarak bulduğum telefonu çıkarıp ekranına bakıyorum. Ruben arıyor. Ruben?

Bir an cevap verip vermemekte tereddüt ediyorum, ama Ruben pes edecek gibi değil. "Ruben?"

"Imogen. New York'tayım. Neredesin?"

Ruben sanki ulaşabileceğim bir yerdeymiş gibi ayağa fırlıyorum. "Sen neredesin?"

"Port Authority, 42. Cadde. Şimdi otobüsten indik. Neredesin?"

"İndiniz? Yanında kim var?"

"Ateş, Langton, Suk. Tam takımız, Imogen *neredesin?*"

Boştaki elim havada, yoldan geçen boş bir taksi yakalamaya çalışıyorum. "Ben size geliyorum. Bekleyin."

"Ortada buluşsak?"

Gülüyorum, ama bir yandan gözlerim doluyor. "Ben geliyorum Ruben, sakın oradan ayrılma."

"Tamam. Çabuk."

"Hemen," diyerek telefonu kapatıyorum ve taksiyi boşverip duran arabaların arasından yolun karşısındaki metroya koşuyorum. Merdivenleri inerken salak gibi sırtıyor olmalıyım ki yanından uçarcasına geçtiğim insanlar garip garip bana bakıyorlar, ama umrumda değil. Kartımı okutup turnikeyi geçtikten sonra peronda bekleyen trene kendimi atıyorum. Kapılar kapanırken sevinçten garip sesler çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Bundan sonrası en fazla 15 dakika. Geçirdiğim o iki haftanın yanında 15 dakika hiçbir şey değil.

*

[Sarah Dawn Finer – Stockholm By Morning]

"Gelmedi. Ne kadar oldu? Neden gelmedi?"

Hepimiz bir yanda dağıldık, kalabalığın içinden çıkacak bir sarışını bekliyoruz. Langton şimdiye kadar 7 farklı sarışını Imogen sanıp benim kalbimi iyice yordu, ama asıl Imogen hala ortalarda yok.

Terli elimin içinde sıkıştığım telefonu açıp Imogen'i tekrar arayacakken bu sefer Suk işaret ediyor. "Orada, bak—Imogen, buradayız!"

Ondan önce ben görüp o tarafa gidiyorum. Gazete standının önündeki bir adamı iterek Imogen'in önüne çıktığımda gülerek üzerime atılıyor. İkimiz de birbirimizin kemiklerini kıracak gibi sarılıyoruz. Onun kemiklerine kolay kolay bir şey olmayacağını bilmek güzel bir hismiş.

O benim paltoma parmaklarını geçirirken ben adeta onun saçlarına sarılıyorum. Sonunda ikimiz de fiziksel olarak birbirimizin orada olduğuna ikna olduğumuzda ayrılıyoruz. Ben onun yüzünü tutuyorum, o benim paltomu sımsıkı yakalamış, bırakmıyor.

Tam öpmek için eğildiğimde Ateş yanımızda bitiyor. "Louvain nerede? Onu getirmedin mi? Neden getirmedin? Yoksa gelmek istemedi mi? Söylemedin mi—"

Imogen telefonunu cebinden çıkarıp Ateş'in göğsüne yapıştırıyor. "Kendin ara."

Ateş gözleri parlayarak telefonla birlikte uzaklaşırken Imogen bana sokulup başını kaldırıyor, ben eğiliyorum ve sonunda öpüşebildiğimizde sanki tüm otobüs terminalinin sesi bir anda kesiliyor.

*

Nasıl bırakabildim, nasıl hemen o gün Louvain'le ayrılabilirdim bilmiyorum, ama eğer bu öpücük o yüzden bu kadar tatlıysa önceki olan hiçbir şey önemli değil. İkimizin de nefesi kesiliyor, arada ayrılıp tekrar birleşiyoruz, ama sonunda gülmekten öpüşemediğimizde Ruben'in boynuna sarılıp başımı geri çekiyorum.

"İkimizi de kurtardın Ruben."

"En çok da kendimi."

"Orası tartışılır," diyerek tekrar dudaklarına uzanıyorum, ama biz ikinci kez kenetlenmeden önce Ateş telefonu tutan elini aramıza sokuyor.

"Louvain suratıma kapattı."

Ruben gülerken ben telefonu alıp numarayı tekrar çevirecekken Louvain arıyor, açıyorum ve daha benim konuşmama fırsat vermeden aceleyle konuşuyor. "Telefon elimden düştü, suratına kapatmadım—"

"Louvain, benim, Imogen."

"Telefonu şaşkın olana ver."

Gülerek telefonu Ateş'e uzatıyorum. "Telefon elinden düşmüş, suratına kapatmamış."

Ateş kocaman gülümseyerek telefonu alıp yine uzaklaşırken ben Ruben'in beline sarılıp bir kenarda bekleyen diğer otobotları görüyorum. Suk gülümseyerek el sallıyor, Langton ise önünden geçip giden kızlara göz süzmekle meşgul. O sırada Ruben başımın üstünü öptüğünde gülümseyerek gözlerimi kapatıyorum.

Her şey bıraktığım gibi, hatta daha iyi. Çok daha iyi...

SON